

ДЖОДЖО МОЙС ЕДИН + ЕДИН

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЕД

Ед Никълс пиеше кафе с Ронан в стаята на програмистите, когато влезе Сидни. Зад него стоеше мъж, който му се стори познат — беше от Костюмарите.

— Търсехме те — каза Сидни.

— Е, намерихте ни — промърмори Ед.

— Не Ронан, теб дирехме.

Ед се взря в тях изучаващо, метна малка червена топка към тавана и ловко я улови. Хвърли бърз поглед към Ронан. От цели осемнайсет месеца „Инвестакорп“ притежаваха половината дялове в компанията, но Ед и Ронан продължаваха да ги възприемат като Костюмарите. Това бе едно от по-меките прозвища, с които ги наричаха помежду си.

— Познаваш ли Диана Луис?

— Защо?

— Отговори на въпроса, ако обичаш.

Ед премести очи от единия Костюмар към другия. В атмосферата се усещаше странно напрежение. Изпълни го лошо предчувствие.

— Може и да сме приказвали с нея за работа. Но нищо конкретно.

— Диана Луис ли? — изненада се Ронан.

— Искаме да ни отговориш честно, Ед, дал ли си й информация за новия ни продукт СФАКС?

— Не. Е, може и да съм... Какъв е проблемът?

— Полицията е долу и претърсва офиса ти с двама типове от Финансовата служба. Брат й е арестуван за търговия с вътрешна информация. Точно тази за новия софтуер, която си им дал ти.

— Но как така? *Нашата* Диана Луис ли? — Ронан започна да бърше очилата си, нещо, което правеше, когато бе притеснен.

— Брат й е спечелил 2,6 млн. долара в първия ден от търгуването на акциите. Само тя е внесла сто и деветдесет хиляди в личната си

сметка.

— Брат й?

— Не разбирам! — изуми се Ронан.

— Ще се изразя по-ясно. Диана Луис е записана как разговаря с брат си за пускането на пазара на новия ни софтуерен продукт. Казва му, че го знае от Ед. И само след два дни братчето й е сред купувачите на най-много акции. Какво точно си й „изпял“, Ед?

Ронан се вторачи в него. Ед се опитваше да събере мислите си. Преглътна шумно и се засрами от звука. Колегите от разработващия екип надничаха над съседните кабинки.

— Не съм й казал нищо — упорстваше той. — Не знам... Може и да съм споменал нещо. Но не съм издал държавна тайна, нали?

— Напротив, Ед! — ядоса се Сидни. — Това се нарича „търговия с вътрешна информация“! Казала му е, че ти си й дал всичко — датите, кога да действа. Издал си, че компанията ни ще направи състояние.

— Това е лъжа! Пълни глупости! Ние просто... Известно време бяхме гаджета.

— Искал си да я „свалиш“ и си се разприказвал, за да я впечатлиш?

— Не беше точно така.

— Спал си с Диана Луис, така ли? — Ед почувства как късогледият поглед на Ронан го изгаря.

Сидни вдигна безпомощно ръце.

— Трябва да се обадиш на адвоката си.

— И защо да го правя? — не отстъпваше Ед. — Аз не съм се възползвал, нали? Дори не знаех, че брат й играе на борсата.

Сидни погледна зад себе си и всички внезапно сведоха лица над бюрата. Той заговори по-тихо:

— Трябва да вървиш. От полицията искат да те разпитат.

— Какво?! Това е нелепо! След дванайсет минути имам работна среща! Няма да ходя никъде!

— Освен това си отстранен от работа, докато нещата се изяснят.

Ед направи опит да се засмее.

— Шегувате ли се? Не може да ме отстраните. Това е *моята* компания. — Той подхвърли малката топка във въздуха и я улови, като леко им обърна гръб. Никой не помръдна. — Никъде няма да ходя! Това е нашата компания! Кажете им, Ронан!

Погледна към Ронан, но приятелят му се бе вторачил в нещо на пода. Премести очи към Сидни, ала той поклати глава. Взря се в двамата униформени, които се бяха появили зад него, към секретарката си, покрила устата си с ръка, към мокетената пътека, опъната между него и вратата...

И малката топка падна безшумно в краката му.

ПЪРВА ГЛАВА

ДЖЕС

Джес Томас и Натали Бенсън се отпуснаха тежко върху седалките във вана. Беше паркиран така, че да не се вижда от къщата на Натали.

— Осемдесет лири на седмица, като по часовник. И платен отпуск. — Натали извиси глас и запали цигара. Преди шест седмици ги беше отказала за четвърти път. — По дяволите! Само да ми падне тая курва, дето си е забравила обещата! Заради нея изгубихме най-добрата си клиентка!

— Може да не е знаела, че е женен.

— Да, бе! — Преди да срещне Дийн, Натали бе живяла две години с мъж, който се оказа страхотен измамник: с цели две семейства оттатък Саутхамптън. — Никой ерген не украсява леглото си с декоративни възглавници.

— Нийл Брустър го прави — напомни ѝ Джес.

— Музикалната му колекция е шейсет и седем процента Джуди Гарланд и трийсет и три процента „Пет Шоп Бойс“.

Вече четири години двете чистеха заедно всеки божи ден, от времето, когато почивното селище *Бийчфронт* бе превърнато в строителна площадка. Тогава инвеститорите обещаваха на местните жители достъп до плувния басейн и ги уверяваха, че луксозният почивен комплекс ще донесе на крайморското им градче единствено полза и няма да изцеди и малкото живот, останал в него.

Отстрани на вана се мъдреше избелял надпис: „Фирма за почистване «Бенсън и Томас»“. Под имената Натали бе прибавила: „Не можете да се отървете от праха? Ние ще го направим вместо вас!“. Ала го изтри, когато Джес ѝ каза, че от два месеца половината им поръчки нямат нищо общо с чистенето.

Сега почти цялата им работа бе съсредоточена в комплекса *Бийчфронт*. В градчето малко хора имаха достатъчно пари, за да наемат чистачка, освен лекарите, адвокатата и единични клиенти като

госпожа Хъмфри, чийто артрит не ѝ позволяваше да чисти сама. От една страна, този бизнес бе добър. Работиш за себе си, сам съставяш графика си и в повечето случаи можеш да подбиращ клиентите си. Недостатъците му, колкото и да е странно, не бяха мърлявите клиенти, на които попадаха, макар и рядко. Не беше и това, че търкането на чужди тоалетни някак си те караше да чувстваш, че си едно стъпало по-ниско в социалната стълбица, отколкото си предполагал. Джес нямаше нищо против да вади топки косми от чуждите канали и не се дразнеше от факта, че повечето хора, наемащи за седмица вила край морето, сякаш се чувстваха задължени да живеят като прасета.

Онова, което не ѝ се нравеше, бе, че научава за чуждия живот повече, отколкото би желала.

Джес знаеше всичко за тайното пазаруване на госпожа Елдридж: касовите бележки от бутиците, които изхвърляше в кофата за боклук в банята, торбите чисто нови дрехи с непокътнати етикети в гардероба. Беше наясно, че от четири години Лина Томпсън се опитва да забременее и всеки месец използва по два теста за бременност. Знаеше, че господин Мичъл в голямата къща зад църквата получава шестцифрена заплата. Той оставяше месечните извлечения на масичката в коридора, а Натали се кълнеше, че го прави нарочно. Знаеше и че дъщеря му пуши тайно в банята.

Ако беше някоя клюкарка, Джес можеше да се разприказва за жените, които отвън изглеждаха безупречни — идеални, поддържани прически, лакирани нокти, леко ухание на скъп парфюм — но не се свеняха да захвърлят мръсното си бельо на видно място на пода. Или за пълчивите тийнейджъри, чиито хавлиени кърпи бяха вкоравени от мръсотия и тя се гнусеше да ги пипне с ръка. Имаше и семейни двойки, които спяха в отделни легла: когато искаха от нея да смени чаршафите в стаята за гости, съпругите бодро я уверяваха, че напоследък „са им гостували ужасно много хора“. Имаше и тоалетни, за чието почистване бе нужен противогаз и предупредителен надпис: „Внимание, отровни химикали!“.

А от време на време се случваше да попадне на приятна клиентка като Лайза Ритър, да отскочи за едно обирание с прахосмукачката и да намери диамантена обеца. И да си тръгне с обяснение, което въобще не ѝ беше притрябвало.

— Сигурно е на дъщеря ми. Трябва да е паднала, когато беше тук миналия път... — Госпожа Ритър опита да овладее треперещия си глас, докато държеше обещата в ръка. — Има точно такива.

— Разбира се — отвърна Джес. — И някой я е преместил в спалнята ви, без да иска. Може да е паднала в нечия обувка. Сигурно така е станало. Съжалявам. Мислех, че е ваша. — Ала още щом го изрече и забеляза как госпожа Ритър извърна глава, разбра, че това е краят. Хората не ти благодарят, когато им съобщаваш лоши вести.

Отсреща на улицата едно прохождащо дете тупна на земята и след миг мълчание се разплака. Майка му, стиснала в две ръце идеално балансирани торби, застана неподвижно в нямо изумление.

— Нали я чу какво каза миналата седмица. По-скоро щяла да се откаже от фризьорката си, отколкото от нас.

Натали направи физиономия, с която сякаш подканяше Джес да не бъде черногледа.

— Намекваш, че първо ще се откаже от фризьорката си, а после от нас. На нея ѝ е все едно дали ще сме ние, „Чистим бързо и ефективно“ или „Моми с метли“.

Натали поклати глава.

— Не съм съгласна. Отсега нататък ние ще сме чистачките, които знаят за изневерите на съпруга ѝ. А дами като нея държат на хорското мнение.

Майката остави торбите на земята и вдигна малчугана. Джес качи голите си крака върху арматурното табло и отпусна лице в дланите си.

— По дяволите! Сега кой ще ни плаща толкова, Нат?

— А и къщата ѝ беше чиста като аптека. Само отбивахме номера два пъти седмично. — Натали се загледа през прозореца.

— И винаги плащаше навреме.

Диамантената обеща постоянно изскачаше пред очите на Джес. Защо просто не си замълча? По-добре да беше откраднала проклетото бижу!

— Да ни разкара, щом иска, не ми пука! Хайде да сменим темата, Нат. Не бива да плача преди смяната в кръчмата. Ще ми се зачервят очите.

— Твоичкият звъня ли тая седмица?

— Нямах предвид така да смениш темата...

— Кажи де, обади ли се?

Джес въздъхна.

— Да.

— А обясни ли ти защо не е звънял миналата седмица? —
Натали избута краката на Джес от таблото.

— Не. — Джес усещаше изучаващия поглед на приятелката си.
— И не ми е пратил никакви пари.

— За убиване си! Крайно време е да го осъдиш да плаща издръжка. Не можеш да продължаваш така, Джес. Длъжен е да праща пари на собствените си деца!

Това беше стар спор.

— Той... Още не си е намерил работа — оправда го Джес. — Не мога да го притискам.

— Знаеш, че тия пари ще ти трябват, нали? Особено ако Лайза Ритър се откаже. Как е Ники?

— Отидох у Фишъррови да говоря с майката на Джейсън.

— Голяма куражлийка си! И какво, да не ти каза, че ще накара сина си да остави Ники на мира?

— Нещо от този род...

Натали се вторачи невярващо в Джес.

— Заплаши ме, че ако още веднъж се появя на прага ѝ, ще измете улицата с мен. А също и с „шизофренните“ ми деца... Така ги нарече.
— Джес нагласи страничното огледало, за да вижда отражението си, и прибра косата си в конска опашка. — А накрая изтърси, че нейният Джейсън не би убил и муха.

— Типично за нея.

— Всичко е наред. Ние пък си имаме Норман. Оня ден направи огромно ако до тяхната тойота, а аз забравих, че съм взела найлонова торбичка.

Джес отново вдигна краката си.

Натали пак ги избута и избърса таблото с влажна кърпа.

— Говоря сериозно, Джес. Колко време мина, откак Марти се чупи? Две години? Ти си млада. Докога ще го чакаш да се вземе в ръце? Яхни го тоя живот!

— Да го яхна, значи...

— Лиъм Стъбс те харесва. Яхни него!

— Всяка фуста може да яхне Лиъм Стъбс. — Джес затвори прозореца. — Предпочитам да си чета романите. Освен това децата ми си имат достатъчно грижи и без да им сервирам: „Запознайте се с тоя добър чичко“. — Тя вдигна очи и сбърчи нос. После продължи: — Трябва да приготвя вечерята, а след това ще тичам в кръчмата. Може да звънна тук-там да проверя дали някой клиент няма да поиска нещо допълнително. А и госпожа Ритър не е казала, че повече не ни ще...

Натали свали прозореца от своята страна и издуха дълга струйка дим.

— Разбира се, Дороти^[1]. А сетне ще ни наемат да чистим Изумрудения град в края на Жълтия път.

Номер 14 на Сийкоул авеню беше изпълнен със звука от далечни виртуални експлозии. Наскоро Танзи бе изчислила, че тъй като е навършил шестнайсет, Ники е прекарал 88 процента от свободното си време в играене на електронни игри. Джес не можеше да го вини за това.

Тя остави пластмасовата щайга с почистващите препарати в коридора, окачи якето си и заизкачва стълбите, смръщвайки се при вида на износения килим. Щом стигна горе, бутна вратата към стаята на Ники. Той беше със слушалки на ушите и стреляше по някого; миризмата на марихуана бе толкова силна, че главата ѝ се замая.

— Ники — извика тя и в този миг на монитора се изсипа градушка от куршуми. — Ники!

Отиде до него и издърпа слушалките от ушите му, а той с неохота се обърна. За миг на лицето му се изписа кисело изражение като на човек, когото са събудили насила.

— Кога ще учиш?

— В момента си почивам.

Джес вдигна пепелника и го бутна под носа му.

— Мислех, че се бяхме разбрали.

— Това е от снощи. Не можах да заспя.

— Не вкъщи, Ники. — Безсмислено беше да му го повтаря. Тук всички го правеха. Тя беше късметлийка, че той бе започнал чак на петнайсет.

— Танзи прибра ли се? — Джес се наведе да вдигне от пода чорапите и чашите от чая.

— Не. О, и следобед звъняха от училище.

— Какво искат?

Той написа нещо на компютъра и се извърна към нея.

— Не знам. Нещо за училище.

Тя отмахна боядисаната в черно коса от лицето му и я видя: прясна следа върху скулата. Ники се сви смутено.

— Добре ли си?

Той вдигна рамене, отмести очи от нея.

— Пак ли те биха?

— Всичко е наред.

— Защо не ми се обади?

— Свършиха ми минутите на мобилния. — Ники се облегна в стола и изстреля виртуална граната. На екрана избухна огнено кълбо. Той пак пъкна слушалките в ушите си и отново се вторачи в играта...

Ники бе дошъл да живее с тях преди осем години. Беше син на Марти от Дела, жена, с която той имал кратка връзка в тийнейджърските си години. Ники пристигна мълчалив и подозрителен, крайниците му бяха дълги и мършави, а апетитът — вълчи. Майка му се бе хванала с нова тайфа и се беше запиляла някъде в Средна Англия с някакъв си Биг Ал. Този мъж никога не гледеше хората в очите и вечно стискаше в огромния си юмрук кутия „Тенънтс Екстра“^[2]. Ники бе спал в стаята с шкафчетата в училище, а когато се обадиха от социалната служба, Джес каза, че може да дойде да живее при тях.

— Само това ти липсваше! — възкликна Натали. — Още едно гърло за хранене.

— Той е син на мъжа ми.

— Виждала си го два пъти за четири години. Ти самата още нямаш дваисет.

— Е, нищо вече не е същото...

След това тя си мислеше, че може би идването на момчето бе последната капка, от която чашата преля; капката, накарала Марти да абдикира от отговорностите си на съпруг и баща. Ники обаче бе добро дете, въпреки гримираните си очи и боядисаната в черно коса. Държеше се мило с Танзи, а понякога дори разговаряше и се смееше, и позволяваше на Джес да го прегръща. А тя му се радваше, макар от

време на време да се притесняваше, че е поела на плещите си грижите за още един човек.

Излезе с телефона в градината и пое дълбоко дъх.

— Ало? Обажда се Джесика Томас... Оставили сте ми съобщение да ви позвъня...

Мълчание.

— Да не се е случило нещо с Танзи? Наред ли е всичко?

— Разбира се. Съжалявам. Трябваше да се представя. Аз съм господин Цвангарай, учителят по математика на Танзи.

— О, здравейте... — Тя си го представи: висок мъж в сив костюм, с лице на погребален агент.

— Преди няколко седмици имах интересен разговор с бивш мой колега, който работи в „Сейнт Анс“, и исках да поприказвам с вас.

— „Сейнт Анс“ ли? — Джесика се намръщи. — Частното училище?

— Да. Отпускат стипендии за надарени деца. А както знаете, вече сме категоризирали Танзи като надарена и талантилива.

— Понеже е добра по математика.

— Повече от добра. Миналата седмица ѝ дадохме да направи теста за кандидатстването. Не знам, казала ли ви е? Изпратих ви писмо, но исках да съм сигурен, че сте го прочели.

Джес се взря с присвити очи в една чайка в небето. През няколко къщи от тяхната Тери Блекстоун бе започнал да припява на радиото в градината си. Можеше да изкара целия репертоар на Род Стюарт, стига да реши, че никой не го гледа.

— Тази сутрин получихме резултата. Справила се е добре. Много добре! Госпожо Томас, ако сте съгласна, от „Сейнт Анс“ биха искали да я интервюират за стипендията.

Тя се улови как повтаря като папагал:

— Да я интервюират за стипендията?

— Дават я на деца с изключителни способности. Училището ще намали значително учебните такси. Това означава, че Танзи може да получи първокласно образование. Тя има невероятни математически способности, госпожо Томас. Убеден съм, че това е страхотна възможност.

— „Сейнт Анс“? Но... Тя ще трябва да плаща за автобуса до другия край на града. Ще ѝ е нужна униформа и каквото там се

изисква. И няма да познава никого...

— Ще си намери приятели. Но това са подробности, госпожо Томас. Нека първо да изчакаме и да видим какво ще предложат от училището. Танзи е талантливо дете. — Той замълча. Когато тя не каза нищо, снижи гласа си: — Преподавам математика от двайсет и две години, госпожо Томас. Досега не съм срещал дете, което да схваща толкова бързо. Дори бих казал, че няма на какво повече да я науча. Алгоритми, теория на вероятностите, прости числа...

— Простете, господин Цвангарай, но това е твърде сложно за мен.

Той се засмя кратко.

— Пак ще се чуем.

Джес остави слушалката и се отпусна върху белия пластмасов градински стол, покрит с тънък слой изумруденозелен мъх. Погледът ѝ се зарея в пространството, а после се спря върху пердетата на прозорците, които Марти винаги бе намирал за твърде ярки. Тя се загледа в червеното детско колело с помощни колелца, което все не намираще време да изхвърли, в цигарените фасове, пръснати от съседите като конфети върху *нейната* пътека, в изгнилите дъски на оградата, през които обичаше да пъха глава Норман... И въпреки своя „безпочвен оптимизъм“, както го наричаше Натали, Джес усети как очите ѝ неочаквано се наляха със сълзи.

Една жена трябваше да се справя с ужасно много неща, когато бащата на децата ѝ я напусне: въпроса с парите, потискания гняв заради лишенията, това, че повечето ѝ омъжени приятелки я смятаха за потенциална крадла на съпрузи. А по-лошото от безкрайната, уморителна битка за оцеляване беше, че тя се чувстваше така, сякаш е най-самотният човек на света...

[1] Героиня от класическия детски роман на Л. Ф. Баум „Вълшебникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[2] Марка светла бира. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ТАНЗИ

На паркинга на „Сейнт Анс“ имаше двайсет и шест коли. Две редици от тринайсет лъскави автомобили 4×4, които плавно освобождаваха местата си със среден ъгъл от 41 градуса преди появата на следващата кола.

Танзи ги гледаше, докато с мама прекосяваха улицата от автобусната спирка — шофьорите им разговаряха по мобилните си телефони, въпреки че беше забранено, или се усмихваха на руси бебета с ококорени очи на задната седалка. Мама вдигна брадичка и се заигра с ключовете от къщи, уж са от колата ѝ, сякаш с Танзи просто бяха паркирали някъде наблизко. И не спря да се оглежда зад гърба си. Сигурно се боеше да не срещне някой от клиентите си, който щеше да я попита какво прави тук.

Танзи никога не бе стъпвала в „Сейнт Анс“, макар да беше минавала покрай училището поне десетина пъти с автобуса, понеже наблизко живееше зъболекарят ѝ, който работеше със здравната каса. Отвън се виждаше само безкраен жив плет, така идеално подкастрирен, че тя се зачуди дали градинарят не е използвал отвес. Имаше и големи дървета, чиито клони висяха ниско, сякаш бяха там, за да закрилят децата под тях.

Възпитаниците на „Сейнт Анс“ не замахваха с чанти към главите на съучениците си, нито ги притискаха към стената, за да им вземат парите за закуска. Нямаше учители с уморен глас, подканящи тийнейджърите да поемат към класните стаи. Момичетата не бяха навили колана на полите си шест пъти. Абсолютно никой не пушеше. Мама я стисна лекичко за ръката. На Танзи ѝ се искаше тя да не изглежда толкова нервна.

— Хубаво е, нали, мамо?

Тя кимна.

— Да. — Гласът ѝ прозвуча остро, напрегнато.

— Господин Цвангарай ми обясни, че тук всички завършват единайсети клас с шестици по математика. Това е хубаво, нали?

— Страхотно.

Танзи задържа ръката на мама, за да стигнат по-бързо до кабинета на директора.

— На Норман сигурно ще му е мъчно, когато съм на училище по цял ден.

— Цял ден ли?

— В „Сейнт Анс“ свършват чак в шест. А във вторник и четвъртък има кръжок по математика. Много искам да се запиша в него.

Мама я погледна. Наистина имаше уморен вид. Напоследък винаги беше уморена. Разтегна лицето си в усмивка, която всъщност не беше никаква усмивка, и двете влязоха в училището.

— Здравейте, госпожо Томас. Здравей, Констанца. Радвам се да се запозная с вас. Заповядайте, седнете.

Кабинетът на директора имаше висок таван с бели гипсови розетки на всеки двацет сантиметра и миниатюрни розови пъпки точно по средата между всеки две от тях. Стаята бе пълна със старинни мебели, а през един голям еркереен прозорец се виждаше как мъж с косачка се движи бавно нагоре-надолу по игрище за крикет. Върху една масичка някой бе оставил табла с кафе и курабийки. Личеше си, че са домашни. Мама правеше същите, преди татко да си тръгне.

Танзи приседна в крайчеца на дивана и се загледа в двамата мъже срещу нея. Този с мустаците се усмихваше подозрително, също като сестрата, преди да ти направи инжекция. Мама държеше чантата си в скута и Танзи виждаше как крие с ръка единия ѝ край, който Норман бе съдвквал. Кракът ѝ нервно потрепваше.

— Това е господин Крукшанк. Той отговаря за учителите по математика. А аз съм господин Дейли. Директор съм от две години.

Танзи вдигна поглед от курабийката си.

— Учите ли за хорди?

— Да — отвърна господин Крукшанк.

— А теория на вероятностите?

— И това също.

Господин Крукшанк се наведе напред.

— Видяхме резултата от теста ти, Констанца. Според нас догодина можеш да минеш гимназиалното ниво и да приключиш с него. Сигурен съм, че повече ще ти харесат задачите от висшата математика.

Тя го погледна с любопитство.

— Имате ли задачи от това ниво?

— Имам няколко в съседната стая. Искаш ли да ги видиш?

Тя не можеше да повярва, че той я попита. За миг си помисли да отговори с „аха“, както би отвърнал Ники. Но само кимна.

Господин Дейли подаде чаша кафе на мама.

— Ще говоря направо, госпожо Томас. Наясно сте с изключителните способности на дъщеря ви. Подобни резултати сме виждали само веднъж досега, ученикът после завърши *Кеймбридж*.

Той продължи да приказва и от време на време Танзи изключваше: „... учредили сме нова стипендия с равен достъп за ученици с необикновени способности. Тя се предлага на деца, които не могат да си позволят подобно училище и да осъществят потенциала си в...“. Дъра-бъра, дъра-бъра. „... С нетърпение ще очакваме да видим какво може да постигне Констанца в областта на математиката, но също така бихме искали тя да получи добро образование и по други предмети. Имаме отлична спортна и музикална програма...“ Дъра-бъра, дъра-бъра. „... Децата с математически способности често са добри и в езиците...“ Дъра-бъра, дъра-бъра. „... Имаме и часове по драматично изкуство — те са много популярни сред момичетата на нейната възраст“.

— Аз обичам само математиката — заяви Танзи. — И кучетата.

— Е, тук не можем да ти предложим куче, но със сигурност ще получиш отлична възможност да се усъвършенстваш като математик. Нищо чудно да харесаш и други неща. Свириш ли на някакъв инструмент?

Тя поклати отрицателно глава.

— А владееш ли някакви езици?

В стаята стана прекалено тихо.

— Други интереси?

— Ходим да плуваме в петък — каза мама.

— Не сме плували, откакто татко си тръгна.

Мама се усмихна, но криво.

— Плували сме, Танзи.

— Само веднъж. На тринайсети май. Сега ти работиш в петък.

Господин Крукшанк излезе от стаята и се появи отново малко покъсно с няколко учебника. Танзи напъха последната курабийка в устата си, стана и отиде да седне до него. На масичката беше струпана цяла купчина. Неща, с които тя изобщо не се бе занимавала досега!

Започна да прелиства страниците и да му показва кое е учила и кое не, като в същото време надаваше ухо към разговора между мама и директора.

Изглеждаше, че всичко е наред. Танзи отново насочи вниманието си към учебниците.

— Да — продължи господин Крукшанк тихо, с пръст на страницата. — Но любопитното при процесите на повторение е, че ако изчакаме едно предварително зададено време, а после видим колко е голям интервалът на повторение в него, той ще е по-голям от средния интервал на повторение.

Тя знаеше това!

— Затова на маймуните им трябва повече време, за да напечатат „Макбет“.

— Точно така. — Мъжът се усмихна. — Не бях сигурен дали сте учили теорията на повторенията.

— Всъщност не сме. Но веднъж господин Цвангараи ми каза за нея и аз прочетох каквото пишеше в интернет. Примерът с маймуните много ми хареса. — Танзи прелисти страниците. Цифрите й звучаха като музика. Мозъкът й сякаш пееше и тя почувства с цялото си същество, че *трябва* да учи в това училище.

— Мамо — обърна се към Джес. Обикновено не прекъсваше разговора, но бе много възбудена и забрави да се държи възпитано. — Може ли да вземем някои от тези учебници?

Господин Дейли погледна към нея. Изглежда, не му направи впечатление, че ги е прекъснала.

— Господин Крукшанк, имаме ли свободни екземпляри?

— Може да вземеш тези, Констанца.

Той ѝ ги подаде! Просто така! Отвън проехтя звънец и децата започнаха да минават под прозореца на кабинета, тя чуваше как

обувките им хрущят по чакъла.

— И така... Какво следва оттук нататък? — попита мама.

— Ами бихме искали да предложим на Констанца... На Танзи...

Голяма стипендия.

Господин Дейли взе една лъскава папка от масата.

— Тук са проспектите и документите за попълване. Стипендията покрива деветдесет процента от таксите. Тя е най-щедрата, която училището ни е предлагало досега. Обикновено максимумът е петдесет процента, предвид дългия списък на желаещите да учат тук. — Той подаде на Танзи чинията, която по чудо отново бе пълна с курабийки. Това наистина бе най-страхотното училище на света!

— Деветдесет процента — повтори мама. Върна своята курабийка обратно в чинийката.

— Наясно сме, че става дума за доста голяма сума. Освен това ще имате разходи за униформата и автобуса, и други екстри, които дъщеря ви би могла да пожелае, като уроци по музика или училищни екскурзии. Но бих искал да подчертая, че това е невероятна възможност. — Той се наведе напред. — Много ще се радваме, ако дойдеш да учиш при нас, миличка. Твоят учител по математика ни каза, че е удоволствие да се работи с теб.

— Обичам да ходя на училище... — Танзи посегна за още една курабийка. — Знам, че повечето ми приятелки мислят, че е скучно. Но аз предпочитам училището пред това да седя вкъщи.

Всички се засмяха неловко.

— Не заради теб, мамо — поправи се тя и си взе нова курабийка. — Но мама трябва много да работи.

Настъпи кратко мълчание.

— Май всички го правим — успокои я господин Крукшанк.

— Е — каза господин Дейли, — имате върху какво да помислите. Сега си изпийте кафето, а после ще помоля някой от учениците ни да ви разведе из училището. След това може да обсъдите нещата помежду си.

Танзи беше в градината и хвърляше топката към Норман. Твърдо бе решила да го научи да я улавя и да я връща обратно. Някъде бе прочела, че повторението увеличава четири пъти вероятността

животните да се научат да правят нещо. Обаче не беше сигурна дали Норман може да брой.

Бяха го взели от кучешкия приют, след като татко си тръгна и мама остана будна единайсет последователни нощи, защото се страхуваше, че някой може да ги убие в леглата им, ако се разбере, че него го няма. В приюта им обясниха, че Норман се държи приятелски с децата и е фантастично куче пазач. Мама все повтаряше: „Много е голям!“.

— Тъкмо повече ще се боят от него — увериха я с бодри усмивки и пак подчертаха, че е невероятно дружелюбен с деца.

Оттогава бяха изминали две години, а мама все казваше, че всъщност Норман е една огромна машина за ядене и акане. Лигавеше възглавниците и ръмжеше в съня си, тътреше се из къщата, ръсеше косми навсякъде и от него се носеше ужасна миризма. Мама мърмореше, че от кучешкия приют са били прави: никой не би проникнал в къщата им от страх, че ще бъде задушен до смърт.

Тя се бе отказала да забранява на Танзи да го пуска в стаята си. Когато Танзи се събуждаше сутрин, той винаги бе проснат върху три четвърти от леглото ѝ и тя трепереше от студ под смъкнатия юрган.

Ники дойде при тях, когато Танзи бе на две години. Една вечер тя си легна както обикновено, а на сутринта той беше в стаята за гости. И мама просто каза, че ще живее с тях и че е неин брат. След години Танзи го бе попитала какъв е общият им ген според него и той бе отвърнал: „Генът на неудачниците“. Тогава тя си помисли, че той се шегува, но не познаваше достатъчно генетиката, за да провери дали е така.

Танзи се миеше на чешмата отвън, когато ги чу да говорят. Прозорецът на Ники бе отворен и гласовете им се носеха из градината.

— Плати ли сметката за водата? — попита Ники.

— Не. Нямах време да отида до пощата.

— Пише, че е последно напомняне.

— Знам, че е последно... — Мама беше рязка, както винаги, когато говореше за пари.

Настъпи мълчание. Норман ухапа топката и я пусна до краката ѝ. Тя остана да седи там, олигавена и противна.

— Съжалявам, Ники. Просто в момента не ми се мисли за това... Ще платя утре сутринта, обещавам. Искаш ли да чуеш баща си?

Танзи знаеше какъв ще е отговорът. Ники изобщо не искаше да говори с него.

— Здравсти.

Танзи се премести точно под прозореца и остана напълно неподвижна. Чуваше гласа на татко по скайп, беше напрегнат.

— Наред ли е всичко? — Тя се учуди защо мисли, че може да се е случило нещо лошо. Представи си, че ако е болна от левкемия, той ще се върне. Гледала бе един филм по телевизията, в който родителите на момичето се разведоха, а после се събраха, когато тя се разболя от левкемия. Само дето на Танзи не ѝ се искаше да се разболее от левкемия, защото от иглите припадеше, а и косата ѝ беше много хубава.

— Всичко е наред — отговори мама. Не му каза, че бият Ники в училище.

— Как сте?

Последва мълчание.

— Майка ти свърши ли с ремонта? — попита мама.

— Какво?

— Щеше да сменя тапетите.

— О, това ли.

В къщата на баба ѝ имаше нови тапети? Танзи се почувства странно. Татко ѝ и баба ѝ живееха в къща, която тя сигурно вече нямаше да познае. За последно бе видяла татко преди 348 дни. А откакто бе видяла баба, бяха изминали 433 дни.

— Трябва да говоря с теб за Танзи.

— Защо? Какво е направила?

— Нищо не е направила, Марти. Предложиха ѝ стипендия за „Сейнт Анс“.

— „Сейнт Анс“?

— Мислят, че е страхотна по математика.

— „Сейнт Анс“. — Той го произнесе така, сякаш не вярваше. — Хммм... Знаех, че е умна, но...

Гласът му звучеше много доволно. Танзи притисна гръб към стената и се приближи на пръсти, за да чува по-добре. Може би татко щеше да се върне, ако тя отиде в „Сейнт Анс“.

— Малкото ни момиченце в скъпарско училище, а? — Гласът му се бе изпълнил с гордост. Танзи си представи как вече мисли какво ще

каже на приятелите си в кръчмата. Само че май не можеше да ходи там. Все казваше на мама, че няма пари за удоволствия. — Какъв е проблемът тогава?

— Ами... Стипендията е голяма. Но не покрива всичко.

— Което значи?

— Което значи, че трябва да намерим петстотин лири за срока. И пари за униформата. И таксата за регистрация е петстотин лири.

Тишината продължи толкова дълго, че Танзи се зачуди дали компютърът не се е повредил.

— Казаха, че след една година може да кандидатстваме за намалена такса като социално слаби. Но ни трябва около две хиляди лири, за да изкара първата година.

И тогава татко се изсмя. Наистина се изсмя.

— Майтапиш ли се?

— Не, не се майтапя.

— И откъде да ги намеря тия две хиляди, Джес?

— Просто си помислих, че...

— Знаеш, че дори нямам сваятна работа. Тук не се предлага почти нищо. Аз съм... Още се опитвам да си стъпя на краката. Съжалявам, рожбо, но няма начин.

— Майка ти не може ли да помогне? Сигурно има някакви спестявания. Да говоря ли с нея?

— Не! Тя... Не е вкъщи в момента. И не желая да ѝ взимаш парите. И така си има достатъчно проблеми.

— Няма да ѝ взимам парите, Марти. Просто си помислих, че може да поиска да помогне на единствените си внуци.

— Вече не са единствени. Елена има момченце.

Танзи застана съвсем неподвижно.

— Дори не знаех, че е бременна.

— Извинявай, забравих да ти кажа.

Танзи имаше братовчедче. А дори и представа нямаше за това. Норман се отпусна тежко в краката ѝ. Погледна я с големите си кафяви очи, претърколи се бавно и изпъшка, сякаш лежането на земята бе много, ама много тежка работа.

— Какво ще кажеш да продадем ролса...

— Не мога да го продам! Смятам отново да подхвамна бизнеса със сватбите.

— От две години ръждясва в гаража ни.

— Знам. Ще дойда да го прибера. Просто тук няма къде да го държа.

Сега гласовете звучаха остро. Разговорът им често свършваше по този начин. Тя чу как мама въздъхна дълбоко.

— Не може ли поне да помислиш за това, Марти? Тя много иска да учи на това място. Много. Докато разговаряше с учителя по математика, лицето ѝ грееше... Не съм я виждала такава, откакто...

— Откакто си тръгнах.

— Не исках да кажа това.

— Значи аз съм виновен за всичко!

— Не си виновен за всичко, Марти! Но няма да седя тук и да се преструвам, че им е много весело без баща. Танзи не разбира защо не идваш да я виждаш.

— Не мога да си позволя пътните, Джес. Знаеш го. Няма смисъл да ми натякваш. А и бях болен.

— Знам, че беше болен.

— Тя може да дойде, когато поиска. Изпрати ги и двамата през ваканцията.

— Не мога. Още са малки да пътуват сами на такова разстояние. А и нямам пари, за да дойда с тях.

— За което пак съм виновен аз!

— О, за бога!

Танзи заби нокти в дланите си. Норман все така я гледаше в очакване.

— Не ми се спори с теб, Марти... — Гласът на мама беше нисък и предпазлив, както когато учителката се опитва да ти обясни нещо, което вече би трябвало да знаеш. — Просто искам да помислиш дали няма някакъв начин и ти да помогнеш за училището. Това ще промени живота на Танзи. Така никога няма да ѝ се налага да се бори, както се борим ние...

— Не е сигурно.

— Какво намекваш?

— Не гледаш ли новините, Джес? Всички млади висшисти стоят без работа. Няма значение какво образование имаш. Тя също ще трябва да се бори. — Той замълча. — Няма смисъл да го обсъждаме. Разбира се, в тия училища ти казват, че всичко е специално, че тя е специална и

че ако учи там, ще има страхотни възможности в живота. Дрън-дрън! Това им е работата.

Мама не каза нищо.

— Ако е толкова умна, колкото твърдят, ще се оправи сама — рече татко. — Ще продължи да учи в „Макартърс“ като всички останали.

— Да! Като копеленцата, дето се чудят как да размажат лицето на Ники! И като момичетата, които се плескотят с грим и не искат да играят физическо, за да не си развалят маникюра! Мястото ѝ не е там, Марти. Просто не е.

— Държиш се като сноб.

— Не, говоря като човек, който вижда, че дъщеря ни е талантива. И че се нуждае от училище, където да я разбират.

— Не мога да помогна, Джес. Съжалявам. — Гласът му стана разсеян, сякаш беше чул нещо зад гърба си. — Виж, трябва да свършвам. Кажй ѝ, че искам да говоря с нея по скайп в неделя.

Последва продължителна тишина.

Танзи преброи до четиринайсет.

Чу как вратата се отвори, а после прозвуча гласът на Ники:

— Е, добре ли мина?

Танзи се наведе и най-сетне погали Норман по корема. Притвори очи, за да не види сълзата, която тупна върху козината му.

— Скоро купували ли сме билети от лотарията?

— Не.

Този път мълчанието продължи девет секунди. Гласът на мама отекна в неподвижния въздух.

— Е, не е зле да опитаме...

ТРЕТА ГЛАВА

ЕД

Диана Луис. Може би не най-красивото, но определено най-привлекателното момиче според точковата система в студентското градче на Ед и Ронан. Не че тя би обърнала внимание на някого от двамата...

Цели три години в университета Диана почти не забелязваше Ед, с изключение на онзи единствен път: валеше, а тя чакаше на спирката и го помоли да я закара до университета в неговото мини. През цялото време, докато седеше на предната седалка до него, той така си бе глътнал езика, че не обели и дума. Само отрони едно глухо „за мен беше удоволствие“, когато ѝ отвори вратата, за да слезе. В това изречение прозвуча цяла палитра от чувства. Диана се бе навела напред, за да се освободи от празния пакет от чипс, залепил се за подметката на ботуша ѝ, и го бе пустила изискано върху постелката, преди да затвори вратата.

При Ронан нещата стояха още по-зле. Любовта му го бе превърнала в пълен идиот. Посвещаваше ѝ стихове, изпращаше ѝ анонимни цветя на Свети Валентин, усмихваше ѝ се на опашката в стола и се опитваше да не изглежда съкрушен, когато тя изобщо не го забелязваше. Но след като завършиха, създадоха компанията и смениха обекта на мислите си от жени на софтуер. Оттогава Диана постепенно се разми в колежански спомен. „О, Диана Луис“, възкликваха със замечтан поглед и сякаш я виждаха да се носи над главите на останалите посетители в кръчмата.

Но не щеш ли, преди три месеца, около половин година след като Лара си беше тръгнала, завличайки апартамента в Рим, половината му акции и остатъка от апетита му към жените, Диана Луис се свърза с него във *Фейсбук*. Оказа се, че от няколко години живеела в Ню Йорк, но сега се връщала и искала да се види с някои от старите си приятели от университета. Дали той си спомня Рийна? Ами Сам? Има ли изобщо възможност да пийнат заедно?

След това Ед се срамуваше, че не бе споделил с Ронан. Каза си, че той е зает с ъпгрейда на новия софтуерен продукт. На Ронан му бяха нужни години да изтръгне Диана от сърцето си. А и тъкмо беше започнал да ухажва едно момиче, което раздаваше супа на бедните. Истината обаче беше, че Ед не се бе срещал с жена от цяла вечност, а и донякъде искаше Диана Луис да види какъв е сега, след като компанията бе продадена преди година.

Защото се оказа, че с парите можеш да си купиш хора, които да се грижат за дрехите ти, за кожата ти, за косата ти, за тялото ти. И Ед Никълс вече не приличаше на смотания зубрач с минито. Външно не му личеше колко е заможен, ала вече на трийсет и три, той знаеше, че богатството му се носи около него като ненатрапчив аромат.

Срещнаха се в един бар в Сохо. Тя се извини: Рийна им вързала тенекия в последния момент. Имала бебе. Диана шеговито повдигна вежди, когато му го каза. Сам също не се появи, както осъзна той много след това. Тя не беше попитала за Ронан.

Ед не можеше да откъсне очи от нея. Диана изобщо не се бе променила, дори изглеждаше още по-добре. Имаше тъмна коса, която се полюшваше върху раменете като реклама за шампоан. Беше по-приятна от студентските години, по-непринудена. Може би дори и най-ухажваните момичета малко се приземяват, щом излязат от университета. Смееше се на всичките му вицове. Ед усещаше изненадата ѝ, че той не е човекът, когото си спомня. И това го изпълваше със самочувствие...

Разделиха се след няколко часа. Той всъщност не бе очаквал повече да се чуят, но тя му се обади два дни по-късно. Този път отидоха в един клуб и Ед танцува с нея, а когато тя вдигна ръце над главата си, той си я представи под него в леглото и му беше трудно да пропъди това видение. *Тъкмо приключих една връзка*, призна му Диана след третото или четвъртото питие. Раздялата била ужасна и в момента не знаела дали иска да има сериозен приятел. Той демонстрира нужното съчувствие. Разказа ѝ за Лара, бившата си жена. Описа ѝ как му бе заявила, че нейната работа винаги ще е първата ѝ любов и че трябва да го напусне, за да остане нормална.

— Малко е мелодраматично — отбеляза Диана.

— Тя е италианка. И актриса. Всичко в нея е мелодраматично.

— Било е — поправи го тя.

Задържа очите си върху неговите, когато го каза. Гледаше го в устата, докато ѝ говореше, което го караше да изтръпва по странен начин. Разказа ѝ за компанията: първите опитни версии, които бяха създали с Ронан в неговата спалня, софтуерните грешки, срещите с медийния магнат, който ги бе отвел с частния си самолет в Тексас, а след като не приеха офертата му да ги купи, ги беше наругал.

Разказа ѝ за деня, когато станаха известни. Тогава той седеше на ръба на ваната и гледаше в телефона си как цената на акциите се покачва все повече и повече. И се разтрепери, след като осъзна колко много ще се промени целият му живот.

— Толкова ли си богат?

— Достатъчно. — Ед си даде сметка, че това прозвуча доста самодоволно. — Е, разбира се, бях по-добре, преди да се разведа... Имам достатъчно. Знаеш ли, всъщност парите не ме интересуват. — Той сви рамене. — Просто си обичам работата. Обичам компанията. Харесва ми да ми хрумват идеи и да ги превръщам в неща, които улесняват живота на хората.

— Но защо я продадохте?

— Много се разрасна, а ни казаха, че ако го направим, Костюмарите ще поемат изцяло финансовата част. Никога не съм се интересувал от този вид дейност. Просто имам голям дял в компанията. — Той се взря в нея. — Косата ти е много хубава. — Нямаше представа защо изобщо го каза.

Тя го целуна в таксито.

Диана Луис обърна бавно лицето му към своето с красивата си ръка с перфектен маникюр и го целуна. Макар че откакто учиха в университета, бяха минали повече от дванайсет години, през които Ед Никълс за кратко бе женен за Лара — модел, актриса и каквото още бе там — едно гласче в главата му не спираше да повтаря: *Диана Луис ме целува*. И не само го целуваше: повдигнала бе полата си и плъзна дълъг, изваян крак върху скута му, явно нехаеща, че таксиджията ще ги види. Притисна се към него и ръцете ѝ го загалиха през ризата, докато той стана неспособен да говори или мисли. А когато стигнаха до неговия апартамент, думите му прозвучаха заваляно и глупаво и той не само не изчака за рестото, ами дори не провери колко пари има в пачката, която подаде на шофьора...

Сексът беше страхотен! О, божичко, наистина си го биваше! Тя беше като порнозвезда, за бога! С Лара през последните месеци от брака им сексът изглеждаше като услуга от нейна страна — зависеше от някакъв набор от правила, които разбираше само тя: страстта ѝ се определяше от това дали той ѝ е обърнал достатъчно внимание, колко време е прекарал с нея, извел ли я е на вечеря и доколко е проумял, че е наранил чувствата ѝ...

Когато Диана Луис го виждаше гол, очите ѝ сякаш пламваха отвътре, подпалени от някакъв вид глад. О, божичко! Диана Луис!

Тя дойде отново в петък вечерта. Облякла бе от онези секси гащички, с панделки отстрани, които щом развържеш, се надипляха леко като водна повърхност, докато се плъзгаха по бедрата ѝ. След това Диана сви цигара марихуана и той си дръпна от нея, макар обикновено да не пушеше. Усети как главата му се замая приятно, зарови пръсти в копринената ѝ коса и за пръв път, откакто Лара го бе напуснала, си помисли, че животът всъщност е много хубав...

А после Диана заяви:

— Казах за нас на родителите си.

В първия миг той не можа да осъзнае какво му говори.

— Родителите ти?

— Не възразяваш, нали? Просто ми е толкова хубаво... Чувствам се така, сякаш... Сякаш отново съм пълноценен човек.

Ед се улови как гледа в една точка в тавана. *Всичко е наред*, увери се той. *Много хора споделят с родителите си. Дори след двуседмично познанство.*

— Бях толкова потисната. А сега се чувствам... — Тя го гледаше със сияещ поглед. — Щастлива съм... Пияна от щастие. Щом се събудя, веднага започвам да мисля за теб. И знам, че всичко ще е наред.

Ед усети странна сухота в устата си. Съмняваше се, че е от марихуаната.

— Потисната ли? — промърмори.

— Сега съм добре. Мама и татко бяха страхотни. След последната криза ме заведоха на лекар и той ми предписа нужните лекарства. Е, от тях ти падат задръжките, но никой не се е оплакал! Ха-ха-ха!

Той ѝ подаде цигарата с марихуана.

— Просто вземам нещата много навътре. Психиатърът ми каза, че съм изключително чувствителна. На някои хора не им дреме. Явно аз не съм от тях. Понякога, когато чета за умряло животно или дете, убито в друга държава, плача буквално по цял ден. И в университета бях такава. Не помниш ли?

— Не.

Тя постави длан върху пениса му. Ед усети как по тялото му плъзва възбуда.

Диана го погледна. Косата ѝ скриваше половината лице и тя я издуха.

— Ужасно е да изгубиш работата и дома си. Нямах представа какво е да си разорен. — Тя се взря в него, сякаш преценяваше доколко да му се довери. — Напълно разорен.

— Какво... Какво искаш да кажеш?

— Ами дължа на бившия си една камара пари... Ала му казах, че не мога да му платя. Точно сега кредитът ми е изчерпан. И въпреки това не спира да ми звъни и да ми опява. Много е стресиращо. Не разбира колко ме стресира.

— За каква сума говориш?

Тя му каза. А когато челюстта му увисна, продължи:

— И не ми предлагай пари назаем. Не бих взела от гаджето си. Но е същински кошмар.

Ед се опита да не мисли за думата „гадже“, която тя нехайно изстреля.

Погледна я загрижено и забеляза, че долната ѝ устна трепери. Преглътна.

— Ей... Добре ли си?

Усмивката ѝ беше прекалено бърза, прекалено широка.

— Добре съм! Благодарение на теб сега се чувствам чудесно. — Диана прекара пръст по гърдите му. — Както и да е. Райско е да ходиш на страхотни вечери, без да се чудиш как можеш да си го позволиш. — Тя лекичко го целуна по устните.

Тази нощ Диана заспа, праметнала ръка през гърдите му. Ед лежеше напълно буден и му се искаше да се обади на Ронан...

Тя дойде и следващия петък, и по-следващия. Не схващаше намеците му, че има да върши разни неща през уикенда. Баща ѝ беше дал пари за ресторант. „Толкова се радва, че отново ме вижда щастлива.“

Ед я предупреди, че е настинал, когато дойде забързана от станцията на метрото. Предупреди я да не го целува.

— Не ми пука. Кое е твое, е и мое — отвърна тя и не се откъсна от устните му цели двайсет секунди.

Отидоха да хапнат в местната пицария. Ед бе започнал да изпитва смътна паника при вида ѝ. Диана постоянно сменяше настроенятия си. Видът на червен автобус я правеше щастлива, от гледката на увехнало растение във витрината на кафене ѝ се доплакваше. Прекаляваше във всичко. Понякога говореше толкова много, че забравяше да се храни със затворена уста. В апартамента му пишкаше, без да затваря вратата на тоалетната. Шуртеше така, сякаш се облекчава кобила.

Той не беше готов за това. Щеше му се да се усамоти в апартамента си. Искаше тишината, обичайния ред в ежедневието си. Не можеше да повярва, че някога е бил самотен.

През онази нощ ѝ каза, че не иска да правят секс.

— Много съм уморен.

— Сигурна съм, че ще те разсъня... — Тя пъкна глава под юргана. Последва лека борба, която при други обстоятелства би била забавна: устата ѝ се опитваше да поеме члена му, а той отчаяно я теглеше за мишниците.

— Наистина, Диана. Не... Не сега.

— Тогава ще се гушкаме. Вече знам, че не ме обичаш само заради чукането! — Тя обви ръката му около тялото си и изскимтя леко от удоволствие като малко животно.

Ед Никълс остана да лежи с широко отворени очи в тъмното. Пое си дълбоко дъх.

— Виж какво, Диана... — поде колебливо той. — Следващия уикенд заминавам в командировка.

— На някое хубаво място ли? — Тя прекара замислено пръст по бедрото му.

— Ами... Женева.

— О, страхотно! Какво ще кажеш да се пъкна в куфара ти? Може да те чакам в хотелската стая. Да погала изтерзаната ти глава... — Тя се пресегна и докосна с пръст челото му. Той едва се сдържа да не трепне.

— Би било хубаво. Само че отивам по работа.

— Ти си голям късметлия! Толкова обичам да пътувам! Ако не бях разорена, още сега да съм се метнала на някой самолет.

— Гледай ти...

— Това ми е най-любимото занимание. Обичам да съм волен дух, да скитам където ми видят очите. — Тя се пресегна, извади цигара от пакета на нощното шкафче и я запали.

Ед продължаваше да лежи и да мисли.

— Имаш ли някакви акции?

Диана се отмести от него и се отпусна върху възглавницата си.

— Не ми предлагай да играя на борсата, Ед. Нямам достатъчно, за да си позволя да загубя.

Думите излязоха от устата му, преди да се усети какво казва:

— Няма да загубиш.

— И защо си толкова сигурен?

— Пускаме на пазара нов продукт. След няколко седмици. Ново поколение компютърни игри.

— Нов продукт ли?

— Не мога да ти кажа повече. Работим върху него от известно време. Очакваме акциите ни да скочат много. Костюмарите в компанията вече точат зъби.

Тя мълчеше до него.

— Знам, че не сме разговаряли много за работата ми, но от това ще направим сериозни пари.

Диана не изглеждаше убедена.

— Караш ме да заложа последните си мижави лири за нещо, на което не знам дори името?

— Няма нужда да го знаеш. Просто купи малко акции на компанията ни. — Той се повдигна на лакът. — Виж, събери няколко хиляди и ти гарантирам, че до две седмици ще имаш достатъчно да платиш на бившия си приятел. А след това ще си свободна! И ще можеш да правиш каквото поискаш! Да обиколиш света!

Последва продължително мълчание.

— Така ли правиш пари, Ед Никълс? Вкарваш жени в леглото си, а после ги караш да купуват акции от компанията ти?

— Не, аз просто...

Диана се извърна към него и той видя, че се шегува. Погали го по лицето.

— Много си мил с мен. Предложението си го бива. Но точно сега нямам толкова.

Думите отново се изплъзнаха от устата му, преди да осъзнае какво казва:

— Аз ще ти дам назаем. Като спечелиш, ще ми ги върнеш. Ако не спечелиш, значи съм ти дал скапан съвет и ще си понеса последствията.

Тя започна да се смее и спря чак когато разбра, че той не се шегува.

— Ще го направиш за мен, така ли?

Ед сви рамене.

— Няма да обеднея, ако ти дам пет хиляди. *И ще си струват всяко пени, само да успея да те разкарам!*

Очите ѝ се разшириха.

— Майчице! Това е най-милото, което някой е правил за мен!

— Е, едва ли...

Преди Диана да си тръгне на сутринта, той ѝ написа чек. Тя се опитваше да прибере косата си с шнола и гримасничеше пред огледалото му в коридора. Ухаеше леко на ябълки.

— Остави празно място за името — подвикна тя, когато видя какво прави. — Ще накарам брат ми да го свърши. Той е спец в тия неща. Би ли повторил какво трябва да купя?

— Сериозно ли говориш?

— Ти ме убеди. Не мога да мисля трезво, когато съм с теб. — Тя плъзна ръка в боксерките му. — Ще ти платя при първа възможност. Обещавам.

— Няма проблем. Само гледай да не се изпуснеш пред някого.

Думите му отекнаха с фалшива бодрост между стените на апартамента, заглушавайки предупредителния глас в главата му...

След това Ед отговори почти на всичките ѝ имейли. Казваше ѝ, че е хубаво да срещнеш човек, който разбира какво е да си се разделил с някого току-що и че е важно известно време да останеш сам. Нейните имейли бяха кратки, уклончиви. Странно, но не споменаваха нищо за появата на новия софтуерен продукт на пазара или че акциите бяха скочили до небето. Сигурно бе спечелила повече от 100 000 лири. А може би бе изгубила чека? Или обикаляше с раница на гърба из Гваделупа? Всеки път, когато си спомняше какво ѝ е казал, изтръпваше... Затова гледаше да не мисли за нея.

Смени номера на мобилния си телефон, убеждавайки сам себе си, че по случайност не ѝ е споменал за това. Постепенно спря да получава имейли. Минаха два месеца. Той и Ронан продължаваха да се жалват от Костюмарите. Ед слушаше как приятелят му претегля плюсовете и минусите на момичето, което раздаваше супа на бедните, и си мислеше, че е научил ценен урок. Или се е спасил от куршум. Не можеше да каже точно кое от двете.

После, две седмици след пускането на софтуера на пазара, Ед изведнъж проумя, че има далеч по-лоши проблеми от този да те преследва някоя лепкава приятелка. Докато се изтягаше в стаята на програмистите, подхвърляше лениво топка от пореста гума към тавана и слушаше как Ронан обяснява кой е най-добрият начин да избегнеш грешка в счетоводния софтуер, вътре влезе Сидни, финансовият директор...

Ед въздъхна, свали крака от леглото, седна на него и вдигна звънящия телефон.

— Ед? — Обаждаше се сестра му.

— Какво?

Настъпи кратко мълчание.

— Така ли се говори по телефона? Кога най-после ще пораснеш и ще започнеш да се държиш като зрял човек?

— Здравей, Джема. — Ед въздъхна отново.

— Още преди седмица обеща да позвъниш. Уплаших се да не си се пребил в банята...

Той се озърна из спалнята. Погледна към сакото от костюма, праметнато върху облегалката на стола. Към часовника, който

показваше седем и четвърт. Потърка врата си.

— Съжалявам. Бях зает.

— Обадих се и в компанията ти. Казаха ми, че си вкъщи. Да не си болен?

— Не. Не съм... Просто работя върху нещо...

— Това означава ли, че ще намериш време да дойдеш да видиш татко?

Той притвори очи.

— Точно сега съм зает.

Мълчанието ѝ беше многозначително. Ед си представи как стиска гневно челюсти от другата страна на линията.

— Той пита за теб. Постоянно пита за теб.

— Ще дойда, Джем... Просто аз... Трябва да свърша нещо тук.

— Всички сме заети. Поне му се обади, щом толкова не можеш да се качиш в някоя от твоите осемнайсет луксозни коли и да дойдеш. Обади му се. Сега е в болницата. Ще те свържат с него, ако позвъниш там.

— Две коли, не осемнайсет. Добре, ще го направя.

Очакваше сестра му да затвори телефона, ала тя не го направи. Чу лека въздишка.

— Много се уморих, Ед. Шефовете ми не изгарят от желание да ми дадат отпуск. Всеки уикенд трябва да ходя там. Мама едва се държи. Наистина имам нужда от малко помощ.

Той изпита лека вина. Сестра му не беше от хората, които обичат да се оплакват.

— Обещах ти, че ще се постарая да дойда.

— И миналата седмица каза същото. За четири часа си тук.

— Не съм в Лондон.

— А къде си?

Ед погледна през прозореца към потъмняващото небе.

— На южното крайбрежие.

— На почивка ли?

— Не е почивка. Сложно е.

— Едва ли е толкова сложно. Ти нямаш ангажименти към никого.

— Да. Благодаря ти, че ми го напомни.

— О, я стига. Компанията е твоя, нали? Ти си този, който създава правилата. Просто си дай две седмици отпуск.

Той замълча на телефона.

— Държиш се странно.

Ед си пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Ще измисля нещо. Обещавам.

— И звъни на мама.

— Ще го направя.

За миг Ед остана взрян в телефона, после позвъни в кантората на адвокатата си. Веднага се включи телефонният секретар.

Служителите от следствието бяха претършували до едно чекмеджетата в апартамента му. Не изхвърлиха всичко на пода, както правят по филмите, но ги преровиха старателно. Нахлузили ръкавици, провериха между сгънатите тениски, прегледаха всички папки. Взеха и двата му лаптопа, флашките и двата му мобилни телефона. Трябваше да подпише документ за всичко, сякаш правеха това за негово добро.

— Махни се от града — посъветва го адвокатът му. — Иди някъде в провинцията и се опитай да не мислиш за нищо. Ще ти се обадя, ако ми потрябваш.

Разбира се, претърсили бяха и това място. Тук имаше толкова малко вещи, че проверката им бе отнела само един час.

Ед огледа спалнята на вилата, красивия белгийски ленен юрган, застлан тази сутрин от чистачките, чекмеджетата, заредени с джинси, панталони, чорапи и тениски за спешни случаи.

Сидни също го беше посъветвал да отиде някъде. „Ако това се разчуе, цената на акциите ни може да падне рязко.“

Ронан не му беше проговорил от деня, в който полицията дойде в офиса.

Той се вторачи в телефона. Освен Джема нямаше друг, с когото би могъл да говори, без да трябва да обяснява какво се е случило. Всички, които познаваше, се занимаваха със софтуер. А и не беше сигурен, като се изключи Ронан, колко от тях можеха да се нарекат приятели.

Загледа се в стената. Помисли си за това, че през последната седмица бе пътувал четири пъти до Лондон и обратно само защото, лишен от своята работа, не знаеше какво да прави със себе си. Спомни си за предната вечер, когато беше толкова бесен на Диана Луис, на Сидни, на гадостите, случващи се в живота му, че бе разбил в стената

пълна бутилка бяло вино. Боеше се, че това може да се повтори, ако отново остане сам.

Така не биваше да продължава. Ед навлече якето си, взе връзка ключове от скрина до задната врата и се упъти към колата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЖЕС

Танзи не беше като останалите деца. Още на една годинка подреждаше кубчетата си в редички или правеше от тях различни форми, а после ги разместваше, за да получи нови. На две години вече бе обсебена от числата. Преди още да започне училище, бе изчала всички възможни учебници по математика за втори, трети, четвърти и пети клас, които успя да намери в местната книжарница. Обясняваше на Джес, че умножението е „просто друг начин да събираш“. На шест години можеше да обясни какво значи „теселация“^[1].

На Марти това не му харесваше. Караше го да се чувства неловко. Както и всичко останало, което излизаше извън рамките на „нормалното“. Танзи просто обичаше да седи и да търси решение на задачи, които за двамата ѝ родители бяха като китайски йероглифи. Майката на Марти, в редките случаи, когато идваше да ги види, наричаше Танзи дете чудо. Но го казваше така, сякаш не е много хубаво.

— Е, какво смяташ да направиш?

— Точно сега не мога да предприема нищо.

— Няма ли да е странно да учи в частно училище?

— Не знам. Може би. Но това ще бъде наш проблем. Не неин.

— Ами ако се отчужди от теб? Ако ѝ хареса да е като ония богаташчета и започне да се срамува от произхода си? Само питам, Джес. Мисля, че може да сбъркаш, ако я изпратиш там. Може да ви обърне гръб.

Джес погледна с присвити очи Натали, която шофираше.

— На кое да обърне гръб? На скапания късмет ли?

Откакто Джес сподели с Натали за посещенията в „Сейнт Анс“, се беше случило нещо странно: приятелката ѝ сякаш го прие много навътре. По цяла сутрин не спираше да говори колко са доволни децата ѝ в местното училище и колко се радва, че са като всички, как не е добре за едно дете да е различно...

Междувременно Танзи бе по-въодушевена от всякога. Успехът ѝ бе 100 процента по математика и 99 процента по невербална комуникация. Дори се ядоса малко, че не ѝ е достигнал един процент. Когато позвъни, за да ѝ съобщи резултатите, господин Цвангараи каза, че може да се намерят още източници на финансиране. Но не спря да повтаря, че това са подробности. Джес неволно си помисли, че хора, за които парите са подробности, никога не са усещали липсата им.

— Освен това ще трябва да носи префърцунена униформа — промърмори Натали, когато спряха пред *Бийчфронт*.

— Няма да носи! — подразни се Джес.

— Тогава ще ѝ се подиграват, че не е като останалите.

— Няма да носи никаква униформа, защото не може да учи там, по дяволите! Не мога да събера парите, Натали!

Джес слезе от колата, захлопна вратата и тръгна бързо напред, за да не чува повече приказките на приятелката си.

Само местните наричаха *Бийчфронт* „курортно селище“; предприемачите го бяха кръстили „почивен комплекс“. Все пак не беше от типа на „Сий Брайт“ на върха на хълма, където бяха струпани хаотично каравани и сезонни палатки, брулени от вятъра. Това бяха безупречно подредени и архитектурно оформени жилищни пространства, разположени сред добре поддържани алеи. Имаше спортен клуб, спа център, тенис кортове, огромен плувен комплекс, няколко ужасно скъпи бутика и малък магазин за хранителни стоки, за да не се налага обитателите да ходят в доста по-неугледните покрайнини на градчето.

Вторниците, четвъртъците и петъците „Бенсън и Томас“ чистеха два отдавани под наем тристайни апартамента, които гледаха към клуба, после се местеха към по-новите имоти: шест вили с модернистични стъклени фасади, разположени върху варовиковите скали над морето.

Господин Никълс държеше на алеята пред вилата си блестящо от чистота ауди, което никога не го бяха виждали да кара. Сестра му дойде веднъж с две малки деца и съпруг с мрачна физиономия, а след тях мястото остана безупречно чисто. Самият господин Никълс идваше рядко и никога — вече година, откакто те чистеха — не беше

използвал кухнята или пералното помещение. Джес изкарваше по някоя лира отгоре от хавлиените му кърпи и чаршафите — переше ги и ги гладеше всяка седмица за гости, които така и не се появяваха.

Вилата бе огромна; застланите ѝ с теракота подове ехтяха, в просторните стаи имаше килими от морска трева, а до стените бе разположена скъпа аудио система. Стъклената фасада гледаше към широката синя дъга на хоризонта. Но по стените нямаше фотографии и липсваха следи от някакъв истински живот. Натали винаги казваше, че когато господин Никълс пристига тук, сякаш живее на палатка. Личеше, че понякога при него идваха и жени: веднъж Натали бе намерила червило в банята, а миналата година бяха открили чифт изящни дантелени гащички под леглото и сутиен... Но нямаше почти нищо друго, което да им подсказва що за човек е.

— Той е тук — промърмори Натали.

Докато затваряха входната врата, в коридора се разнесе мъжки глас, силен и сърдит. Натали направи гримаса и се провикна:

— Ние сме чистачките...

Мъжът не отговори.

Спорът по телефона продължи през цялото време, докато двете чистеха кухнята. Господин Никълс бе използвал една чаша за кафе, а в кофата за смет имаше две празни опаковки от готова храна. В ъгъла край хладилника видяха счупено стъкло, малки зелени късчета, сякаш някой беше събрал по-големите парчета, но не си бе направил труда да почисти дребните. А стената беше залята с вино. Двете с Натали работеха мълчаливо, говореха шепнешком и се преструваха, че не го чуват.

Джес се премести в трапезарията, обра с мека кърпа праха от рамките на картините, като наклони съвсем леко едната, за да се види, че са били почиствани. Отвън на терасата имаше празна бутилка от „Джак Даниълс“ и стъклена чаша. Тя ги взе и ги внесе вътре. Помисли си за Ники, който вчера се бе върнал от училище с порязано ухо, а коленете на панталоните му бяха покрити с кал. Отхвърлил бе всякакъв опит да поговорят за това. Сега предпочиташе да живее с хората от другата страна на екрана: момчета, които Джес не познаваше и не би могла, същества, които той наричаше СК8, Робобой и Терм-инатор и които се гърмяха и изкормваха взаимно за развлечение. Но

можеше ли да го вини, след като и реалният му живот приличаше на истинска военна зона...

Откакто бяха отишли на интервю в училището, Джес лежеше будна, постоянно правеше изчисления, събираше и изваждаше по начин, който сигурно би разсмял Танзи. Наум продаваше вещите си, съставяше списъци с всички възможни познати, от които би могла да вземе заем. За жалост, единствените хора, достатъчно богати да ѝ предложат пари, бяха „акулите“, обикалящи квартала със своите коварни четирицифрени лихви. Джес бе виждала свои съседи да се обръщат за помощ към тези любезни представители, които, щом постигнаха целта си, тутакси преставаха да им правят мили очи. И отново и отново се връщаше към думите на Марти. Наистина ли „Макартърс“ беше толкова лошо място? Някои деца се чувстваха добре там. Нямаше причина Танзи да не е едно от тях, ако избягва хулиганите в училището.

Суровата истина се възправяше пред очите ѝ като непреодолима стена: Джес трябваше да признае пред дъщеря си, че не може да събере пари. Джес Томас, жената, която винаги намираше изход от положението, която цял живот бе повтаряла на децата си, че Всичко Ще Се Оправи, сега знаеше, че това няма да се случи.

Задърпа прахосмукачката по коридора, като потръпна от болка, когато тя се удари в пищяла ѝ. Сетне почука на вратата, за да попита дали господин Никълс иска да почистят офиса му. Никой не отговори и когато тя почука отново, той внезапно извика: „Да, наясно съм с това, Сидни. Постоянно ми го повтаряш, но то не означава, че...“.

Беше твърде късно: тя вече бе отворила вратата наполовина. Взе да се извинява, но мъжът едва я удостои с поглед и махна с длан да я прогони, сякаш тя беше някакъв уличен пес, а после затръшна вратата в лицето ѝ. Звукът отекна в цялата къща.

Джес застина шокирана, кожата ѝ настръхна от възмущение.

— Казах ти — промърмори Натали, когато няколко минути по-късно тя жулеше яростно банята за гости. — В тези частни училища не ги учат на маниери.

Четирийсет минути по-късно Джес събра искрящо белите хавлиени кърпи и чаршафи на господин Никълс и ги натъпка в

платнената си торба с по-голяма сила, отколкото бе необходимо. Слезе на долния етаж и остави торбата до щайгата с почистващите препарати в коридора. Натали лъскаше дръжките на вратите. Това ѝ беше нещо като мания. Не можеше да понася да има отпечатащи от пръсти по тях, както и върху кранчетата за вода.

— Господин Никълс, ние си тръгваме.

Той стоеше в кухнята и просто гледаше втренчено през прозореца към морето, с ръка върху темето, сякаш бе забравил, че е там. Имаше тъмна коса и носеше от ония очила, които уж са модерни, но всъщност те карат да изглеждаш като имитатор на Уди Алън. Имаше стройно, атлетично тяло, ала носеше костюма си като дванайсетгодишен, който отива насила на църковна служба.

— Господин Никълс...

Той поклати леко глава, въздъхна и дойде в коридора.

— Хубаво — промърмори разсеяно. Не откъсваше поглед от дисплея на мобилния си телефон. — Благодаря.

Те не си тръгваха.

— Ами... Бихме искали да ни платите — обясни Джес.

Натали бе свършила с лъскането и сгъваше и разгъваше парцала. Мразеше разговорите за пари.

— Мислех, че са ви платили от управата на комплекса.

— Не са ни плащали от три седмици. И в офиса вечно няма никого. Ако искате пак да работим за вас, трябва да си получим парите веднага.

Той зарови в джобовете си, извади портфейл.

— Така. Какво ви дължа?

— Три седмици чистене. Плюс прането.

Той вдигна вежди.

— Миналата седмица оставихме съобщение на телефона ви.

Господин Никълс поклати глава, сякаш се изненадваше, че очакват да помни такива неща.

— Колко прави това?

— Общо сто трийсет и пет.

Той преброи банкнотите.

— Нямам толкова. Вижте, ще ви дам шейсет и ще накарам управата да ви изпрати чек за останалите. Става ли?

В друг случай Джес щеше да каже „да“. И да остави нещата така. Все пак той едва ли щеше да ги излъже. Но внезапно изпита неприязън към богатите, които никога не плащаха навреме, които приемаха, че понеже седемдесет и пет лири са нищо за тях, са нищо и за нея. Писнало ѝ беше от клиенти, които я смятат за нищожество и могат да захлопват безпardonно вратата в лицето ѝ.

— Не — каза твърдо, а гласът ѝ прозвуча странно отчетливо. — Парите ми трябват сега, ако може.

Той я погледна в очите за пръв път. Зад нея Натали бършеше притеснено една овална дръжка.

— Имам сметки за плащане. Онези, дето ми ги изпращат, няма да ме чакат вечно.

Мъжът свали очилата си и я изгледа намръщено, сякаш бе голяма досадница. Това още повече засили неприязънта ѝ.

— Трябва да погледна горе — каза той и изчезна.

Двете останаха да чакат в неловко мълчание, докато слушаха демонстративното захлопване на чекмеджета, тракането на закачалки в гардероба. Най-сетне господин Никълс се появи с шепа банкноти.

Отброи няколко, без да погледне към Джес, и ѝ ги подаде. Тя понечи да каже нещо: за това, че няма нужда той да се държи като задник, че животът ще е по-лесен, ако хората се отнасят един към друг с уважение... Нещо, което без съмнение би накарало Натали да изтърка половината дръжка от неудобство. Тъкмо понечи да заговори, когато телефонът му извъня. Без да каже дума, господин Никълс се извърна и пое по коридора...

— Какво е това в кошницата на Норман?

— Нищо.

Джес вадеше покупките и измъкваше нещата от торбите, без да изпуска от очи часовника. Предстоеше ѝ тричасова смяна в „Перата“ и имаше малко повече от трийсетина минути, за да приготви вечеря и да се преоблече. Пъхна две консерви в дъното на шкафа, скривайки ги зад пакетите със зърнена закуска. Не ѝ се гледаше бодрия надпис „промоция“ на супермаркета.

Ники се наведе, издърпа парчето плат от кошницата и кучето неохотно се изправи на крака.

— Бяла хавлиена кърпа. Джес, тази е от скъпите. Цялата е в космите на Норман. И е олигавена. — Той я държеше с два пръста.

— После ще я изпера. — Тя не го погледна.

— Да не е на татко?

— Не, не е на татко ти.

— Не разбирам...

— Реших малко да му отпусна края, ясно? Би ли сложил това във фризера?

Той се затътри към кухненските шкафове.

— Шона Брайънт се подиграваше на Танзи на автобусната спирка. Заради дрехите ѝ.

— Какво им има на дрехите ѝ? — Джес се извърна към Ники с консерва домати в ръка.

— Защото си гишила ти. Слагаш им много пайети.

— Танзи обича лъскави неща. Тя откъде знае, че съм гишила аз?

— Попитала Танзи и тя веднага ѝ каза. Знаеш я каква е.

Ники взе пакет корнфлейкс от Джес и го остави на рафта.

— Шона Брайънт е онази, дето ни се смее, че имаме толкова много книги вкъщи.

— Е, Шона Брайънт е идиотка.

Ники се наведе да погали Норман.

— Забравих да ти кажа, че получихме напомняне да платим тока.

Джес изпусна лека въздишка.

— Колко?

Той отиде до купчинката сметки върху скрина и ги прерови.

— Общо двеста и няколко.

Тя извади пакет зърнена закуска.

— Ще ги платя.

Ники отвори вратата на хладилника.

— Трябва да продадеш колата.

— Не мога. Това е единственият капитал на баща ти. — Понякога Джес не можеше да обясни защо продължава да защитава съпруга си. — Той ще реши какво да прави с нея. Нека първо да си стъпи на краката. Хайде, качвай се горе. Идват ми гости.

Тя видя, че жената върви към тяхната къща.

— Ще пазаруваме от Айлийн Трент, така ли? — Ники гледеше как амбулантната търговка отваря портичката и внимателно я затваря

след себе си.

Джес не можа да скрие червенината, избила по бузите ѝ.

— Само този път.

Той се вторачи в нея.

— Нали каза, че нямаме пари?

— Виж, просто искам да зарадвам с нещо Танзи, когато ѝ кажа, че няма как да я запиша в училището. — Джес бе взела това решение на път към къщи. Цялата идея беше абсурдна. И сега едва се задържаха на повърхността, нямаше смисъл дори да се опитва да мисли за подобно нещо.

Ники не сваляше очи от нея.

— Но Айлийн Трент? Ти беше споменала...

— А ти току-що ми каза, че на Танзи ѝ се подиграват заради дрехите. Понякога, Ники... — Джес вдигна безпомощно ръце във въздуха — понякога резултатът оправдава средствата.

Погледът на Ники се задържа върху нея по-дълго, отколкото ѝ бе приятно. След това доведеният ѝ син се качи в стаята си.

— Нося чудесни неща за умната млада дама. Знаеш колко си падат всички по дизайнерските марки. Взех и неща с пайети, знам, че твоята Танзи ги обича.

„Професионалният“ глас на Айлийн бе официален, с прекалено отчетлива дикция. Беше малко странно, че идва от жена, която редовно изхвърляха от кръчмата „Кингс Армс“. Амбулантната търговка се настани по турски на пода, бръкна в черната си платнена чанта, извади няколко дрехи и ги подреди внимателно на килима.

— Това е потник „Холистър“. Момичетата много си падат по тази марка. В магазините е страшно скъп. Имам още дизайнерски неща в другата чанта, ако решиш да ги видиш. О, и две бучки захар, ако правиш чай.

Айлийн всяка седмица обикаляше квартала и Джес винаги я бе отпращала с твърдото „благодаря, но нямам нужда“. Всички знаеха защо Айлийн предлага такива ниски цени на стоката си.

Но това беше преди.

Търговката извади потниците, единият беше с лъскави ивици, другият — в меко розово. Джес вече си представяше Танзи в тях.

— Колко струват?

— Десет за потника, пет за тениската и двайсет за маратонките. Виждаш, че на етикета пише осемдесет и пет. Това е голяма отстъпка.

— Не мога да ти дам толкова.

— Е, понеже си нова клиентка, ще получиш бонус.

Айлийн отвори тефтера си и се взря в цифрите.

— Ако вземеш и трите неща, ще ти дам едни джинси. Да разбереш, че и аз съм човек. — Тя се усмихна, кожата ѝ бе восъчна. — Трийсет и пет лири и ще я облечеш от главата до петите. Тоя месец давам безплатно и една гривничка. Няма да намериш такива цени в „Т. Дж. Макс“.

Джес се загледа в дрехите, проснати на пода. Искаше ѝ се да види усмивка върху лицето на Танзи. Щеше ѝ се дъщеря ѝ да почувства, че животът може да предложи и хубави неща. Надяваше се момиченцето ѝ да има с какво да се разтуши, когато ѝ съобщи новината.

— Чакай малко.

Прекоси кухнята и извади от бюфета кутията от какао, в която държеше парите за тока. Преброи няколко банкноти и ги изсипа във влажната длан на Айлийн, преди да е имала време да размисли.

— Удоволствие е да се прави бизнес с теб — похвали я жената, докато сгъваше останалите дрехи и ги прибираше внимателно в платнената торба. — Ще идвам пак след две седмици. Ако междувременно искаш нещо, знаеш къде да ме намериш.

— Мисля, че това е всичко, благодаря.

Търговката ѝ хвърли многозначителен поглед: „Всички казват така, миличка“.

Ники не откъсна очи от компютъра, когато Джес влезе в стаята му.

— Натали ще вземе Танзи след кръжока по математика. Нали не възражаваш да останеш сам?

— Няма проблем.

— И никакво пушене.

— Аха.

— Няма ли да си погледнеш уроците?

— Аха.

Понякога Джес си фантазираше каква майка би могла да бъде, ако не работеше. Щеше да пече кейкове, да се усмихва повече, да наглежда децата, докато си приготвят домашните. Щеше да им изпълнява желанията, вместо винаги да отговаря:

Съжалявам, миличка, но имам да приготвям вечеря.

След като заредя пералнята.

Трябва да вървя, миличка. Ще ми разкажеш всичко, като се върна от кръчмата.

Тя се загледа в Ники, в неразгадаемото му изражение, и я изпълни странно предчувствие.

— Не забравяй да разходиш Норман. И недей да минаваш близо до магазина за алкохол.

— Че за какво ми е?

— И не стой цяла вечер пред компютъра. — Тя го хвана отзад за колана на джинсите. — Да вземеш да ги вдигнеш тия панталони, да не ги вдигна аз, че хубавичко ще ти се впият в задника.

Доведеният ѝ син се извърна, но тя успя да забележи кратката му усмивка. Докато излизаше от стаята, осъзна, че не може да си спомни кога за последен път го е виждала да се усмихва...

[1] Модел от идентични форми, които трябва да пасват идеално.
— Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

НИКИ

Татко е голям задник!

ШЕСТА ГЛАВА

ДЖЕС

Кръчмата „Перата“ бе разположена между библиотеката, която беше затворена от януари, и магазина за риба и пържени картофи, а вътре човек можеше да помисли, че все още е 1989 година. Дес, собственикът, не се обличаше с друго, освен с избелели рекламни тениски и джинси, а когато бе студено — с късо кожено яке. В спокойна вечер, ако нямаш късмет, той ти обясняваше с изморителни подробности какви са достойнствата на електрическата китара „Фендър Стратокастър“ в сравнение с нейната посестрима „Рикенбакър 330“ или рецитираше с благоговение цялата „Пари за нищо“^[1].

„Перата“ не беше скъпа кръчма, не и като луксозните барове в *Бийчфронт*, и не предлагаше пресни морски дарове или изискани вина, нито семейни блюда, предназначени за немирни деца. В нея се сервираха традиционни видове месо с гарнитура от пържени картофи и се гледаше с присмех на думата „салата“. Нямаше други забавления, освен джубокса и очуканата дъска за дартс на стената.

Но това бе формула, която работеше. „Перата“ бе рядко явление в крайбрежния град: пълнеше се с клиенти целогодишно.

— Роксана тук ли е? — Джес се зае да вади торбите с нарязани замразени картофи, а Дес се появи от избата, където бе отворил ново буре с бира.

— Не. С майка й трябвало да отидат някъде. — Той се замисли за миг. — Нещо за лечение. Не, предсказване на бъдещето... Спомена май за психиатър или за психолог...

— Искаш да кажеш „спиритист“?

— От ония, дето ти познават разни неща от миналото.

— Екстрасенс.

— Трийсет лири билета! Седят с чаша евтино вино и крещат: „Да!“, щом някой попита дали в публиката има хора с роднина, чието име започва с Дж. — Той се наведе и затръшна вратата на избата със

сумтене. — И аз мога да предскажа някои неща, Джес. Хем без да ти вземам трийсет лири. Предсказвам, че тъй нареченият спиритист в момента седи у дома, потрива ръчички и си вика: „Ама че глупаци!“.

Джес издърпа таблата с чисти чаши от миялната и се зае да ги подрежда върху лавиците над бара.

— Ти вярваш ли на тия щуротии? — попита Дес.

— Не.

— Разбира се. Ти си разумно момиче. Не знам какво да й кажа понякога. А майка й е още по-зле. Въобразява си, че имала ангел хранител. Ангел... — Той я изимитира, като погледна към рамото си и го потупа. — Въобразява си, че я пазел. Обаче не й попречи да изхарчи цялата си компенсация за разни боклуци от телешопа. Къде е бил нейният ангел тогава да й каже: „Не го прави, Морийн. Нямаш нужда от тая луксозна калъфка за дъска за гладене с изрисувано куче отгоре. По-добре вкарай малко пари в пенсионния си фонд“.

Макар да не й беше до смях, Джес не се сдържа и прихна.

В този момент влезе Челси.

— Подранила си. — Дес си погледна часовника.

— Разлепи ми се обувката. — Челси метна дамската си чанта под бара и оправи косата си. — Говорех с едно гадже онлайн — обясни тя на Джес, сякаш Дес го нямаше. — Невероятен е.

Всичките гаджета на Челси от интернет бяха невероятни. Докато не се срещнеше с тях на живо.

— Дейвид, така се казва. Търси жена, която обича да готви, да чисти и да глади. И да излиза от време на време.

— До супера ли? — подкачи я Дес.

Челси не му обърна внимание. Взе една кърпа и се зае да подсушава чашите.

— И ти трябва да опиташ, Джес. Започни да се срещаш с хора, вместо да вехнеш тук сред тия олигавени дъртаци.

— Понеже ти си много млада — подметна шефът й.

Футболният мач започна, което означаваше, че Дес ще извади безплатен чипс и кашкавалени хапки, а ако е в особено щедро настроение — и мини хотдози. Джес имаше обичая да взема остатъците от кашкавалени хапки у дома с благословията на Дес — за да приготвя макарони с кашкавал, докато Натали не й каза, че

според статистиката много малко мъже си мият ръцете след тоалетната.

Барът се напълни. Мачът беше в разгара си, а вечерта минаваше неусетно, докато Джес наливаше халби бира. А в паузите не спираше да мисли само за едно — пари. До началото на юли, бяха казали от училището. Ако не се запише дотогава, край. Толкова се беше унесла, че не чу Дес, докато той не стовари купа картофени крокети на плота до нея.

— Имам да ти казвам нещо. Другата седмица ще получим нова касова машина. От ония, дето само докосваш екрана.

Тя се сепна.

— Нова касова машина ли? Защо?

— Тази е по-стара и от мен. А и не всички барманки се справят като теб, Джес. Последния път, когато Челси я използва, влязохме вътре с единайсет лири. Накарай я да „чукне“ двоен джин, халба „Уебстър“ и пакет фъстъци и става разногледа. Трябва да сме в крак с времето. — Той прекара ръка през въображаем екран. — Дигитална точност. Ще ти хареса. Изобщо няма нужда да използваш мозъка си. Все едно си Челси.

— А не може ли да оставим тази? Не ме бива с компютрите.

— Ще проведем обучение на персонала за половин ден. Няма да се плаща обаче. Уредил съм да дойде човек.

— Няма да се плаща ли?

— Само докосваш екрана и край. Чиста работа!

Лиъм Стъбс дойде в девет и четвърт. Джес бе застанала с гръб на бара, а той се наведе през плота и промърмори в ухото ѝ:

— Здравсти, сладурче!

Тя не се извърна.

— О, ти ли си.

— Хубаво посрещане, няма що! Халба „Стела“, Джес. — Той се огледа из бара, после допълни: — И каквото там имаш на промоция.

— Имаме много вкусни сухо печени фъстъци.

— Мислех си за нещо по-така... Влажничко.

— Тогава ще ти дам халбата.

— Още се правим на недостъпни, а?

Тя познаваше Лиъм от училище. Той беше от ония мъже, които ще накъсат сърцето ти на малки парченца, ако им позволиш. От типа синеоки, сладкодумни момчета, които не ти обръщат внимание в гимназията, вкарват те в леглото, щом свалиш скобите за зъби и си пуснеш дълга коса, а после получаваш само бодър поздрав и намигане. Косата му беше кестенява, скулите — високи и с лек тен. Караше такси нощем и държеше сергия за цветя на пазара в петък. Винаги, когато тя минеше покрай нея, ѝ прошепваше: „Само двамата. Зад гергините. Ела“. Казваше го достатъчно сериозно, за да я накара да изгуби самообладание. Жена му го беше напуснала заради съвсем мъничка изневяра. Но някои жени не могат да го преглътнат. Заряза го горе-долу по същото време, когато си тръгна и Марти. А преди шест месеца, след едно парти в кръчмата, двамата се бяха озовали в дамската тоалетна. Тогава той плъзна ръце под блузата ѝ и дни след това тя ходеше наоколо с крива усмивка...

Джес беше понесла празните кутии от чипс към контейнера за смет, когато Лиъм се появи на задната врата. Тръгна към нея и тя се принуди да залепи гръб до градинския зид. Той каза тихо, с тяло само на сантиметри от нейното:

— Не мога да спра да мисля за теб. — Внимаваше да държи ръката с цигарата си по-далеч от нея. В това отношение беше джентълмен.

— Сигурно го казваш на всички момичета.

— Обичам да те гледам как се движиш зад бара. Половината време гледам мача, а през другата половина си представям как те чукам върху плота.

— А казват, че романтиката била мъртва!

Божичко, колко хубаво ухаеше! Джес се заизвива, опитвайки се да се измъкне, преди да е направила нещо, за което после щеше да съжاليا. Близостта на Лиъм Стъбс събуждаше в нея нещо, за чието съществуване бе забравила.

— Ами тогава ми позволи да те ухажвам. Да те заведа някъде. Ти и аз. На среща, както си му е редът. Хайде, Джес. Нека опитаме.

Тя се отдръпна от него.

— Моля? Какво каза?

— Чу ме.

Тя го зяпна.

— Искаш да станем гаджета ли?

— Казваш го така, сякаш е мръсна дума.

Тя се измуши изпод него и бързо погледна към задната врата.

— Трябва да се връщам на бара, Лиъм.

— Защо не искаш да излезеш с мен? — Той пристъпи по-близо.

— Знаеш, че ще е страхотно... — Гласът му бе преминал в шепот.

— Знам също, че имам две деца и две работи, а ти прекарваш целия си живот в колата и само след три седмици ще започнем да се дърлим на дивана кой е наред да изхвърли боклука. — Тя му се усмихна мило. — И тогава завинаги ще изгубим сладката тръпка помежду си.

Той докосна косата ѝ и плъзна пръсти през един от кичурите. Гласът му наподобяваше нежно ръмжене.

— Толкова си цинична. Ще ми разбиеш сърцето, Джес Томас.

— А ти ще ми докараш уволнение.

— Да разбирам ли, че едно бързо чукане е изключено?

Тя се изтръгна от него и забърза към задната врата с пламнали страни, като опитваше да се успокои. Изведнъж спря рязко.

— Ей, Лиъм.

Той вдигна поглед от земята, върху която стъпкваше цигарата си.

— Няма да ми дадеш назаем петстотин лири, нали?

— Щях, ако ги имах, бибчо. — Той ѝ изпрати въздушна целувка, докато тя влизаше вътре.

Джес събираше празните чаши от масите, а бузите ѝ още бяха зачервени, когато го видя. Всъщност в първия момент не го позна. Седеше сам в ъгъла, а пред него имаше три изпити халби бира.

Преоблякъл се бе с джинси и тениска, нахлузил маратонки. Седеше вторачен в мобилния си телефон, докосваше с пръсти дисплея и от време на време вдигаше глава, когато всички приветстваха някой гол. Докато Джес го наблюдаваше, вдигна чаша и я изпи на една дълга жадна глътка. Сигурно той си мислеше, че с джинсите си ще се слее с местните, но всичко в него говореше, че „не е от тук“, че е от онези с твърде много пари. Издаваше го и типът заучена нехайност, присъща на богатите. Когато мъжът погледна към бара, тя бързо се извърна и усети как настроението ѝ се разваля.

— Ще слеза долу за още малко снакс — каза на Челси и се упъти към избата. — Уф, по дяволите... — промърмори тихо.

Когато се появи отново, той си бе взел още една халба и почти не вдигаше поглед от телефона.

Вечерта се проточи. Челси ѝ обясняваше за виртуалните си гаджета, господин Никълс изпи още няколко халби, а Джес изчезваше винаги, щом той дойдеше до бара. А и се опитваше да не среща погледа на Лиъм. В единайсет без десет в кръчмата бяха останали само неколцина самотници — обичайните заподозрени, както ги наричаше Дес. Челси си облече палтото.

— Къде отиваш?

Колежката ѝ си слагаше червило пред огледалото.

— Дес каза, че мога да си тръгна малко по-рано. — Тя сви устни. — Имам среща.

— Среща ли? Че кой ходи на среща посред нощ?

— Срещата е в къщата на Дейвид. Всичко е наред — увери я тя, когато Джес я изгледа смаяно. — И сестра ми идва. Той каза, че ще е хубаво, ако сме тримата.

— Челс, да си чувала някога за „тройка“?

— Какво?

Джес се поколеба.

— Нищо... Приятно прекарване.

Зареждаше миялната, когато господин Никълс се появи на бара. Очите му бяха притворени и леко се олюляваше, сякаш се канеше да започне импровизиран танц.

— Халба бира, моля.

Тя пъкна още две чаши в дъното на металната табла.

— Вече не сервираме. Единайсет часът е.

Той погледна към часовника на стената.

— Остава още една минута — отбеляза, като заваляше думите.

— Пихте достатъчно.

Мъжът примигна замрежено и се вторачи в нея. Късата му тъмна коса стърчеше леко от едната страна.

— Коя си ти да ми казваш, че съм пил достатъчно?

— Тази, която сервира питиетата. — Джес издържа на погледа му. — Не ме познахте, нали?

— А трябва ли?

Тя го изглежда продължително.

— Изчакайте. — Измъкна се иззад бара, отиде до летящата врата и докато той стоеше в недоумение, я бутна с ръка, след което я пусна и тя се затвори рязко пред лицето ѝ.

— Сега познахте ли ме?

Той примигна.

— Да не си... Май те видях вчера.

— Чистачката. Да.

Той прокара ръка през косата си.

— О, онова с вратата... Тогава имах труден разговор...

— Но сега нямате.

— Права си. — Той се облегна на бара. Джес едва се сдържа да не прихне, когато лакътят му се плъзна по плота.

— Това извинение ли е?

Той я изглежда с мътни очи.

— Съжалявам. Много, много съжалявам. Прости ми, о, барманко моя. А сега ще ми дадеш ли халба бира?

— Не. Единайсет часът е.

— Само защото ме омая с приказките си.

— Нямам време да ви чакам да изпиете половин литър бира.

— Тогава ми дай нещо твърдо. Моля те. Имам нужда от още едно питие. Дай ми една малка водка. Ето, можеш да задържиш рестото. — Той хлопна банкнота от дващест лири на плота. От рязкото движение главата му се отметна леко назад. — Само една малка водчица. Не, по-добре двойна. Ще я изгълтам за две секунди. За една секунда...

— Не. Пихте достатъчно.

От кухнята долетя гласът на Дес:

— За бога, Джес, дай му едно питие!

Тя остана неподвижна за миг, със стиснати челюсти, после се обърна и наля сто грама водка в една чаша. Вкара сумата в касовата машина и мълчаливо остави рестото на бара. Той изпи водката на един дъх, като преглътна шумно, докато оставяше чашата, обърна се и се отдалечи с леко олюляване.

— Забравихте си рестото.

— Задръж го.

— Не го искам.

— Тогава го пусни в кутията за дарения.

Тя взе парите и ги натика в ръката му.

— Нямаме такава.

Мъжът примигна и залитна леко, докато тя му отваряше вратата. И в този миг Джес забеляза какво бе извадил от джоба си току-що. Както и лъскавото ауди на паркинга пред кръчмата.

— Не бива да шофирате.

— Няма проблем. — Той махна пренебрежително с ръка и изпусна ключовете. — И без това нощем е мъртвило. Да виждаш някакви коли?

— Не бива да шофирате.

— Тук е краят на света, в случай че не си забелязала! Намирам се на края на света и няма измъкване! — Той залитна напред, дъхът му вонеше на алкохол. — Ще карам много, много бавно, обещавам.

Беше толкова пиян, че Джес с лекота измъкна ключовете от ръката му.

— Не — каза твърдо и се обърна към бара. — Не искам да ми тежите на съвестта, ако катастрофирате. Влезте вътре, ще ви повикам такси.

— Дай си ми ключовете!

— Не.

— Крадеш ми ключовете, така ли...

— Спасявам ви шофьорската книжка! — Тя ги вдигна високо във въздуха и тръгна обратно към кръчмата.

— О, за бога... — запелтечи той и въздъхна така, сякаш тя бе поредното досадно нещо, с което трябваше да се справи.

Идваше ѝ да го ритне.

— Ще ви извикам такси. Ей сегичка... Щом се качите в него, ще ви върна ключовете.

Тя изпрати есемес на Лиъм от задния коридор на кръчмата.

Това означава ли, че ми е излязъл късметът?, попита той.

Да, ако ги предпочиташ космати и от мъжки пол.

Джес се показа отново навън, но господин Никълс бе изчезнал. Колата му обаче още беше на паркинга. Тя го повика два пъти, чудейки се дали не се е скрил зад някой храст да се облекчи, после погледна към кръчмата и го видя: беше заспал дълбоко върху пейката до входа.

За миг си помисли да го остави там, но беше хладно, а и мъглите от морето бяха непредсказуеми. Освен това вероятно той щеше да се

събуди без портфейла си.

— Няма да го кача в колата си — отказа Лиъм през отворения прозорец, когато таксито му спря на паркинга.

— Не е толкова зле. Просто е заспал. Ще ти обясня къде да го откараш.

— Не, не. Един такъв „заспал“ ми оповръща новите калъфки на седалките. А като дойде на себе си, духна.

— Той живее в *Бийчфронт*. Няма да избяга. — Тя погледна бързо часовника си. — О, хайде, Лиъм! Виж колко е часът! Трябва да се прибирам.

— Тогава го остави. Съжалявам, Джес.

— Добре. Какво ще кажеш и аз да се кача с него? Ако се издрайфа, ще почистя всичко. После ще ме откараш у дома. Той ще плати. — Тя вдигна рестото на господин Никълс, което той бе изпуснал на земята до пейката, и преброи парите.

— Тринайсет лири стигат ли?

Лиъм направи физиономия.

— О, Джес, не ме изкушавай!

— Моля те, Лиъм. — Тя се усмихна. Докосна лакътя му с ръка. — Моля те!

Той отмести поглед към пътя.

— Добре.

Джес наведе глава към спящото лице на господин Никълс, изправи се и кимна.

— Съгласен е.

Лиъм поклати глава. От романтичното му настроение преди малко не бе останала и следа.

— О, хайде, Лиъм! Помогни ми да го вкараме вътре. Трябва да се прибирам.

Господин Никълс отпусна глава в скута ѝ като спящо дете. Тя не знаеше къде да дене ръцете си. Прегърна задната седалка и през цялото пътуване се молеше мъжът да не повърне. Всеки път, когато той изпъшкваше или се размърдаше, тя отваряше прозореца или се навеждаше да провери лицето му. *Да не си посмял*, нареждаше му мълчаливо. *Да не си посмял!* Бяха на две минути път от почивния комплекс, когато телефонът ѝ иззвъня. Беше Белинда, съседката. Тя присви очи, за да прочете съобщението на светналия дисплей:

Момчетата отново са тормозили Ники. Беше пред закувалнята. Найджъл го откара в болницата.

По кожата ѝ пропълзяха ледени тръпки. *Идвам, написа в отговор. Найджъл казва, че ще остане с него, докато дойдеш. Аз съм у вас с Танзи.*

Благодаря ти, Белинда. Няма да се бавя.

Господин Никълс се размърда и изхърка продължително. Тя се загледа в него, в скъпата му подстрижка и прекалено сините джинси и изведнъж се изпълни с гняв. Можеше вече да си е у дома, ако не беше той. И тя щеше да разхожда кучето, а не Ники.

— Пристигнахме.

Джес показа на Лиъм къде е вилата на господин Никълс и двамата го понесоха натам, като го уловиха под мишниците. Коленете на Джес се подгъваха под тежестта му. Той се размърда малко, когато стигнаха входната врата, и тя затърси ключа във връзката, но после реши, че ще е по-лесно, ако използва своя.

— Къде да го оставя? — попита задъхано Лиъм.

— На дивана. Няма да го влачим до горния етаж.

Тя бързо го изправи в седнало положение. Свали очилата му, наметна го с едно сако, което беше наблизно, и остави ключовете върху малката масичка, която бе лъснала по-рано през деня.

И чак тогава произнесе думите:

— Лиъм, можеш ли да ме закараш до болницата? Ники е пострадал.

Колата се носеше бързо по празните улици. Мислите на Джес препускаха. Боеше се от онова, което можеше да завари. Доколко беше пострадал Ники? Дали Танзи беше видяла всичко? А после над страха изплуваха глупавите, прозаични въпроси като: *Много ли ще се забавя в болницата?* Таксито оттам щеше да ѝ струва поне петнайсет лири.

— Искаш ли да те чакам? — попита Лиъм, когато пристигнаха пред Спешното отделение.

Тя изхвърча от колата още преди той да бе спрял както трябва.

Ники беше в странична стаичка. Когато сестрата я заведе там и дръпна завесата, Найджъл се надигна от пластмасовия си стол, добродушното му подпухнало лице беше напрегнато. Ники лежеше на

една страна, скулата му бе бинтована, а кожата под окото му бе взела да посинява. Около главата му се виеше временна превръзка.

Джес съдържа риданието си.

— Ще защитят раните. Но искат да остане в болницата. Да проверят за фрактури и други такива... — Найджъл се чувстваше неловко. — Не ми даде да се обадя в полицията. — Той посочи с ръка някъде навън. — Ако не възразяваш, ще се прибирам при Белинда. Вече е късно...

Джес му благодари тихо и отиде при Ники. Постави ръка върху одеялото, покриващо рамото му.

— Танзи е добре — прошепна той, без да я погледне.

— Знам, миличък. — Тя седна на пластмасовия стол до леглото му. — Какво стана?

Ники сви леко рамене. Не му се говореше за това. Какъв беше смисълът в крайна сметка? Всички знаеха причината. Изглеждаш ли различно, ядеш бой. Продължиш ли да изглеждаш различно, и тормозът продължава. Това бе жестоката, неизменна логика на малкия град.

Този път Джес не знаеше как да го успокои. Не можеше да му каже, че всичко ще е наред, защото нямаше да е вярно. Не можеше да го увери, че полицията ще накаже Фишъррови, защото тя никога не го правеше. Нямаше как да го убеди, че нещата ще се променят, преди да се усети, защото, когато си тийнейджър, за теб животът се простира само две седмици напред. А и двамата знаеха, че дотогава нямаше да се случи нищо хубаво. Пък вероятно и след това...

— Как е той? — попита Лиъм, докато тя вървеше бавно към колата. Адреналинът се бе оттекл от тялото ѝ и раменете ѝ се бяха отпуснали уморено. Отвори задната врата, за да вземе якето и чантата си, и очите му в огледалото за обратно виждане забелязаха всичко.

— Ще го преживее.

— Малки негодници! Току-що говорих със съседа ти. Някой трябва да направи нещо. — Той нагласи огледалото. — Щях да им дам да се разберат, ако не трябваше да внимавам за разрешителното си. Скука, това е. Не знаят какво да правят със себе си и се заяждат с другите. Да не забравиш нещо в колата, Джес.

Тя трябваше да се вмъкне наполовина вътре, за да достигне якето си. Докато го правеше, усети нещо под крака си. Не много твърдо, с

цилиндрична форма. Отмести стъпалото си, посегна към пода на колата и напипа тлъста ролка банкноти. Втренчи се в парите в сумрака, после в онова, което бе паднало до тях. Ламинирана карта, от ония, дето служителите забождат на дрехите си в офиса. Сигурно и двете бяха изпаднали от джоба на господин Никълс, когато той се бе отпуснал тежко на задната седалка. Преди да има време да помисли, тя ги напъха в чантата си.

— Ето — каза и бръкна в портмонето си, но Лиъм вдигна възпиращо ръка.

— Не. Имаш достатъчно проблеми. — Той ѝ намигна. — Звънчай, ако се нуждаеш от такси. Безплатно е. Разбрали сме се с Дан.

— Но...

— Никакво „но“. Хайде, изчезвай, Джес. Погрижи се за момчето си. Ще се видим в кръчмата.

Тя едва не се разплака от благодарност. Стоеше с вдигната ръка, докато той излизаше от паркинга, и го чу, щом се провикна през отворения прозорец:

— Трябва да му кажеш, Джес. Ако изглежда малко по-нормално, няма да му разбиват главата толкова често.

[1] Песен на групата „Дайър Стрейтс“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ДЖЕС

Тя остана да дреме през малките часове на нощта, седнала на пластмасовия болничен стол, като от време на време се събуждаше заради неудобната поза и звука от забързани стъпки в отделението отвъд завесата. Гледаше защитото лице на Ники, след като той най-сетне заспа, и се чудеше как изобщо би могла да го защити. Гадаеше какво става в главата му. И какво щеше да се случи следващия път, питаше се със свито сърце, което вече постоянно бе такова. В седем сутринта една сестра надникна през завесата и каза, че ѝ е приготвила чай и препечени филийки. Този малък жест едва не я разплака. Лекарят се отби малко след осем и я предупреди, че Ники вероятно ще остане още една нощ, за да се уверят, че няма вътрешен кръвоизлив. Имало някаква сянка на рентгеновите му снимки и искали да са сигурни. Посъветва Джес да се прибере у дома и да си почине. Натали позвъни, за да ѝ каже, че е завела Танзи на училище заедно със своите деца и че всичко е наред.

Всичко е наред.

Тя слезе от автобуса две спирки по-рано, отиде до къщата на Лиан Фишър, почука на вратата и ѝ каза, колкото може по-любезно, че ако Джейсън отново доближи Ники, тя ще се обади в полицията. При което Лиан Фишър я заплю и я заплаши, че ако не се разкара веднага, ще ѝ строши шибаните прозорци. От вътрешността на къщата се разнесе силен смях, докато Джес се отдалечаваше.

Това бе отговорът, който почти беше очаквала. Плати сметката за водата с парите за наема. Плати електричеството с парите от чистенето. Взе си душ, преоблече се и изкара обедната смяна в кръчмата, толкова потънала в мисли, че Стюарт Прингъл успя да задържи ръката си върху дупето ѝ цели десет секунди, преди тя да го усети. Изля бавно върху обувките му халбата му „Бест Битър“.

— Защо го направи? — скара ѝ се Дес, когато Стюарт се оплака.

— Като не виждаш нищо лошо, дай му да опипва твоя задник! —
промърмори тя и продължи да бърше чашите.

— Имаш право — омекна Дес.

Джес обра с прахосмукачка цялата къща, преди Танзи да се прибере от училище. Толкова бе уморена, че би трябвало едва да се държи на крака, но всъщност правеше всичко двойно по-бързо. Кипеше от яд и не можеше да се спре. Чистеше, сгъваше дрехи и ги сортираше, защото иначе щеше да вземе стария ковашки чук на Марти от прашния гараж, да отиде до къщата на Фишърови и да ги довърши до един. Чистеше, защото иначе щеше да застане наред буренясалата си задна градинка, да вдигне лице към небето и да завие от безсилие...

Когато чу стъпките по пътеката, къщата бе потънала в токсичната миризма на полиращи препарати и обезмаслител за кухня. Пое си дълбоко дъх два пъти, закашля се леко и отвори вратата с бодра усмивка на лицето. Натали стоеше на пътеката с ръце върху раменете на дъщеря ѝ. Танзи пристъпи към нея, прегърна я през кръста и я стисна здраво с притворени очи.

— Той е добре, миличка — успокой я Джес и я погали по косата.
— Всичко е наред. Просто глупав момчешки бой.

Натали докосна Джес по лакътя, поклати леко глава.

— До утре — усмихна се и си тръгна.

Джес направи сандвич на Танзи, а после я гледаше как се отдалечава в по-закътания край на градината, за да решава алгоритми, казвайки си, че ще ѝ обясни за „Сейнт Анс“ утре. Непременно ще ѝ обясни утре.

След това се заключи в банята и разви парите, които бе намерила в таксито на господин Никълс. Четиристотин и осемдесет лири. Подреди ги в спретнати купчинки на пода.

Джес знаеше какво трябва да направи. Разбира се, че знаеше. Това не бяха нейни пари. Постоянно повтаряше на децата: *Не крадете. Не взимайте нещо, което не е ваше. Постъпвайте правилно и накрая ще бъдете възнаградени.*

Постъпвайте правилно.

Но в ушите ѝ бе започнал да звучи нов, изкушаващ глас. Защо трябва да ги връщаш? Той едва ли ще усети липсата им. Беше се валял из паркинга, в таксито, в къщата си. Биха могли да изпаднат от джоба

му навсякъде. Ти имаше късмет, че ги намери. Ами ако някой друг ги беше взел? Да не мислиш, че щеше да му ги върне?

На ламинираната карта пишеше, че името на компанията му е „Мейфлай“. Първото му име беше Ед.

Тя щеше да върне парите на господин Никълс. Мислите в главата ѝ се въртяха неспирно, в такт с барабана на сушилнята за дрехи.

Но така и не го направи...

Преди Джес не бе мислела за пари. Марти работеше пет дни в седмицата в местната таксиметрова фирма, занимаваше се с всички финансови въпроси и обикновено имаха достатъчно, за да може той да посещава кръчмата няколко пъти седмично, а тя да излиза на кафе с Натали от време на време. Ходеха и на почивка. Някои години бяха по-добри от други, но като цяло се справяха.

А после на Марти му писна от всичко. По време на палатковата почивка в Уелс, когато бе валяло осем дни без прекъсване, той започна да се вкисва все повече и повече, сякаш приемаше лошото време като лична обида. „Защо не можем да отидем в Испания или някъде другаде? — мърмореше, докато се взираше през отвора на прогизналата палатка. — Това тук не е почивка.“

Вече не харесваше и работата си; намираше ѝ все повече недостатъци: другите шофьори не го обичали; контрольорът го мамел; пътниците били стиснати...

А след това започнаха идеите за бърза печалба. Тениските трепачи за една банда, която изпадна от класациите толкова бързо, колкото се беше появила. Пирамидата, в която се включиха с две седмици закъснение. „От внос-износа се печели най-много“, каза уверено на Джес, когато се върна от кръчмата една вечер. Запознал се беше с някакъв тип, който можел да го снабдява с евтини електрически прибори от Индия, след това щели да ги продават на познати. После — каква изненада! — човекът се оказа мошеник. Малцината, които си купиха от електрическите прибори, се оплакаха, че от тях им гърмели бушоните, а останалото количество ръждяса, макар да го държаха на закрито в гаража. Оскъдните им спестявания се превърнаха в безполезна бяла техника. Всяка седмица товареха по четиринайсет уреда в колата на Марти и ги откарваха на сметището.

А след това се появи ролс-ройсът. В него поне Джес виждаше някакъв смисъл: Марти щеше да го боядиса в металносиво и да го отдава под наем за сватби и погребения. Купил го беше от *Ибей*, от човек, който живееше в Средна Англия, и успя да измине с него половината път до вкъщи, преди колата да се скапе. Причината била в стартера, така обясни монтьорът, когато погледна под капака. Оказа се обаче, че има още много неща за ремонтване. Първата зима ролсът прекара на алеята пред дома им, в тапицерията му се настаниха мишки и трябваше да намерят пари, за да сменят задните седалки. След това се разбра, че единственото, което не се предлага в *Ибей*, са седалки за ролс-ройс. Така че сега той стоеше в гаража като всекидневно напомняне за провалените бизнес начинания на Марти.

Тя бе поела грижата за финансите, когато Марти започна да прекарва по-голямата част от деня в леглото. Депресията била болест, така казаха всички. Макар че от онова, което говореха приятелите му, не изглеждаше да е депресиран в кръчмата, където все още успяваше да се замъкне.

Когато Джес извади всички банкови извлечения от пликовете им и намери спестовната книжка в скрина в коридора, най-сетне си даде сметка колко са закъсали. Опита се да говори с Марти няколко пъти, но той само придърпваше юргана върху главата си и отвърщаше, че не може да се справи. Горедолу по това време намекна, че иска да отиде да поживее малко при майка си. Честно казано, Джес бе изпитала облекчение, когато той си тръгна. Достатъчно трудно ѝ беше да се справя с Ники — който още бе мълчаливо, мършаво привидение — с Танзи и с двете работи.

„Върви, щом искаш — съгласи се и го погали по косата. В този миг си помисли, че отдавна не го е докосвала. — Пстой няколко седмици. Малко разнообразие ще ти се отрази добре.“

Той я изгледа мълчаливо със зачервени очи и я стисна лекичко за ръката.

Това беше преди две години. Оттогава никой от двамата не бе повдигал сериозно въпроса за завръщането му.

Джес се стараяше да се държи нормално, докато Танзи си легне. Попита я какво е яла у Натали, обясни ѝ какво е сторил Норман в

нейно отсъствие. Среса косата на дъщеря си, а после седна на нейното легло и ѝ почете малко от „Хари Потър“, сякаш тя бе много по-малко дете. И за пръв път Танзи не ѝ каза, че би предпочела да решава задачи.

Когато Джес се увери, че Танзи е заспала, позвъни в болницата. Сестрата я осведоми, че Ники е добре: според рентгеновите снимки белият му дроб бил наред. Малката лицева фрактура щяла да зарасне сама.

Тя позвъни на Марти, който я изслуша мълчаливо, а после попита:

— Още ли се гримира?

— Използва спирала за мигли, да.

Последва дълга пауза.

— Не го казвай, Марти. Да не си посмял да го кажеш. — Тя затвори телефона, преди той да успее да го направи.

А после позвъниха от полицията в десет без четвърт и ѝ съобщиха, че Джейсън Фишър отрекъл да е замесен.

— Има четиринасет свидетели! — разгневи се тя, като едва се съдържаше да не закрепчи. — Включително собственикът на бакалията. Нападнали са сина ми. Били са четирима.

— Да, но използваме свидетели само ако могат да разпознаят извършителя, госпожо. А господин Брент казва, че не е било ясно кои точно са побойниците. — Полицаят въздъхна, сякаш тя би трябвало да знае колко неуправляеми са тийнейджърите. — Съжалявам, госпожо, но Фишърови твърдят, че синът ви е започнал пръв.

— Той обича да се бие колкото Далай Лама! Говорим за момче, което и на мравката прави път!

— Не можем да предприемем нищо без доказателства, госпожо.

Семейство Фишър. С тяхната репутация би било истински късмет, ако поне един човек си „спомнеше“ какво е видял.

Джес отпусна за миг глава в ръцете си. Тия хулигани нямаше да се откажат. И следващата им жертва щеше да е Танзи, щом започне да учи в прогимназията. Щеше да е мишена номер едно с нейната любов към математиката и нейните странности, и пълната ѝ липса на инстинкт за самосъхранение. Джес изтръпна. Помисли си за ковашкия чук на Марти в гаража и колко хубаво ще е да отиде до къщата на Фишърови и да...

Телефонът иззвъня. Тя вдигна рязко слушалката.

— Сега път какво? Нали няма да ми кажете, че сам се е набил?
За това ли се обаждате?

— Госпожо Томас.

Тя примигна.

— Госпожо Томас. Господин Цвангараи е.

— О, вие ли сте, господин Цвангараи. Съжалявам. Моментът не е много подходящ... — Джес протегна ръка и видя, че тя трепери.

— Извинете, че ви се обаждам толкова късно, но мисля, че е спешно. Открих нещо интересно. Нарича се олимпиада по математика.
— Той изговори думите отчетливо.

— Олимпиада по какво?

— Това е нещо ново, провежда се в Шотландия, за надарени ученици. Състезание по математика. Още има време да запишем Танзи.

— Състезание по математика? — Джес притвори очи. — Много мило от ваша страна, господин Цвангараи, но в момента имаме сериозни проблеми и не мисля, че бих могла да...

— Госпожо Томас, наградите са петстотин лири, хиляда лири и пет хиляди лири. Пет хиляди лири. Ако Танзи спечели, ще покриете таксата за първата година в „Сейнт Анс“.

— Бихте ли повторили?

Джес седна на стола, докато той ѝ обясняваше по-подробно за състезанието.

— Това сериозно ли е?

— Абсолютно...

— И мислите, че тя ще се справи?

— Има категория специално за нейната възрастова група. Не виждам как би могла да не успее.

Пет хиляди лири, запя глас в главата ѝ. Достатъчно да покрият таксата на Танзи за първите две години.

— Каква е уловката?

— Няма такава. Е, трябва да разбираш от по-сложна математика. Но това не е никакъв проблем за Танзи.

Джес стана от стола и отново седна.

— И разбира се, ще трябва да пътувате до Шотландия.

— Искам подробности, господин Цвангараи, дайте ми повече подробности! — Главата ѝ се замая. — Това е истина, нали? Не е някаква шега?

— Аз съм сериозен човек, госпожо Томас.

— Божичко. *Божичко!* Господин Цвангараи, вие сте съкровище!

Тя чу смутения му смях.

— Така... Какво точно трябва да направим?

— Ами... Няма да има нужда от предварително класиране, след като изпратя примери от работата на Танзи. Разбрах, че много искат да участват и деца от неспециализирани училища. Между нас да си остане, но другото голямо преимущество е, че тя е момиче. Обаче трябва да действаме веднага. Тазгодишната олимпиада е само след пет дни.

Пет дни... А крайният срок за записването в „Сейнт Анс“ беше утре.

Тя застана наред стаята, мислеше усилено. После изтича по стълбите, извади парите на господин Никълс от скривалището им в чорапогащника си и ги напъха в един плик. Написа внимателно адреса отгоре, заедно с: „Да се предаде лично“. Беше взела решение да го занесе утре, на път за работа.

Щеше да му върне парите. До последното пени.

Но точно сега нямаше избор...

Тази нощ Джес седна на кухненската маса и начерта груб план. Прегледа разписанието на влаковете до Единбург, като на моменти се смееше истерично. После провери цената за три билета в спален вагон, възлизаше на 187 лири, включително 13-те за отиването до гарата. Разбра колко ще струва да оставят Норман в кучешки приют за една седмица — 94 лири. Притисна очи с длани и известно време остана така. А после, когато децата заспаха, извади ключовете за ролс-ройса и излезе навън. Почисти мишите изпражнения от мястото на шофьора и пробва да запали двигателя.

Успя на третия път.

Седеше в гаража, който винаги миришеше на мухъл, заобиколена от стари градински мебели, части от коли и пластмасови кофи. Остави двигателя да работи. После се наведе напред и отлепи от стъклото

избелелия стикер за платен данък. Беше отпреди две години. Освен това колата не беше застрахована.

Джес изключи мотора и продължи да седи в тъмното, докато миризмата на моторно масло постепенно изчезна.

И си каза за стотен път: *Нямам друг избор...*

ОСМА ГЛАВА

ЕД

Ed.Nicholls@mayfly.com: *Не забравяй какво ти казах. Ще ти припомня подробностите, ако изгубиш картичката.*

Deanna1@yahoo.com: *Няма да забравя. Цялата нощ се е запечатала в главата ми.*

Ed.Nicholls@mayfly.com: *Направи ли каквото ти казах?*

Deanna1@yahoo.com: *Движжа нещата.*

Ed.Nicholls@mayfly.com: *Пиши ми, ако резултатите са добри!*

Deanna1@yahoo.com: *Съдейки от последното ти изпълнение, едва ли ще са други!*

Deanna1@yahoo.com: *Никой не ми е помагал толкова!*

Ed.Nicholls@mayfly.com: *Е, не е кой знае какво.*

Deanna1@yahoo.com: *Искаш ли да се видим през уикенда?*

Ed.Nicholls@mayfly.com: *В момента съм малко зает. Ще ти се обадя, като се освободя.*

Deanna1@yahoo.com: *Мисля, че се получи добре и за двама ни.*

Следователят го остави да довърши четенето на двата листа, след което ги плъзна към Пол Уилкс, адвокатата на Ед.

— Как ще ги коментирате, господин Никълс?

Имаше нещо мъчително в това да видиш личните си имейли в официален документ: въодушевените първи отговори, прозрачните намеци, ухилените емотикони... Сякаш беше четиринайсетгодишен!

— Не си длъжен да отговаряш — предупреди го Пол.

— Цялата тази кореспонденция може да е за нещо съвсем друго.

— Ед избута документите. — „Пиши ми, ако резултатите са добри.“

Ако е сексуална закачка... Нещо от рода на виртуален секс.

— В единайсет и четиринайсет сутринта?

— Е, и?

— В работно време?

— Това не ми пречи.

Следователят свали очилата си и го изгледа втренчено.

— Виртуален секс, значи. Това ли сте правили?

— Не, разбира се. Не и в този случай. Няма смисъл да го обсъждаме.

— Напротив, господин Никълс, има. Разполагаме с достатъчно имейли. Казвате ѝ, че ще поддържате контакт — той прелисти страниците — „ако имаш нужда от допълнителна помощ“.

— Не е каквото мислите. Тя беше в депресия. Не можеше да се отърве от бившия си. Просто исках да ѝ помогна малко... Омръзна ми да го повтарям.

— Само още няколко въпроса.

Продължиха да го разпитват. Искаха да знаят колко често се е срещал с Диана. Къде са ходили. Какъв точно е бил характерът на отношенията им. Не му повярваха, когато им каза, че не знае много за живота ѝ и нищичко за брат ѝ.

— О, стига толкова! — запротестира накрая. — Вие не сте ли имали връзка само заради страхотното чукане?

— Според госпожица Луис не е било заради секс. Твърди, че двамата сте имали „много близки, емоционални“ отношения, че се познавате още от университета и че вие сте настояли да си купи от вашите акции. Принудили сте я. Според нея изобщо не е знаела, че върши нещо незаконно.

— Но тя... Представила е нещата така, сякаш отношенията ни са били много по-сериозни. Освен това не съм я принуждавал.

— Значи признавате, че сте ѝ дали информацията?

— Не съм споменал подобно нещо! Просто казвам, че...

— Клиентът ми се опитва да ви обясни, че не може да носи отговорност за погрешната представа на госпожица Луис по отношение на връзката им — намеси се Пол. — Нито за информацията, която е предала на брат си.

— Освен това нямахме връзка. Поне не сериозна.

Следователят сви рамене.

— Не ме интересува какви са били отношенията ви. И дали сте се чукали като зайци! Онова, което искам да знам, господин Никълс, е дадохте ли на тази млада жена информация, че „двайсет и осми февруари“, както е казала на една приятелка, „ще ни донесе значителна печалба“.

Час по-късно, пуснат под гаранция от ареста за две седмици, Ед седеше в офиса на Пол. Адвокатът наля уиски в две чаши. Ед бе започнал да свиква с вкуса на силния алкохол по всяко време на деня...

— Не мога да отговарям за онова, което е казала на брат си. Не е възможно да проверявам дали всяка мацка има брат, който разбира от финанси. Просто се опитвах да ѝ помогна.

— Е, със сигурност си успял. Но хората от СФА и СОКА не се интересуват какви са били мотивите ти, Ед. Жената и брат ѝ са направили луди пари, и то незаконно, благодарение на информацията, която си ѝ дал...

— Престани да използваш тези неразбираеми съкращения... Нямам представа за какво говориш.

— Е, опитай се да си представиш специализиран държавен орган, който се бори срещу финансовите престъпления. Точно оттам те разследват сега.

— Звучи така, сякаш наистина ще ме осъдят. — Ед остави уискито на масичката до себе си.

— Според мен е много вероятно. И очаквам скоро да ни призоват в съда. Обикновено бързат с подобни дела.

Ед се вторачи в него. После отпусна глава в ръцете си.

— Това е някакъв кошмар! Аз просто... Просто исках да я разкарам, Пол. Това е всичко.

— Е, най-доброто, на което можем да се надяваме в момента, е да успеем да ги убедим, че са се възползвали от теб.

— Страхотно.

— Имаш ли по-добра идея?

Ед поклати отрицателно глава.

— Тогава ме остави да работя.

— И аз искам да работя, Пол. Трябва да се върна в компанията. Не знам какво да правя, когато не съм там. Побърквам се в онова

забутано градче.

— Е, ако бях на твое място, щях да изчакам. Ако от СФА разберат, че си се върнал, историята съвсем ще се размирише. Журналистите ще я надушат. Най-добре се скатай във вилата си за една-две седмици... — Пол надраска нещо в бележника си.

Ед се загледа машинално в обърнатите наопаки редове.

— Наистина ли мислиш, че това ще попадне във вестниците?

— Не знам. Възможно е. Няма да е зле да разкажеш всичко на семейството си и да ги подготвиш.

Ед постави ръце на коленете си.

— Не мога.

— Какво не можеш?

— Да кажа за всичко това на татко. Той е болен. Това ще го... — Той поклати глава. Когато най-сетне я вдигна, Пол го наблюдаваше съсредоточено.

— Е, ти решаваш... Но както казах, мисля, че е най-добре да се скриеш някъде, в случай че историята изтече в медиите. „Мейфлай“ очевидно не искат да припарваш в офисите им, докато нещата не се изяснят. От новия ви софтуерен продукт зависят много пари. Трябва да стоиш настрана от всички, свързани с компанията. Никакви обаждания. Никакви имейли. И ако случайно те разконспирират, в никакъв случай не давай интервюта. В никакъв случай. — Той почука с химикалката по бюрото, това беше знак, че слага край на разговора.

— Значи да се скрия в миша дупка, да мълча и да броя мухите, докато ме изпратят в затвора.

Пол се изправи и затвори папката на бюрото си.

— Ангажирал съм най-добрия ни екип, Ед. Ще направим всичко възможно да не се стигне дотам.

Ед стоеше и примигваше на стъпалата пред офиса на Пол, заобиколен от потъмнелите от оловни изпарения сгради. Зарей очи към куриерите, които сваляха каски от потните си глави, към голите нозе на жените, отпразнили се весело към парка да ядат сандвичи, и изведнъж изпита остра болка заради предишния си живот...

Онзи с кафе машината в неговия офис и секретарката му, която отскача за суши, и апартамента с изглед към града, и това, че най-

лошото бе перспективата да лежиш на диванчето в стаята за почивка и да слушаш как Костюмарите обсъждат тихо финансовото положение на компанията. Преди никога не бе сравнявал живота си с този на някой друг, но сега все повече завиждаше на хората, потънали в ежедневни грижи, докато се прибират с метрото у дома при своите семейства. А какво имаше той? Седмици на безделие в пуста вила, без една жива душа наоколо, с която да размени и дума, в очакване да стане обвиняем по дело за финансова измама.

Работата му липсваше повече, отколкото му беше липсвала някога жена му. Липсваше му рутината, която бе създал в живота си. Върна се обратно към предишната седмица, когато се бе събудил на дивана в *Бийчфронт*, без да има представа как се е озовал там, с пресъхнала уста, която сякаш беше пълна с пясък, и грижливо сгънати очила на масичката за кафе. За трети път от три седмици се бе напил така, че не си спомняше как се е прибрал у дома, и за пръв път се събуди с празни джобове.

Провери мобилния си телефон, нов, само с три контакта. Имаше две гласови съобщения от Джема. Никой друг не бе звънял. Ед въздъхна, натисна „изтрий“ и пое по напечения от слънцето тротоар към паркинга. Никога не си беше падал особено по пиенето. Лара винаги го предупреждаваше, че от алкохола се пълнее, и се оплакваше, че хърка, ако е изпил повече от две чаши.

Точно сега обаче изпитваше неистово желание да пийне нещо...

Ед постоя известно време в празния си апартамент, хапна пица в един ресторант, отново се върна сред пустите стаи, а после се качи в колата и потегли към морето. Диана Луис изплуваше в съзнанието му през целия път от Лондон. Как бе възможно да е такъв глупак? Защо не бе помислил, че тя може да каже на някого? Ами ако нещата бяха още по-дълбоки? Ако Диана и брат ѝ бяха планирали всичко? Дали това не бе някакъв вид стратегия, за да поиска той да се отърве от нея?

С всяка изминала миля Ед се разгневяваше все повече. Все едно ѝ беше дал ключовете от апартамента си, номера на банковата си сметка — както на бившата си жена — и ѝ бе позволил да го доведе до просешка тояга. Всъщност така дори щеше да е по-добре. Поне щеше да запази работата си, приятеля си. Малко преди изхода за Годалминг,

вече едва сдържащ гнева си, Ед спря край магистралата и набра номера ѝ. Полицията бе взела стария му телефон с всички номера като улика. Той обаче май помнеше нейния. И бе готов с въпроса си: „Какво си въобразяваше, че правиш, по дяволите!“

Но телефонът ѝ беше изключен.

Ед остана да седи в колата край пътя, с телефон в ръка... постепенно гневът му започна да се уталожва. След кратко колебание набра номера на Ронан. Той беше един от малкото, които помнеше наизуст.

Приятелят му отговори едва след няколко позвънявания.

— Ронан...

— Не бива да говоря с теб, Ед. — Гласът му беше предпазлив.

— Да, знам. Просто... Просто исках да ти кажа...

— Какво? Какво искаш да ми кажеш, Ед?

Гласът на Ед секна от внезапния гняв в тона на Ронан.

— Знаеш ли, не ти се сърдя толкова, че си издал вътрешна информация. Макар че това е голям удар за компанията. Но ти ми беше приятел, за бога! Най-добрият! Аз никога не бих ти причинил това.

След тези думи се чу щракване. Ронан беше затворил телефона.

Ед отпусна глава върху волана и остана така няколко минути. Изчака бръмченето в главата му да заглъхне, после даде мигач, потегли бавно и подкара към *Бийчфронт*.

— Какво има, Лара?

— Здравей, скъпи. Как си?

— Е, не много добре...

— О, не! Какво се е случило?

Той не можеше да каже дали това се дължеше на факта, че е италианка, но бившата му жена умееше да оправя скапаните му настроения. Вземаше главата му в ръцете си, прокарваше пръсти през косата му, показваше, че я е грижа, тюхкаше се майчински. Накрая това бе започнало да го дразни, но сега, сред пустия, потънал в тъмнина път, Ед изпита носталгия.

— Свързано е с работата.

— О! С работата, значи... — Той усети инстинктивното настръхване в гласа ѝ.

— А ти как си, Лара?

— Мама ме побърква. И покривът на апартамента тече.

— Нямах ли ангажименти?

Тя въздъхна безпомощно.

— Обадиха ми се за едно шоу в Уест Енд, а после ми обясниха, че съм твърде стара. Твърде стара, представяш ли си?

— Изобщо не изглеждаш такава...

— Знаем! Мога да приличам на шестнайсетгодишна... Скъпи, трябва да поговорим за покрива на апартамента.

— Лара, той е твой, а не мой. Получи го след развода.

— Да, но казаха, че ремонтът ще струва много. Много. А аз нямам нищо.

— Какво стана с парите от споразумението? — Той се стараяше гласът му да звучи спокойно.

— Свършиха. Брат ми имаше нужда от пари за бизнеса си, а знаеш, че не е добре със здравето. Освен това имах малко дългове...

— Всичко ли похарчи?

— Нямам достатъчно за покрива. Казаха, че тази зима ще протече. Едуардо...

— Защо не продадеш паното, което взе от апартамента ми преди Нова година? — Адвокатът му бе намекнал, че той си е виновен, понеже не е сменил бравата. Явно всички останали го правеха.

— Бях тъжна, Едуардо. Ти ми липсваше. Просто исках да имам някакъв спомен от теб.

— От мъжа, когото не можеш да гледаш?

— Бях ядосана, когато го казах. — Тя произнесе „ядосана“. В края на брака им винаги беше ядосана. Той потърка очи и включи мигача, за да сигнализира, че излиза на крайбрежния път.

— Исках само да имам спомен от времето, когато бяхме щастливи...

— И вместо да вземеш някоя обща снимка, избра пано на Мао Дзе Дун за четиринайсет хиляди.

— Само ти можеш да ми помогнеш, Едуардо. — Гласът ѝ премина в шепот, зазвуча непоносимо интимно. Топките му неволно се стегнаха. Тя го знаеше.

Ед се взря в огледалото за обратно виждане.

— Защо не помолиш Джим Ленърдс?

— Какво?

— Жена му ми се обади. Не умираше от щастие, представи си.

— Беше само веднъж! Излязох с него само веднъж. И е моя работа с кого се срещам! — Ед си я представи как вдига ръка с перфектен маникюр и разперва безпомощно пръсти, защото е принудена да се оправя с „най-трудния мъж на света“. — Ти ме остави! Да не очакваш да живея като монахиня!

— Ти ме заряза, Лара. На двайсет и седми май, когато се върна от Париж. Забрави ли?

— Това са подробности! Ти винаги извърташ думите ми... Точно затова те оставих!

— Мислех, че е, защото обичам само работата си и съм голям сухар.

— Оставих те, защото имаш малка пишка! Миниатюрна! Като скара.

— Искаш да кажеш „скарита“.

— Скарита, да. Миниатюрна!

— Като се има предвид, че ми отмъкна пано за четиринайсет хиляди, мисля, че заслужавам да ме сравниш поне с „омар“. Но карай да върви. Ще го преживея.

Той все още не знаеше как да тълкува италианските ругатни. Продължи да кара унесено. После въздъхна, включи радиото и се съсредоточи в пътя пред себе си, който сякаш нямаше край...

Джема позвъни тъкмо когато свиваше по крайбрежния път. Ед отговори, преди да се усети, че не бива да го прави.

— Не ми казвай: *страшно съм зает...*

— В момента шофирам.

— Но имаш слушалки за мобилния телефон. Мама искаше да знае дали ще дойдеш на обяда за юбилея им.

— Какъв обяд?

— О, стига, Ед! Казах ти за него преди месеци.

— Съжалявам. Точно сега не мога да погледна в дневника си.

Джема въздъхна дълбоко.

— Мама организира обяд, за да отбележи годишнината им. Татко ще излезе от болницата специално за случая. Тя иска да присъстваме и

ние. Ти обеща, че ще дойдеш.

— Да...

— „Да“ какво? Спомни си или ще дойдеш?

Той забарабани с пръсти по волана.

— Не знам.

— Виж, татко пита за теб вчера. Казах му, че си зает с някакъв проект, но той е много болен, Ед. Важно е да дойдеш. И за двамата.

— Джема, казах ти...

Гласът ѝ сякаш експлодира и отека във вътрешността на колата.

— Да, знам, много си зает! Каза ми, че имаш проблеми.

— Наистина... Представа си нямаш!

— О, разбира се, че нямам! Аз съм просто една тъпа социална работничка, която не печели шестцифрена заплата! Говорим за баща ни, Ед. За човека, който жертва всичко, за да получиш добро образование! Той те боготвори! И няма да живее още дълго. Длъжен си да дойдеш и му кажеш нещата, които един син казва на умирация си баща!

— Той не умира.

— А ти откъде знаеш, по дяволите! От два месеца не си го виждал!

— Виж, трябва да затварям. Просто трябва да...

— Глупости! Ти си шефът! Ти командваш парада! Кълна се, че ако не дойдеш...

— Трудно те чувам, Джем. Съжалявам, но тук покритието е слабо. Аз... Шшш... — Той започна да издава шумящи звуци.

— Само един обед, Ед. — Сестра му използва своя глас на социален работник, спокоен и помирителен. — Един мъничък обед.

Той забеляза отпред полицейска кола и погледна скоростомера. Мръсен ролс-ройс с един по-слаб преден фар бе спрял на банкетата под оранжевата светлина на улична лампа. До него стоеше малко момиче и държеше на каишка огромно куче. Обърна глава, когато той мина край тях.

— Разбирам, че имаш много задължения и че работата ти е важна. Всички разбираме заетостта на един компютърен гений! Но става дума само за един семеен обяд!

— Изчакай малко, Джем. На пътя е закъсала кола.

До момичето стоеше странен тийнейджър, с дълга черна коса и отпуснати рамене. Или беше тийнейджърка? За миг от полицая, който пишеше нещо, се отдели друго дете... Не, беше дребна жена, косата ѝ бе вързана небрежно на конска опашка. Тя вдигна безпомощно ръце — жест, който му напомни за Лара. *Толкова си труден!*

Ед измина няколкостотин метра и изведнъж осъзна, че познава жената. Зарови в паметта си: от някой бар, от почивния комплекс... Внезапно в съзнанието му изплува спомен — видя я как прибира ключовете от колата му, сваля очилата му във вилата на брега. Той спря край пътя и се взря в огледалото за обратно виждане. Едва различаваше групичката. Малкото момиче бе седнало на тъмния банкет, а до нея кучето приличаше на огромно същество от приказките...

— Ед? Добре ли си? — Гласът на Джема наруши тишината.

След това той не можеше да каже какво точно го бе накарало да спре. Навярно искаше да забави завръщането си в празната къща. Може би заради преобърнатия му наопаки живот включването в подобна сцена вече не му изглеждаше толкова странно. А и вероятно просто искаше да си докаже, че не е чак такъв задник...

— Джем, ще ти се обадя по-късно. Познавам човека от колата.

Той спря отстрани на пътя, направи обратен завой и подкара бавно по слабо осветения път, докато стигна до полицейската кола. Спря от другата страна на шосето.

— Здравсти — каза и свали стъклото. — Имате ли нужда от помощ?

ДЕВЕТА ГЛАВА

ТАНЗИ

Веселото настроение на Танзи се стопи, когато видя подутото лице на Ники. Той сякаш не приличаше на себе си. Тя се насили да го погледне твърдо в очите, макар че предпочиташе да гледа към глупавата снимка на галопиращи коне на отсрещната стена, които дори не приличаха на коне. Искаше ѝ се да му разкаже за състезанието по математика и как са я записали в „Сейнт Анс“, но не можеше — не и с тази миризма на болница в носа и насиненото око на Ники. Танзи се улови, че постоянно мисли за Фишърви; беше малко изплашена, защото не можеше да повярва, че някой е способен да направи подобно нещо без причина.

Когато изписаха Ники и той пое навън, тя постави нежно ръката си в неговата и макар той обикновено да казваше: „Чупката, фъстък“, сега само лекичко стисна пръстите ѝ.

Мама трябваше пак да обяснява в болницата, че не е истинската му майка, но все едно че е. И не, той няма социален отговорник. От това Танзи винаги се чувстваше малко странно, сякаш Ники не беше истинска част от семейството им, макар да беше.

Той излезе от стаята много бавно и не забрави да благодари на сестрата.

— Мило момче — каза тя. — Възпитано.

Мама събираше нещата му.

— Така е — отвърна тя. — Най-лошата му черта е, че просто иска да го оставят на мира.

— Май не харесва много този град, а? — Сестрата се усмихна на Танзи. — И да се пазите, чу ли!

Докато вървеше към изхода на болницата след Ники, тя се запита какво ли беше това тяхно семейство, щом всеки разговор задължително завършваше с особен поглед и с думите: „И да се пазите!“.

Мама приготви вечерята и даде на Ники три различно оцветени хапчета, после седнаха на дивана да гледат заедно телевизия. Даваха „Тотал Уайпаут“, предаване, от което обикновено Ники се напикаваше от смях, но откакто се бе прибрал у дома, едва проговаряше, а Танзи не смяташе, че това е, защото го боли челюстта. Мама беше заета горе. Танзи я чуваше как отваря чекмеджета и се движи напред-назад по площадката. Толкова беше заета, че дори не забеляза, че е време за лягане.

Танзи побутна много внимателно Ники с пръст.

— Боли ли те?

— Кое?

— Лицето?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... Изглежда малко странно.

— И твоето изглежда странно. Боли ли те?

— Много смешно.

— Добре съм, фъстък. Остави ме на мира. — А когато тя продължи да го гледа втренчено, продължи: — Наистина. Не се безпокой. Добре съм.

Мама влезе и постави каишката на Норман. Той лежеше на дивана и не искаше да става и тя го извлече през вратата едва на четвъртия опит. Танзи се канеше да я попита дали го извежда на разходка, но тъкмо тогава състезателите бяха избутани от малките им пиедестали във водата и тя забрави. После мама се върна.

— Хайде, деца. Обличайте си якетата.

— Якетата ли? Защо?

— Защото заминаваме. За Шотландия. — Гласът ѝ звучеше съвсем естествено.

Ники не вдигна очи от телевизора.

— Как така заминаваме за Шотландия?

— Да. С колата.

— Но ние нямаме кола.

— Ще вземем ролса.

Ники хвърли поглед на Танзи и отново погледна мама.

— Но ти не си платила застраховката.

— Карам от дванайсетгодишна. И никога не съм имала произшествие. Виж, ще се движим по слабо натоварени пътища и по-голямата част ще изминем през нощта. Всичко ще е наред, стига да не ни спре някой полицаи...

Двамата я зяпнаха.

— Но ти каза...

— Знам какво казах. Ала понякога целта оправдава средствата.

— Какво означава това?

Мама вдигна нетърпеливо ръце.

— Ники, това състезание по математика може да промени живота ни, но се провежда в Шотландия. Точно сега нямаме пари за училищната такса. Това е истината. Знам, че идеята не е много добра, и не казвам, че е правилно, но ако нямате по-добра, тогава да се качваме в ролса и да потегляме.

— Няма ли да вземем някакъв багаж?

— Всичко е в колата.

Танзи знаеше, че Ники си мисли същото като нея: че мама се е побъркала. Но тя бе чела някъде, че лудите са като лунатиците — най-добре е да не ги закачаш. Затова кимна много бавно, сякаш всичко това звучеше съвсем разумно. Взе якето си и всички излязоха през задната врата и отидоха в гаража. Норман седеше на задната седалка в ройса и им отправи поглед, който казваше: „Да, и аз идвам“. В колата малко миришеше на мухъл. Танзи не искаше да докосва с ръце седалката, защото бе чела, че мишките пикаят непрекъснато, направо нонстоп, а мишият пиш може да ти докара около осемстотин болести.

— Може ли да изтичам да си взема ръкавиците? — попита тя. Мама я погледна така, сякаш тя беше лудата, но кимна, затова Танзи хукна към къщи, а после си ги сложи и се почувства малко по-добре.

Ники се настани предпазливо на седалката до шофьора и избърса с пръсти праха от таблото.

Мама отвори вратата на гаража, запали мотора, даде на заден и изкара внимателно колата на алеята. После слезе и заключи гаража с катинар. След това седна и помисли малко.

— Танзи, имаш ли хартия и нещо за писане?

Тя бръкна в чантата си и ѝ подаде лист и химикал. Мама не искаше тя да види какво пише, но Танзи надзърна през седалката.

ФИШЪРОВИ МАЛКИ НЕГОДНИЦИ КАЗАХ НА
ПОЛИЦИЯТА ЧЕ АКО НЯКОЙ ВЛЕЗЕ С ВЗЛОМ У
ДОМА ТОВА ЩЕ СТЕ ВИЕ И ТЕ ЩЕ ВИ НАБЛЮДАВАТ.

Мама слезе от колата и закрепил листа в долната част на вратата, където не можеше да се види от улицата. После отново се качи, седна зад волана и с тихо мъркане ролсът потегли в нощта.

Само след десет минути стана ясно, че е забравила да шофира. Дори Танзи знаеше как се използват огледалото, педалите и мигачите, но мама правеше всичко погрешно: караше легнала над волана и го стискаше като бабичките, които се движеха с двайсет километра в час в центъра на градчето и ожулваха колите си на колчетата в градския паркинг.

Отминаха кръчмата „Розата и короната“, промишлената част с автомивката с петима служители, склада за килими. Танзи притисна нос към прозореца. Вече излизаха от града. Последният път, когато това ѝ се случи, беше по време на училищната екскурзия до Дърдъл Дор. Тогава Мелани Абът повърна в автобуса и започна верижна реакция от повръщане в целия пети „В“ клас.

— Спокойно — мърмореше си мама. — Само се успокой.

— Не изглеждаш спокойна — забеляза Ники. Играеше на своето нинтендо, палците му приличаха на размазани петна от двете страни на светещото екранче.

— Ники, искам да ми помагаш с картата. Остави нинтендото за малко.

— Ясно е, че трябва да пътуваме на север.

— Да, но къде е север. Показвай ми посоката.

Той погледна към табелата на пътя.

— Не трябва ли да пътуваме по МЗ?

— Не знам. Тебе питам!

— Дайте да погледна. — Танзи се пресегна от задната седалка и взе картата от ръцете на Ники. — Правилно ли я държа?

Докато се мъчеше да разчита символите, прекосиха два пъти кръстовището и най-накрая излязоха на пътя. Танзи смътно си

спомняше, че веднъж бяха минали оттук, когато мама и татко продаваха климатици.

— Може ли да включиш осветлението отзад, мамо — помоли тя.
— Не виждам нищо.

Мама се изви в седалката си.

— Копчето трябва да е над главата ти.

Танзи се пресегна и го натисна с палец. Помисли си, че би могла да си свали ръкавиците, защото мишките не се движеха с главата надолу. Не бяха като паяците.

— Не работи.

— Ники, ти ще трябва да гледаш картата. — Мама го стрелна с раздражен поглед. — Ники!

— Добре. Ще я гледам. Само да си довърша играта. Още малко и правя пет хиляди точки. — Танзи сгъна картата колкото може по-добре и я бутна обратно в пролуката между предните седалки. Наистина, пет хиляди точки не се събираха лесно.

— Ще оставиш ли най-после това нинтендо!

Брат ѝ въздъхна и затвори рязко капачето. Минаха край една кръчма, която Танзи не познаваше, а после и край нов хотел. Мама каза, че трябва да излязат на МЗ, но досега Танзи не бе видяла никакви знаци за МЗ. До нея Норман започна да вие тихичко: тя си помисли, че имат около трийсет и осем секунди, преди мама да викне, че той ѝ ходи по нервите.

Изминаха само двайсет и седем.

— Танзи, моля те, накарай го да млъкне. Не мога да се съсредоточа. Ники, наистина имам нужда от помощ!

— Той ще олигави всичко. Май иска да излезе. — Танзи се поотмести от Норман.

Ники се взираше с присвити очи в знаците пред тях.

— Мисля, че този път води към Саутхамптън.

— Но той е в обратната посока.

— Точно това казвам.

Миризмата на моторно масло беше много силна. Танзи се зачуди дали не тече отнякъде. Запуши нос с ръкавицата.

— Мисля, че трябва да се върнем обратно и да започнем отначало — заяви Ники.

Мама изсумтя и обърна колата на следващата отбивка. Всички се направиха, че не са чули стържещия звук, когато тя завъртя кормилото надясно и пое по другата страна на двойното платно.

— Танзи, моля те, направи нещо с това куче. Моля те! — Съединителят на ролса бе толкова стегнат, че тя трябваше да го натисне почти в изправено положение, за да смени скоростта. Вдигна поглед и посочи към отбивката за градчето. — Какво да правя, Ники? Оттук ли да мина?

— О, божичко! Той пръдна. Мамо, ще се задуша!

— Ники, моля те, виж на картата!

Изведнъж Танзи си спомни, че мама мразеше да шофира. Не можеше да обработва бързо информацията. Винаги казваше, че реакциите ѝ са бавни. Освен това сега в колата миришеше толкова лошо, че човек трудно можеше да мисли правилно.

Танзи започна да се задушава.

— Ще умра!

Норман обърна голямата си глава и я погледна с тъжни очи, сякаш ѝ казваше, че не заслужава подобно отношение.

— Тук има два изхода. Този ли да взема, или следващия?

— Следващият, разбира се. О, не, съжалявам... Този е.

— Какво? — Мама сви рязко от магистралата, като едва ме заора в затревения банкет, и влезе в изхода. Колата се разтресе, когато удариха бордюра и Танзи трябваше да пусне носа си, за да хване нашийника на Норман.

— За бога, не можеш ли просто...

— Имах предвид следващия. Този ще ни отдалечи много.

— Вече пътуваме половин час, а сме по-назад, откъдето тръгнахме. Господи, Ники, аз...

И тогава Танзи видя проблясващата синя светлина. Замоли се мълчаливо полицейската кола да ги отmine. Но тя приближаваше все повече и повече, и накрая сините ѝ светлини изпълниха ролса.

Ники се размърда неспокойно в седалката си.

— Джес, май искат да спреш.

— По дяволите! По дяволите, по дяволите... — Мама си пое дълбоко дъх, стисна здраво волана и започна да забавя ход.

Ники се сви още повече в седалката си.

— Джес, трябва да ти кажа...

— Не сега, Ники.

Полицейската кола също отби от пътя. Дланите на Танзи бяха започнали да се потят. *Всичко ще е наред.*

— Само искам да знаеш, че си взех марихуаната.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

И ето я сега, застанала на затревения банкет до магистралата...

В единайсет и четирийсет вечерта, с двама полицаи, които се държаха така, сякаш е голям престъпник. Всъщност Джес го беше очаквала, но се оказа дори по-лошо: явно я мислеха за много, много глупава...

Всичко, което казаха, бе изречено със снизходителен тон: *Често ли извеждате семейството си на късни вечерни разходки, госпожо? Само с един работещ фар? Не знаехте ли, че стикерът ви е отпреди две години?* При това още не бяха стигнали до застраховката. Чакаха я нови въпроси.

Ники се потеше, очакваше да намерят марихуаната. Танзи приличаше на блед дух на няколко крачки от нея, обсипаното ѝ с пайети яке проблясваше под лампите, докато тя прегръщаше мълчаливо Норман през врата, за да се успокои.

Джес беше виновна за всичко. Оплескала бе нещата.

И тогава се появи господин Никълс.

Тя усети как лицето ѝ съвсем пребледня, докато той сваляше стъклото на прозореца. През главата ѝ профучаха милион мисли — например кой ще се грижи за децата, когато тя отиде в затвора, и ако е Марти, дали той ще помни, че краката на Танзи растат и трябва да ѝ купува нови обувки, преди ноктите ѝ да започнат да се завиват навътре? И какво ще стане с Норман? И защо, по дяволите, тя не беше постъпила почтено и не върна глупавата ролка пари на Ед Никълс? И дали той нямаше да каже на полицаите, че на всичкото отгоре, тя е и крадла?

Но той не го направи. Попита дали се нуждаят от помощ.

Полицай Номер Едно се обърна бавно и огледа Ед. Номер Едно беше едър мъжага с изпъната стойка, от ония, дето се вземат на сериозно и настръхват, ако другите не ги възприемат така.

— А вие сте?

— Едуард Никълс. Познавам тази жена. Какво има? Проблеми с колата ли? — Той погледна ролса, сякаш не вярваше, че изобщо е на пътя.

— Може и така да се каже — отвърна полицай Номер Две.

— Остарял данъчен стикер — промърмори Джес, опитвайки се да не обръща внимание на разтуптяното си сърце. — Исках да закарам децата до едно място, но сега май ще ги върна у дома.

— Никъде няма да ги връщате — възрази полицай Номер Едно. — Ще приберем автомобила ви. „Паякът“ е на път. Съгласно раздел трийсет и трети от Закона за данъците и регистрацията на превозните средства не може да се движите по обществен път без валиден данъчен стикер. Кое то означава, че и застраховката ви ще бъде анулирана.

— Нямам такава.

И двамата се обърнаха към нея.

— Колата не е застрахована. И аз не съм.

Джес видя как очите на господин Никълс се разшириха. Да върви по дяволите! И без друго щяха да разберат, щом навлязат в подробностите.

— Нямахте друг начин да заведе децата...

— Нали знаете, че шофирането на кола без платен данък и застраховка е престъпление? И че може да влезете в затвора?

— При това не е моя. — Джес ритна едно камъче в тревата. — Щяхте да го видите, когато проверите в компютъра.

— Открадната ли е, госпожо?

— Не, не съм я откраднала. От две години стои в гаража ми.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— На бившия ми съпруг е.

— Той знае ли, че сте я взели?

— Съпругът ми няма да разбере, дори ако си сменя пола и се нарека Сид. Живее в Северен Йоркшир през последните...

— Може би е по-добре да не казваш нищо повече. — Господин Никълс прекара ръка през косата си.

— Вие да не сте й адвокат?

— Трябва ли й такъв?

— Шофирането без платен данък и застраховка е нарушение съгласно раздел трийсет и трети...

— Да, чухме го вече. Наистина мисля, че е по-добре да се консултираш с адвокат, преди да кажеш нещо повече...

— Джес — каза тя.

— Джес. — Ед погледна към полицаите. — Налага ли се да водите тази жена в участъка? Видяхте, че наистина съжالياва. А и за децата е по-добре да се приберат, като се има предвид колко е часът.

— Госпожата ще бъде подведена под отговорност заради каране без платен данък и застраховка. Името и адреса ви, госпожо?

Джес ги даде на полицай Номер Едно.

— Колата наистина е регистрирана на този адрес. Но пише, че...

— Да, не бива да се кара по обществени пътища. Знам.

— А защо не помислихте за това, преди да я подкарате? — Той я изгледа, сякаш беше дете. Нещо в погледа му изкара Джес от релсите.

— Вижте какво — избухна тя, — да не мислите, че бих карала някъде децата си в единайсет през нощта, ако наистина не се налагаше? Да не си въобразявате, че просто съм седяла в малката си къщичка и изведнъж ми е хрумнало да взема децата и проклетото куче и ей така да се разходим, и да си причиним куп неприятности...

— Не е моя работа какво сте си мислели, госпожо. Аз искам да знам защо сте излезли на обществен път без застраховка и с автомобил, който застрашава движението.

— Направих го, защото бях отчаяна! Проверете в компютъра си! Ще видите, че ме няма там, защото никога не съм правила нарушения!

— А може би просто не са ви хващали.

Полицаите я изгледаха строго. В този миг Норман се отпусна върху банкета с шумна въздишка. Танзи наблюдаваше всичко мълчаливо, очите ѝ приличаха на тъмни дупки. О, господи, помисли си Джес. И промърмори някакво извинение.

— Ще бъдете обвинена в шофиране без необходимите документи, госпожо Томас — обяви полицай Номер Едно и ѝ подаде квитанция. — Предупреждавам ви, че ще получите призовка от съда, а глобата за деянието ви е от хиляда до пет хиляди лири.

— Пет бона?! — Джес се изсмя нервно.

— И ще трябва да платите, за да приберете това — полицаят не събра сили да каже „кола“ — от наказателния паркинг. Таксата е петнайсет лири за всеки ден престой.

— Страхотно. И как ще я подкарам, като не ми е разрешено?

— Съветвам ви да си вземете всички вещи от автомобила, преди да го вдигнат. Щом го приберат, не носим отговорност за съдържанието вътре.

— Разбира се! От къде на къде една кола ще е в безопасност на полицейски паркинг — промърмори тя.

— Но как ще се приберем, мамо?

Настъпи кратка тишина.

— Аз ще ви откарам — предложи господин Никълс.

Джес се отмести по-далеч от него.

— О, не! Не, благодаря! Всичко е наред. Ще се приберем пеша. Не е далеч.

Танзи я изгледа с присвити очи, сякаш се опитваше да прецени дали говори сериозно, и се изправи уморено на нозе. Джес си спомни, че под якето си дъщеря ѝ още е по пижама.

— И без това ми е на път. — Господин Никълс кимна към градчето. — Знаеш къде живея.

Децата не казаха нищо, но Джес видя, че Ники закуцука към колата и се зае да вади багажа им. Не можеше да го кара да носи всичко това до вкъщи. Дотам имаше поне три километра.

— Благодаря — произнесе сковано. — Много мило от ваша страна. — Не посмя да го погледне в очите.

— Какво се е случило с момчето ви? — попита полицай Номер Две.

— Проверете в компютъра си! — отвърна тя троснато и се запъти към купчината торби.

Подкараха от полицията в мълчание. Джес седеше на предната седалка в чистичката кола на господин Никълс, вторачена в пътя. Досега никога не се бе чувствала толкова неудобно. Усещаше шока от случилото се в мълчанието на децата, макар да не ги виждаше. Беше ги подвела. Гледаше как крайпътните храсти се превръщат в огради и тухлени стени, а тъмната лента на пътя преминава в осветени улици. Не можеше да повярва, че ги е нямало само час и половина. Сякаш бе изминала цяла вечност...

Пет хиляди лири глоба. И почти сигурно отнемане на книжката. И ще ѝ изпратят призовка да се яви в съда. Марти щеше да побеснее.

Тя току-що бе съсипала последния шанс на Танзи да учи в „Сейнт Анс“.

Лицето ѝ стана още по-мрачно.

— Добре ли сте?

— Да. — Тя все така не поглеждаше господин Никълс. Той не знаеше, разбира се, че не знаеше... За един кратък ужасяващ миг, след като се бе съгласила да се качи в колата му, тя се запита дали това не е някакъв номер. Може би той щеше да изчака полицаите да си тръгнат и тогава да направи нещо ужасно, за да ѝ го върне тъпкано...

Но беше по-зле. Мъжът просто се опитваше да им помогне.

— Може ли тук да свиете вляво? Карайте до края на улицата, после свийте вляво, след това втората пряка вдясно...

Представителната част на градчето бе свършила преди половин мия. Тук, в „Дейнхол“, дърветата приличаха на скелети дори лете, спрените от движение коли стояха върху тухлени купчини като скулптури върху малки постаменти. Къщите бяха три варианта, в зависимост от улицата: еднотипни, с груба мазилка, или миниатюрни от червеникави тухли с пластмасова дограма...

Той зави вляво, излезе на Сийкоул авеню и забави ход, когато тя му посочи къщата. Джес се извърна към задната седалка и видя, че по време на краткото пътуване Танзи е задрямала — устата ѝ бе леко отворена, а главата ѝ се беше отпуснала върху Норман. Кучето пък бе облегло половината си тяло върху Ники, който гледаше безизразно през прозореца.

— Къде се опитвахте да отидете? — попита господин Никълс.

— В Шотландия. — Тя потърка носа си. — Това е дълга история. Той замълча в очакване.

Кракът ѝ нервно заподскача.

— Трябва да закарам дъщеря си на олимпиада по математика. Пътуването е скъпо. Но не толкова, колкото ако те спрат катаджиите.

— Олимпиада по математика ли?

— До миналата седмица и аз не бях чувала за подобно нещо. Казах ви, това е дълга история.

— И какво ще правиш сега?

Джес погледна към задната седалка, където Танзи спеше. Сви рамене. Не можеше да изрече думите.

Внезапно господин Никълс зърна лицето на Ники. Взря се в него, сякаш го виждаше за пръв път.

— Да, това пък е друга история...

— Пълни сте с истории.

Джес не можеше да разбере дали той се е замислил дълбоко, или просто чака да слязат от колата му.

— Благодаря ви, че ни докарахте. Много мило от ваша страна.

— Е, исках да се реванширам. Знам, че онази вечер ти си ме откарала у дома. Събудих се на дивана, колата ми беше на безопасно място в паркинга на кръчмата, а главата ме цепеше страхотно. — Той замълча. — Освен това имам смътен спомен, че съм се държал като задник. За втори път...

— Всичко е наред — увери го тя и усети как лицето ѝ пламна. — Наистина.

Ники отвори вратата от своята страна и Танзи се размърда. Потърка очи и примигна към Джес. Огледа се бавно в колата, изражението ѝ говореше, че си спомня какво се бе случило на пътя.

— Няма ли да ходим на олимпиадата, мамо?

Джес вдигна багажа в краката си. Това не беше разговор за пред чужди хора.

— Влизай въщи, Танзи. Много е късно.

— Няма ли да ходим в Шотландия?

Джес се усмихна неловко на господин Никълс.

— Благодаря ви още веднъж.

Започна да сваля торбите на тротоара. Въздухът бе изненадващо хладен. Ники стоеше пред портичката и чакаше.

Гласът на Танзи пресекна:

— Значи няма да уча в „Сейнт Анс“...

Джес се помъчи да се усмихне.

— Хайде да не говорим за това, миличка.

— Но какво смяташ да правиш? — попита я Ники.

— Не сега, прибирайте се въщи.

— Вече дължиш пет бона на полицията. Как ще отидем в Шотландия тогава?

— Деца, моля ви! Хайде да се прибираме!

— Защо говориш така? — В гласа на Танзи прозвуча паника. —

Винаги казваш, че ще измислим нещо!

— Така е, ще измислим. — Джес извади юргана от багажника.

— Не ти вярвам, казваш го с различен глас! — Танзи се разплака. Беше толкова неочаквано, че Джес се стъписа и не знаеше какво да прави.

— Вземи ги. — Тя подаде юрганите на Ники и се наведе в колата, за да измъкне Танзи навън. — Танзи, миличка, слез... Много е късно. Утре ще поговорим.

— Ще поговорим, че няма да ходя в „Сейнт Анс“, така ли?

Господин Никълс се бе вторачил във волана, сякаш това му идваше в повече. Джес започна да се извинява тихичко.

— Уморена е — каза, докато се опитваше да прегърне дъщеря си през раменете. Танзи се отдръпна от нея. — Съжалявам.

В този миг телефонът му иззвъня.

— Джемът — промърмори той уморено, сякаш бе очаквал обаждането. Джес чу нервно бръмчене, сякаш в слушалката беше влязла оса.

— Знам — каза той тихо.

— Но аз много искам да уча в „Сейнт Анс“! — разплака се Танзи. Очилата ѝ паднаха — Джес не бе имала време да я заведе в оптиката, за да ѝ ги стегнат. Дъщеря ѝ закри очи с ръце. — Моля те, нека да уча там, мамо! Моля те! Наистина съм добра. Моля те, нека да уча там!

— Шшшт, тихо... — прошепна строго Джес. Танзи никога не я молеше за нищо. — Танзи... — На тротоара Ники се извърна, сякаш не можеше да ги гледа.

Господин Никълс каза нещо по телефона си, което тя не разбра. Танзи продължаваше да ридае. Беше се отпуснала в седалката и Джес не можеше да я помръдне.

— Хайде, миличка — промърмори и я задърпа да стане.

Танзи се бе уловила за вратата.

— Моля те, мамо! Моля те. Моля те...

— Танзи, не можеш да останеш в колата.

— Моля те...

— Хайде, излизай. Излизай, скъпа!

— Аз ще ви закарам — каза внезапно господин Никълс.

Главата на Джес се удари в рамката на вратата и ѝ се стори, че не е разбрала думите му.

— Моля?

— Аз ще ви закарам до Шотландия. — Той бе оставил телефона си, но продължаваше да се взира във волана. — Оказа се, че трябва да отида в Нортъмбърланд. Шотландия не е много далеч оттам. Ще ви закарам.

Всички замълчаха. В края на улицата избухна смях и се затръшна врата на автомобил. Джес оправи конската си опашка, която се беше изкривила.

— Вижте, наистина сте много мил, но не можем да приемем подобно нещо от вас.

— Напротив — намеси се Ники и се наведе напред. — Напротив, Джес, можем. — Той погледна към Танзи. — Нали така?

— Но ние дори не ви познаваме. Не мога да искам от вас да...

Господин Никълс не я погледна.

— Не е кой знае какво. Само ще ви закарам.

Танзи подсмръкна и потърка носа си.

— Моля те, мамо...

Джес я погледна, после очите ѝ обхванаха насиненото лице на Ники. Никога не бе искала да избяга от някоя кола толкова много.

— Не мога да ви предложа нищо... — отрони тя и гласът ѝ лекичко потрепери. — Нищичко.

Господин Никълс вдигна вежди и посочи с глава към кучето.

— А можеш ли да почистиш задните ми седалки с прахосмукачка, като се върнем?

Въздишката на облекчение, която се откъсна от нея, вероятно не прозвуча много дипломатично.

— Да... Това мога да направя.

— Чудесно — усмихна се той. — Тогава предлагам да поспим няколко часа, а утре рано-рано ще дойда да ви взема.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕД

След като излезе от „Дейнхол“, на Едуард Никълс му бяха необходими петнайсет минути да се запита какво, по дяволите, го бе прихванало преди малко. Току-що се беше съгласил да закара своенравната чистачка, двете ѝ странни деца и едно огромно смърдящо куче чак до Шотландия. Какво си бе мислил, по дяволите? Още чуваше скептичния глас на Джема по телефона:

— Значи, предпочиташ да водиш непознато малко момиче и семейството ѝ до другия край на страната? Чудесно.

И след кратко мълчание беше добавила: — Сигурно е хубава.

— Коя?

— Майката, естествено. Вероятно е с големи цици. Или пък с дълги крака... А ти си рицарят на бял кон.

— Виж, не е това... — Той не можеше да каже нищо, защото те щяха да чуят.

— Ясно, и двете неща са верни. — Тя въздъхна дълбоко. — За бога, Ед!

Той реши, че утре сутринта ще отскочи до тях, за да се извини и да обясни, че има работа. Чистачката, която май се казваше Джес, щеше да разбере. Сигурно и тя не изгаряше от желание да пътува в колата на непознат. Не изглеждаше очарована от предложението.

Той щеше да ѝ даде нещичко за билетите за влака. Все пак не беше негова вината, че тази жена е решила да кара кола без платен данък и застраховка. Ако всичко това се погледне от страни — ченгетата, странните деца, нощната авантюра с ролса — тя беше непредсказуема. А Ед Никълс нямаше нужда от повече проблеми в живота си.

С тези мисли в главата Ед си изми зъбите и потъна в първия нормален сън от седмици.

Спря пред портичката малко след девет. Възнамеряваше да дойде по-рано, но не можа да си спомни къщата. Кварталът с общинските

жилища представляваше обширен район от улици, всичките сякаш излети от един калъп, и той бе карал напосоки почти трийсетина минути, преди да разпознае Сийкоул авеню.

Сутринта беше хладна, тиха, въздухът бе натезжал от влага. Улицата беше пуста, като се изключи рижавата котка, която пристъпяше предпазливо по тротоара, а опашката ѝ приличаше на въпросителен знак. „Дейнхол“ не изглеждаше толкова враждебен на дневната светлина, но въпреки това Ед се улови, че на два пъти проверява дали е заключил колата, след като слезе от нея.

Започна да се взира в прозорците. В една от стаите на втория етаж се виждаше знаме в розово и бяло, а на верандата отпред вяло се полюшваха две висящи саксии. На съседната алея имаше кола, покрита с брезент. А после видя кучето. Господи! Беше огромно! Ед си представи как се бе излегнало на задната седалка в колата му миналата вечер. Когато се качи в нея тази сутрин, усети миризмата, останалата след животното.

Отвори резето на портичката предпазливо, но кучето просто обърна огромната си глава с леко безразличие и отиде под сянката на едно ниско дърво. Отпусна се на хълбок, като повдигна предния си крак, сякаш със слабата надежда, че Ед може да го почеше по корема.

— Няма да стане — промърмори той.

Тръгна по алеята и спря пред вратата. Вече бе приготвил малката си реч:

Здравейте! Много съжалявам, но се налага спешно да свърша нещо, и се боя, че няма да съм свободен през следващите два дни. Обаче ще се радвам, ако мога да помогна финансово на дъщеря ви за олимпиадата. Страхотно е, че е толкова добра по математика. Тези пари са за пътните ѝ до Шотландия.

Тази сутрин речта не звучеше толкова убедително, но той не възнамеряваше да промени решението си. Тъкмо се канеше да почука, когато видя забодената с карфица и скъсана наполовина бележка, която потрепваше на вятъра: **ФИШЪРОВИ МАЛКИ НЕГОДНИЦИ КАЗАХ НА ПОЛИЦИЯТА...**

Докато Ед се изправяше, вратата се отвори. Пред него застана малкото момиче.

— Готови сме с багажа — каза тя и присви очи, накланяйки главата си на една страна. — Мама мислеше, че няма да дойдете, но аз

знаех, че ще дойдете, и я помолих да изчака до десет часа, преди да разопакова куфарите. Вие подранихте с петдесет и три минути. Което е с около трийсет и три минути по-бързо, отколкото бях изчислила.

Той примигна.

— Мамо! — Тя отвори широко вратата. Джес стоеше като закована в коридора, сякаш не вярваше на очите си. Облечена беше в къс джинсов панталон и риза с навити ръкави. Косата ѝ бе прибрана с фиби. Не приличаше на човек, който се е приготвил да пътува през цялата страна.

— Здравсти. — Ед се усмихна неловко.

— О! Здравейте! — Джес поклати глава. Той знаеше, че детето е казало истината: тя изобщо не бе очаквала да се появи на вратата ѝ. — Бих ви предложила кафе, но снощи нарочно изхвърлих последното мляко, за да не се развали, докато ни няма.

Момчето се появи до нея, търкаше очите си. Лицето му все още бе подуто, оцветено в импресионистична палитра от мораво и жълто. Взря се в купчината платнени чанти и найлонови торби за боклук в коридора и попита:

— Кои ще вземем?

— Всичките — отвърна малкото момиче. — А също и одеялото на Норман.

Джес погледна предпазливо Ед. Той отвори уста, но оттам не излезе нищо. По цялата дължина на коридора бяха наредени опърпани книги с меки корици.

— Ще ми помогнете ли с тази чанта, господин Никълс? — Момичето я затегли към него. — Опитах се да я вдигна преди малко, защото Ники не бива да носи тежко, но ми е трудно.

— Разбира се. — Той се наведе автоматично, но спря за миг, преди да я вдигне. Как щеше да се оправя с тези хора?

— Вижте, господин Никълс... — Джес бе застанала пред него. Изглеждаше също толкова неловко. — Мисля, че не е добра идея да...

В този миг вратата се отвори рязко. Появи се жена по анцуг и тениска, с бейзболна бухалка в ръката.

— Пусни чантата! — изрева.

Той замръзна.

— Горе ръцете!

— Нат! — извика Джес. — Не го удрай!

Той вдигна бавно ръце и се обърна с лице към нея.

— Какво, по дяволите... — Жената погледна през Ед към Джес.
— Миличка! О, господи! Помислих, че у вас има някой!

— Наистина има някой. Аз.

Жената пусна бухалката, очите ѝ бяха ужасени.

— О, божичко! Аз просто... О, божичко, о, божичко, съжалявам. Видях, че входната врата е отворена, и ви взех за крадец. Помислих, че сте... — Тя се засмя нервно, после погледна към Джес и направи смутена гримаса, сякаш той не можеше да я види. — Знаеш кой.

Ед въздъхна. Жената остави бухалката зад гърба си и се усмихна притеснено:

— Е, тук при нас е така...

Той отстъпи една крачка и кимна леко.

— Добре, да... Извинете ме. Трябва да взема телефона си. Оставих го в колата.

Провря се покрай нея с вдигнати длани и пое по пътеката. Отвори и затвори вратата на колата, после отново я заключи, само и само да прави нещо, докато се опитваше да мисли. Ушите му пищяха. *Остави ги и си тръгни*, съветваше го вътрешният му глас. *Просто си тръгни. Няма нужда да я виждаш повече. Точно сега не е моментът за подобно нещо.*

Ед обичаше реда. Обичаше да знае какво предстои. А всичко в тази жена подсказваше, че тя е абсолютно непредсказуема... И това го изнервяше.

Беше изминал половината разстояние по пътеката, когато ги чу да говорят зад притворената врата. Гласовете им се носеха из малката градина.

— Ще му кажа да си върви.

— Защо ще го правиш, Джес? — Гласът на момчето.

— Защото е твърде сложно. Аз работя за него.

— Чистиш къщата му. Това не е същото.

— Но ние не го познаваме. Казвам на Танзи да не се качва в колите на непознати мъже, а после правя точно обратното.

— Той носи очила. Едва ли е сериен убиец.

— Кажи го на жертвите на Денис Нилсен... И на Харолд Шипман.

— Четеш прекалено много криминални истории. Норман ще го нападне, ако направи нещо лошо. — Отново гласът ма момчето.

— Да, вече знаем колко го бива да ни защитава.

— Но господин Никълс не го знае, нали?

— Виж, той е просто някакъв особняк... Вероятно снощи му е дожаляло за нас. Сега си личи, че не му се иска да го направи. Ние ще... Просто ще кажем внимателно на Танзи.

Танзи. Ед я гледаше как тича в задната градина, косата ѝ се развяваше зад гърба. Наблюдаваше и огромното космато куче, което се тътреше обратно към вратата, оставяйки лигава диря след себе си.

— Нарочно го изморявам, за да спи повече. — Тя изникна пред него задъхана.

— Аха, ясно...

— Наистина съм добра по математика. Отиваме на олимпиадата, за да спечеля пари и да се запиша в училището, където има специализирани паралелки. Знаете ли как е името ми, преобразувано в двоичен код?

Ед я изгледа.

— Танзи цялото ти име ли е?

— Не. Но всички ми викат така.

Той изду бузи и си придаде съсредоточен вид.

— Хммм — започна — да видим... 01010100 01100001 01101110
01111010 01101001 01100101

— Колко казахте накрая? 1010 или 0101?

— 0101. — Той играеше тази игра с Ронан.

— Леле! Съвсем правилно го преобразувахте. — Тя мина край него и бутна вратата. — Никога не съм била в Шотландия. Ники все ми казва, че там имало стада от диви хагис^[1]. Но това е лъжа, нали?

— Доколкото знам, днес ги отглеждат във ферми — обясни той.

Танзи се взря в него. Изведнъж засия и изсумтя доволно.

И Ед разбра, че ще пътува за Шотландия.

Двете жени се умълчаха, когато отвори вратата. Сведоха поглед към чантите, които той взе във всяка ръка.

— Трябва да купя някои неща, преди да тръгнем — обясни, докато притваряше вратата след себе си. — И забрави да споменеш

Гари Риджуей. Убиецът от Зелената река. Но не се безпокой. Те всички са били далекогледни, а аз съм късоглед.

Отне им половин час да излязат от градчето. Натовареният трафик заради Великден забавяше опашките от автомобили, които пълзяха изнервено. Джес седеше в колата до Ед, мълчалива и смутена, ръцете ѝ бяха пъхнати между коленете.

Ед беше включил климатика, но той не можеше да се справи с миризмата на кучето, затова се наложи да го изключи и вместо това продължиха с четири отворени прозореца. Танзи не спираше да бърбори.

— Били ли сте в Шотландия преди?

— Откъде сте?

— Там имате ли къща?

— Защо живеете тук тогава?

Той ѝ обясни, че има работа за уреждане. Беше по-лесно от: „Чакам да ме призват в съда и да ме осъдят на седем години затвор“.

— Женен ли сте?

— Вече не.

— Изневеряхте ли ѝ?

— Танзи! — възкликна Джес.

Той примигна. Погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не.

— В шоуто на Джеръми Кайл единият обикновено е изневерил. Понякога бебето е на друг и трябва да направят ДНК — тест, а когато се окаже лъжа, на жената ѝ се иска да удари някого. Но повечето само се разплакват.

Танзи се взря с присвити очи през прозореца.

— Повечето от тези жени са малко луди. Защото всички мъже имат бебе от някоя друга. Или много приятелки. А статистически е много вероятно да го направят пак. Само че никоя от тези жени не се интересува от статистиката.

— Аз не следя „Джеръми Кайл“ — призна Ед и се загледа в джипиеса.

— И аз. Само когато отивам у Натали, щом мама е на работа. Тя го записва, за да може да го гледа вечер. Записала е четирийсет и седем

епизода.

— Танзи — обади се Джес. — Не бива да отвличаш вниманието на господин Никълс, докато шофира...

— Няма проблем.

Джес навиваше кичур коса на пръста си. Беше вдигнала крака на седалката. Ед много се дразнеше, когато хората вдигаха краката си на седалката. Дори със свалени обувки.

— Защо ви остави жена ви?

— Танзи!

— Просто съм любезна. Ти каза, че човек трябва да е любезен с хората.

— Съжалявам — извини се Джес.

— Няма проблем. — Ед заговори в огледалото за обратно виждане: — Тя мислеше, че работя прекалено много.

— Това никога не го казват в шоуто на Джеръми Кайл!

Трафикът се разреди и те излязоха на магистралата.

Денят беше хубав и Ед се изкуши да поеме по крайбрежния път, но не искаше отново да рискува да попадне в задръстване. Кучето виеше тихичко, момчето играеше на нинтендото, навело съсредоточено глава, а Танзи се умълча. Ед включи радиото — на канал с хитове — и за момент си помисли, че всичко ще е наред. Просто бе ден на отдих в живота му... Освен това бе за предпочитане пред седенето вкъщи.

— Според джипиеса пътят е около осем часа, ако не попаднем в задръстване.

— По магистралата ли?

— Да. — Той погледна вляво. — Дори последен модел ауди не може да стигне по-бързо. — Направи опит да се усмихне, за да видят, че се шегува, но Джес остана сериозна.

— Само че... Имаме малък проблем.

— Проблем?

— На Танзи ѝ прилошава, когато кара бързо.

— Какво имаш предвид под „бързо“? Осемдесет? Деветдесет?

— Всъщност петдесет... Или може би четирийсет.

Ед надзърна в огледалото за обратно виждане. Дали така му се стори, или децата наистина изглеждаха по-бледи? Момичето гледаше през прозореца, с ръка върху главата на кучето.

— Четирийсет ли? — Той намали. — Шегуваш се, нали? Искаш да кажеш, че трябва да шофирам до Шотландия по второкласни пътища?

— Не. Е, може би... Вижте, вероятно вече го е израснала. Но не пътува често с автомобил, а и преди имахме големи проблеми, така че... Просто не искам да повърне в хубавата ви кола.

Ед отново надникна в огледалото за обратно виждане.

— Не можем да пътуваме по второкласни пътища. Това е абсурдно. Ще ни трябват дни, за да стигнем. А и на нея сигурно няма да ѝ прилошее. Колата е чисто нова. Има идеално окачване. Не виждам как може да ѝ стане лошо.

Джес продължаваше да гледа напред.

— Вие нямате деца, нали?

— Защо питаш?

— Просто така.

Отне им двацет и пет минути да дезинфекцират и измият с шампоан задната седалка и дори така, всеки път, когато пъхнеше глава в колата, Ед долавяше лек мирис на повръщано. Джес взе назаем кофа от близка бензиностанция и използва шампоана, който бе прибрала в една от чантите на децата. Ники седеше под сянката на някакъв навес, а Танзи стоеше до кучето и държеше до устата си събрана на топка кърпичка.

— Съжалявам — не спираше да повтаря Джес. Беше навила ръкавите си, а лицето ѝ бе мрачно и съсредоточено.

— Няма проблем. Нали ти си тази, която чисти.

— Ще платя за автомивка, като се върнем.

Той вдигна вежди. Покриваше мястото с найлонова торба за боклук, за да не се намокрят децата, когато седнат.

— Добре тогава, аз ще го направя. И няма да мирише.

Малко след това всички се качиха в колата. Никой не говореше за миризмата. Ед свали докрай стъклото на прозореца и се зае да препрограмира джипиеса.

— Така — каза. — Напред към Шотландия! По второкласните пътища. — Посегна към кончето за „дестинация“. — Глазгоу или Единбург?

— Абърдийн.

Той погледна към Джес.

— Абърдийн. Разбира се. — Извърна се назад, опитвайки се да скрие отчаянието в гласа си. — Доволни ли са всички? Имате ли вода? Найлонова торба на седалката? Торбички за повръщане? Добре. Потегляме.

Докато излизаше на пътя, чу присмехулния глас на Джема: „Ха-ха-ха, Ед! Така ти се пада!“.

Малко след Портсмут заваля. Ед караше по второстепенни пътища, като поддържаше скорост от шейсет в час и усещаше острите стрелички на дъждовните капки, нахлуващи през откrehнатия прозорец, който не намери сили да затвори. Установи, че през цялото време трябва да внимава да не натиска прекалено газта. Бавното каране беше същинско мъчение, все едно да те сърби някъде и да не можеш да се почешеш както трябва. Накрая той включи на автоматична скорост.

Заради шейсетте километра в час имаше време да хвърля скришом изучаващи погледи на Джес. Тя все така мълчеше, а главата ѝ през повечето време бе извърната от неговата, сякаш той я беше ядосал с нещо. Внезапно си я спомни в коридора, докато си искаше парите с вдигната брадичка — беше доста нисичка. Изглежда, още го мислеше за задник. „Хайде — каза си. — Два, най-много три дни. А после никога няма да ги видиш повече. Дръж се добре.“

— Всъщност... Много къщи ли чистиш?

Тя се намръщи леко.

— Да.

— Имаш ли достатъчно редовни клиенти?

— Това е почивен комплекс.

— Ти... Харесва ли ти работата?

— Питате ме дали съм си мечтала да чистя къщи? — Тя вдигна вежди, сякаш се чудеше дали е сериозен. — Не. Искях да съм професионален водолаз. Но забременях с Танзи и не можах да измисля как да превърна детската количка в лодка.

— Добре де, зададох тъп въпрос.

Тя потърка носа си.

— Тази работа не ми е била детската мечта, разбира се. Но не е толкова лошо. Мога да се грижа за децата и харесвам повечето хора, на които чистя.

— Повечето... А изкарваш ли достатъчно?

Тя извърна рязко глава.

— Какво намекувате?

— Просто попитах дали печелиш достатъчно? Това доходна работа ли е?

Джес отмести поглед.

— Справяме се.

— Не, не е вярно — възрази Танзи от задната седалка.

— Танзи!

— Все повтаряш, че нямаме достатъчно пари.

— Това е образно казано. — Джес се изчерви.

— А вие с какво се занимавате, господин Никълс? — попита Танзи.

— Работя за компания, която създава софтуерни продукти. Знаеш ли какво е софтуер?

— Разбира се.

Ники вдигна очи. В огледалото за обратно виждане Ед видя, че свали слушалките си. Когато момчето разбра, че го наблюдава, отмести поглед.

— А игри правите ли?

— Не, игри, не.

— Какво тогава?

— През последните няколко години разработваме софтуер, с който ще може да се плаща само по електронен път.

— И как действа?

— Ами когато пазаруваш или плащаш сметки, използваш телефона си, в който има нещо като баркод. А таксата за всеки превод ще е незначителна, около едно пени.

— Значи ще плащаме, за да плащаме? — попита Джес. — Че кой би искал подобно нещо?

— Тук грешаш. Банките много го харесват. И търговците на дребно, защото ще работят с единна система вместо с карти, кеш, чекове... А хората ще плащат за превод по-малко, отколкото с кредитната карта. Тъй че и за двете страни е добре.

— Някои от нас използват кредитни карти само в краен случай.

— Тогава просто ще ви свържат с банковата ви сметка. Вие няма нужда да правите нищо.

— Значи, ако всички банки и търговци на дребно възприемат този начин, ние няма да имаме избор?

— Въвеждането му тепърва предстои.

Настъпи кратко мълчание. Джес вдигна колене до брадичката си и ги обви с ръце.

— В основни линии богатите — банките и търговците, ще станат по-богати. А бедните — по-бедни.

— Е, може би на теория. Но всъщност не е така. Таксата е толкова незначителна, че изобщо няма да я забележите. И е много удобно.

Джес промърмори нещо, което той не разбра.

— Колко казахте, че е таксата? — попита Танзи.

— Около едно пени за превод.

— Колко превода можеш да правиш на ден?

— Двайсет? Петдесет? Зависи от човека...

— Значи петдесет пенита на ден.

— Точно така. Нищо работа.

— Три лири и половина на седмица — каза Джес.

— Сто осемдесет и две лири на година — изчисли Танзи. — При условие че таксата наистина е едно пени. И че годината е високосна.

Ед вдигна ръка от волана.

— Там някъде. Дори вие не можете да кажете, че е много.

Джес се размърда в седалката.

— Какво можем да си купим със сто осемдесет и две лири, Танзи?

— Два чифта панталони за училище от супермаркета, четири блузи за училище, чифт обувки. Спортен екип и пет пакета бели чорапи. Ако ги купуваме от супермаркета. Това прави осемдесет и пет лири и деветдесет и седем пенса. А с останалите сто може да се купят хранителни продукти за два дни, но само ако някой не дойде на гости и мама не купи бутилка вино. Пак от супермаркета. — Танзи замълча за миг. — Или един месец данък сгради за къщата. Нали толкова плащаме, мамо?

— Да, толкова. Стига да не ни сменят категорията.

— Или тридневна почивка извън сезона в някой курорт в Кент. Сто седемдесет и пет лири с ДДС. — Танзи се наведе напред. — Там отидохме миналата година. Получихме и едно безплатно преспиване, защото мама закърпи пердетата на човека. И имаше водна пързалка.

Настъпи неловко мълчание.

Ед тъкмо се канеше да заговори, когато главата на Танзи се появи между двете седалки.

— Или един месец чистене на четиристайна къща от мама, включително пране на чаршафите и хавлиените кърпи, на цените ѝ в момента. Това означава три часа чистене, час и половина пране. — Тя се отпусна обратно в седалката с доволен вид.

Изминаха пет километра, завиха вдясно на едно кръстовище и излязоха на тесен път. Ед искаше да каже нещо, но гласът му временно бе изчезнал. Зад него Ники отново си сложи слушалките и се обърна към прозореца. Слънцето се скри за малко зад един облак.

— Все пак пожелавам успех на компанията ви — каза Джес, след което вдигна голите си стъпала на таблото, наведе се напред и усили звука на радиото.

[1] Животно с характерен вид, срещащо се в Шотландия. — Б.пр.

↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Бабата на Джес често казваше, че ключът към щастливия живот е късата памет. Вярно, че това беше преди да получи деменция и да започне да забравя къде живее, но Джес знаеше, че е права. Тя трябваше да забрави за парите. Нямахте да оцелее в една кола с господин Никълс, ако непрестанно мислеше какво е направила. Марти често ѝ казваше, че от нея няма да излезе добър покерджия: чувствата се изписваха на лицето ѝ като отражения в спокойна вода. Ако излъжеше, само след часове правеше самопризнание. Или се побъркваше от напрежение и започваше да скубе тапицерията на мебелите.

Сега седеше в колата и докато слушаше бърбенето на Танзи, се зарече, че ще намери начин да върне всичко, преди той да е открил какво е сторила. Щеше да отдели парите от спечеленото от Танзи, все щеше да се оправи някак... Каза си, че този мъж просто им предложи да ги закара до Шотландия, а тя трябва да води любезен разговор по няколко часа на ден...

От време на време поглеждаше към децата зад нея и си мислеше: „Какво друго можех да сторя?“

Не би трябвало да е трудно да седи и да се наслаждава на пътуването. Междуградските пътища бяха обточени с диви цветя, а когато дъждът спря, през облаците се показва синьо небе, лазурно като на картичките от 50-те години. На Танзи вече не ѝ се гадеше и след всяка миля, отдалечаваща ги от дома, Джес усещаше как раменете ѝ се отпускат все повече и повече. Изведнъж осъзна, че от месеци не бе имала и миг спокойствие. Животът ѝ напоследък бе съпроводен от непрекъснати тревоги: *Какво ще направят Фишърови по-нататък? Какво става в главата на Ники? Какво трябва да предприеме тя за Танзи? А над всичко това ехтеше едно мрачно ехо: Пари. Пари. Пари.*

— Добре ли си? — попита господин Никълс.

Откъсната рязко от мислите си, Джес прошепна:

— Да, разбира се.

Кимнаха си неловко. Той не се беше отпуснал. Личеше си ясно от напрегането на челюстта му от време на време, от начина, по който ръцете му стискаха волана. Джес не можеше да си обясни какво, за бога, бе предизвикало решението му да ги закара, но беше сигурна, че оттогава не е спрял да съжелява.

— Може ли да те помоля да спреш с потропването?

— С потропването ли?

— Краката ти. По таблото.

Тя погледна към нозете си.

— Пречи ми да се съсредоточа в пътя.

— Искате да спра да потропвам с крака, така ли?

Той погледна право напред през стъклото.

— Да. Ако обичаш.

Тя плъзна нозете си надолу, но така ѝ беше неудобно, затова след миг отново ги вдигна и ги качи на седалката. Облегна глава на прозореца.

— Ръката ти...

— Какво?

— Сега пък потупваш коляното си.

Тя забеляза, че наистина го правеше несъзнателно.

— Искате изобщо да не мърдам, докато карате, така ли?

— Не съм казал това. Но потупването ми пречи да се съсредоточа.

— Не можете да карате, ако мърдам някоя част от тялото си, така ли?

— Не е това.

— Какво е тогава?

— Потупването. Просто... изнервя ме.

Джес си пое дълбоко дъх.

— Деца, никой да не мърда. Ясно? Не бива да дразним господин Никълс.

— Децата не правят нищо — възрази той меко. — Само ти.

— Наистина не те свърта, мамо.

— Благодаря, Танзи. — Джес сплете пръсти върху корема си.

Остана да седи така и стисна зъби, като се опитваше да не мърда. Притвори очи и изчисти съзнанието си от мислите за пари, за

глупавата кола на Марти, за децата, оставяйки ги да се отдалечават от нея с всяка изминала миля. Докато въздушната струя от отворения прозорец обливаше лицето ѝ, а музиката я изпълваше, за един кратък миг се почувства като жена от друг, различен живот...

Спряха за обед в една кръчма малко преди Оксфорд. Разкършиха се, като издаваха тихи въздишки на облекчение, докато протягаха схванатите си крайници. Господин Никълс изчезна в заведението, а Джес седна на една маса отвън и разопакова сандвичите, които бе приготвила набързо сутринта, след като се оказа, че все пак ще пътуват до Шотландия.

— Мармайт^[1] — промърмори Ники, когато се върна от тоалетната и разтвори двете филийки хляб.

— Трябваше да бързам.

— Имаме ли нещо друго?

— Сладко.

Той въздъхна и бръкна в чантата. Танзи седеше в края на пейката, вече погълната от своите учебници по математика. Не можеше да чете в колата, защото ѝ прилошаваше, затова искаше да използва всяка възможност да поработи. Джес я гледаше как пише алгебрични уравнения в тетрадката си за упражнения, напълно откъсната от околния свят, и за сточен път се запита откъде дъщеря ѝ имаше такива способности.

— Заповядайте. — Господин Никълс се появи с една табла. — Реших, че е добре да пийнем по нещо. — Той побутна две бутилки кола към децата. — Не знаех какво обичате, затова взех от всичко по малко.

Беше купил бутилка италианска бира, която приличаше на сайдер, чаша бяло вино, още една кола, лимонада и бутилка портокалов сок. Той щеше да пие минерална вода. В средата имаше малка планина от различни видове чипс.

— Защо сте взели толкова много неща?

— Имаше опашка. Не можех да се върна да ви питам какво искате.

— Аз... Нямам толкова пари у себе си.

— Това са само напитки. Не ви купувам къща.

В този момент телефонът му иззвъня. Той го взе и се упъти към паркинга, притискайки с длан тила си, докато потъваше в разговор...

— Да му предложи ли от нашите сандвичи? — попита Танзи.

Джес гледаше как господин Никълс се отдалечава, пъхнал едната си ръка дълбоко в джоба, докато накрая изчезна от погледа ѝ.

— Не точно сега — отвърна тя.

Ники не каза нищо. Когато го попита къде го боли най-много, той само промърмори, че е добре.

— Всичко ще е наред, ще видиш — увери го Джес и докосна ръката му. — Наистина. Сега ще си отдохнем малко, Танзи ще участва в олимпиадата, а после ще решим какво да правим. Понякога е нужно време, за да подредиш нещата в главата си. След това всичко става ясно.

— Проблемът не е в онова, което е в главата ми, Джес.

Тя му даде обезболяващите, а после го гледаше как ги преглъща с малко кола.

Ники поведе кучето на разходка, с отпуснати рамене, тътрейки крака. Тя се зачуди дали има цигари. Доведеният ѝ син беше без настроение, защото преди трийсетина километра нинтендото му спря да работи, понеже бе изразходвало енергията си. Джес се питаше дали Ники знае какво да прави със себе си, когато не е свързан като с пъпна връв към електронните игри.

Гледаха мълчаливо как се отдалечава.

Джес си помисли, че редките му усмивки стават все по-малко, че вечно е нащрек, че е като риба на сухо, блед и уязвим, в редките часове извън стаята си. Помисли си за лицето му в болницата, примирено и безизразно. Кой беше казал, че човек може да е щастлив само толкова, колкото е щастливо най-нешащното му дете?

Танзи се наведе над учебниците.

— Смятам да живея някъде другаде, когато стана тийнейджърка — обяви тя.

Джес я погледна изненадано.

— Какво каза?

— Може да живея в университета. Не искам да порасна на едно място с Фишърви. — Тя написа някакво число в работната си тетрадка, изтри една цифра, смени я с четворка. — Страх ме е от тях — призна тихо.

— От Фишърови?

— Сънувах кошмар.

Джес преглътна.

— Няма защо да се боиш от тях — успокой я тя. — Те са просто глупави момчета. Така се държат само страхливците. Те са едно нищо.

— Не ми приличат на нищо.

— Танзи, ще измисля как да се справя с тях, ще видиш. Няма защо да сънуваш кошмари. Ще се справим с тях.

Двете замълчаха. Пътят бе тих, чуваше се само звукът от далечен трактор. В безкрайната синева над главите им се рееха птици. Господин Никълс се приближаваше бавно. Изправи гръб, сякаш беше взел решение за нещо, подмятайки отнесено телефона в ръце. Джес потърка очи.

— Мисля, че реших всички сложни уравнения. Искаш ли да видиш?

Танзи ѝ подаде страница с числа. Джес погледна прекрасното, открито лице на дъщеря си. Пресегна се и намести очилата на носа ѝ.

— Да — отвърна с широка усмивка. — С най-голямо удоволствие!

Отне им два часа и половина да изминат следващата отсечка от маршрута. По време на пътуването господин Никълс получи две обаждания, едно от жената на име Джема, което той прекъсна, и друго — очевидно по работа. Дама с италиански акцент се обади тъкмо когато бяха спрели на една бензиностанция, и щом чу думите: „Едуардо, скъпи“, господин Никълс измъкна телефона от стойката му, отдалечи се и застана до бензиновата колонка.

— Не, Лара — каза, докато се извръщаше от тях. — Вече го обсъждахме... Твоят адвокат греша... Излишно е да ме наричаш „омар“, няма да ме убедиш.

Ники спа около час, синкавочерната му коса бе паднала над подутата скула, лицето му изглеждаше спокойно в съня. Танзи си тананикаше тихичко и галеше кучето. Норман спеше и няколко пъти пръцна шумно, мирисът му бавно се просмукваше в колата. Но никой не се оплака, така поне не се усещаше миризмата от повърнато.

— Децата не огладняха ли? — попита господин Никълс, когато най-сетне влязоха в предградията на някакъв голям град.

На всеки петстотин метра изникваха огромни бляскави офис сгради, имената върху фасадите им бяха на известни финансови или технологични компании, за които Джес не бе чувала никога: „Аксис“, „Текнолоджика“, „Аванта“. Пътищата бяха обточени от безкрайни паркинги. Никой не се движеше пеша.

— Можем да потърсим „Макдоналдс“. Сигурно тук гъмжи от тях.

— Ние не се храним в „Макдоналдс“ — каза тя.

— Не се храните в „Макдоналдс“? — учуди се господин Никълс.

— Да. Ако искате, ще го повторя. *Ние не се храним в „Макдоналдс“.*

— Вегетарианци ли сте?

— Не. Всъщност може ли да потърсим супермаркет? Ще направя сандвичи.

— В „Макдоналдс“ вероятно ще е по-евтино, ако е заради парите.

— Не е заради парите.

Джес не можеше да му обясни, че има неща, които не желае да прави, въпреки че е самотна майка, от която в общи линии всички очакваха едно и също: да настоява за помощи, да пуши, да живее в общинско жилище, да храни децата си в „Макдоналдс“... В някои отношения тя наистина нямаше избор, но в други имаше.

Той въздъхна леко, без да отмества поглед от пътя.

— Добре тогава, ще потърсим къде да преспим, а после ще видим дали в хотела няма ресторант.

— Мислех си, че бихме могли да спим в колата.

Господин Никълс спря отстрани на пътя и обърна лице към нея.

— Да спите в колата?!

Смущението ѝ я направи неотстъпчива.

— Никой хотел няма да иска Норман. По-добре да спим в колата.

Той извади телефона си и започна да почуква по екранчето му.

— Ще потърся приют за кучета. Тук сигурно има такъв, нищо че може да е отдалечен от хотела.

Джес усети как лицето ѝ пламна.

— Всъщност предпочитам да не го правите.

Той продължи да почуква по екранчето.

— Наистина... — продължи тихо тя. — Нямам пари за хотел.

Пръстът на господин Никълс застина върху телефона.

— Това е лудост. Не може да спите в колата ми.

— Само две нощи. Нищо няма да ни стане. Щяхме да спим и в ролса. Затова взех юрганите.

Танзи слушаше от задната седалка.

— Имам дневен бюджет. И не мога да го превишавам. Дванайсет лири на ден за храна. Най-много.

Господин Никълс я изгледа недоумяващо...

— Вие идете на хотел — добави тя. Щеше ѝ се да допълни, че всъщност предпочита той да го направи.

— Това са глупости! — смръщи се той.

Следващите няколко километра изминаха в мълчание. Господин Никълс приличаше на човек, който кипи вътрешно. Странно, но тя го предпочиташе такъв. Ако Танзи се справеше на олимпиадата, както очакваха всички, от наградата щяха да си купят билети за влака. Мисълта да зареже господин Никълс я накара да се почувства толкова добре, че не каза нищо, когато спряха пред „Тревъл Ин“.

— Сега се връщам... — Той тръгна към хотела през паркинга. Беше взел ключовете на колата със себе си и ги полюшваше нетърпеливо в ръка.

— Тук ли ще спим? — попита Танзи, докато търкаше очи и се оглеждаше наоколо.

— Само господин Никълс, а ние ще спим в колата. Ще е голямо приключение! — каза бодро Джес.

Последва кратко мълчание.

— Да бе — промърмори Ники.

Джес знаеше, че той не е добре. Но какво друго можеше да направи?

— Ти можеш да се разположиш отзад. Двете с Танзи ще спим отпред. Няма да усетим как ще мине нощта.

Господин Никълс излезе от хотела и заслони очи на следобедното слънце. Тя изведнъж осъзна, че той е със същите дрехи, с които бе облечен вечерта в кръчмата.

— Имат само една свободна стая. С две легла. Вземете я вие. Аз ще потърся нещо наблизо.

— О, не — възкликна тя, — казах ви! Не мога да приема нищо повече.

— Не го правя за теб. Правя го за децата...

— Не — настоя тя, като се опитваше да звучи малко по-дипломатично. — Много сте любезен, но ние ще преспим тук.

Той прокара ръка през косата си.

— Не мога да спя в хотела, като знам, че в една кола на двайсет метра от мен лежи момче, което току-що е излязло от болницата. Ники може да спи на второто легло.

— Не — повтори тя механично.

— Защо?

Джес не можеше да обясни.

Лицето му потъмня.

— Аз не съм перверзник.

— Не съм казала, че сте.

— Тогава защо не искаш да пуснеш сина си да спи в една стая с мен? Та той е висок колкото мен, за бога!

Джес се изчерви.

— Напоследък му се събра много. Просто искам да го наглеждам.

— Какво е „перверзник“? — попита Танзи.

— Там ще мога да заредя нинтендото — обади се Ники от задната седалка.

— Виж, този разговор е абсурден! Аз съм гладен, искам да хапна нещо! — Господин Никълс пхна глава през вратата. — Ники, къде искаш да спиш, в колата или в хотела?

Ники хвърли бърз поглед към Джес.

— В хотела. Аз също не съм перверзник.

— А аз перверзничка ли съм? — заинтересува се Танзи.

— Добре — примири се господин Никълс. — Ето какво: Ники и Танзи ще спят в хотела. Ти можеш да спиш на пода в стаята.

— Но аз не мога да ви платя за стаята, нито да ви карам да спите в колата. А и кучето ще вие цяла нощ. То не ви познава.

Господин Никълс вдигна очи към небето. Явно губеше търпение.

— Добре тогава. Децата ще спят в хотела. Двамата с теб ще останем в колата с кучето. Така всички ще са доволни. — Само че той не изглеждаше доволен.

— Никога не съм спала в хотел. Може ли да спя в хотела, мамо?

Последва кратко мълчание. Джес усети как ситуацията ѝ се изплъзва.

— Аз ще се грижа за Танзи — предложи Ники. Каза го с надежда в гласа. Лицето му, на местата, където бе ударено, имаше цвят на маджун. — И ще можем да се изкъпем.

— А ще ми прочетеш ли приказка?

— Само ако в нея има зомбита... — рече Ники.

Джес видя, че върху лицето му се появи бегла усмивка.

— Добре — съгласи се тя.

Докато го казваше, пак усети, че ѝ се повдига, но се овладя.

Малкият супермаркет се губеше в сянката на компания за храни на едро, прозорците му бяха облепени с удивителни знаци и плакати с промоции на рибни хапки и газирани напитки. Джес купи питки, кашкавал, чипс и прекалено скъпи ябълки и приготви на децата походна вечеря, която те изядоха на тревистия склон край паркинга. От другата страна се носеше силният шум от трафика, понесъл се на юг през морава мараня. Джес предложи на господин Никълс от тяхната храна, но щом той надникна в чантата и видя съдържанието, благодари и каза, че ще хапне в ресторанта.

Щом се скри от погледа им, Джес си отдъхна. Настани децата в хотела, изпитвайки лека тъга, че няма да е с тях. Стаята им беше на приземния стаж и гледаше към паркинга. Джес бе помолила господин Никълс да паркира колкото може по-близо до прозореца им, а Танзи я накара да излезе навън три пъти просто за да ѝ помаха през завесите и да притисне носле към стъклото.

Ники изчезна в банята и остана там цял час. Излезе, включи телевизора и легна на леглото, изглеждаше едновременно изтощен и отпуснат.

Джес приготви хапчетата му, изкъпа Танзи, облече ѝ пижамата и ги предупреди да не стоят до късно.

— И никакво пушене! — обърна се към Ники. — Говоря сериозно.

— И бездруго не мога — промърмори той. — Марихуаната ми е при теб.

Танзи легна на една страна и се зае с учебниците по математика. Джес нахрани и разходи кучето, седна на мястото до шофьора с отворена врата, изяде една питка с кашкавал и зачака господин Никълс да свърши с вечерята си.

Минаваше девет часът и тя се опитваше да чете вестник на бледата светлина, когато той се появи. Държеше телефона по начин, който подсказваше, че току-що е приключил поредния разговор, и изглеждаше толкова доволен да я види, колкото и тя него. Отвори вратата, влезе вътре и я затвори.

— Помолих служителката на рецепцията да ми позвъни, ако някой отмени резервацията си. — Той гледаше право напред. — Разбира се, не им казах, че ще чакам на паркинга им.

Норман лежеше на асфалта и изглеждаше така, сякаш бе паднал там от голяма височина. Тя се зачуди дали да не го вкара вътре. Без децата отзад и в съгъстяващата се тъмнина ѝ се струваше все по-странно да е в колата до господин Никълс.

— Децата как са?

— Много са доволни. Благодаря ви.

— Момчето ти е пострадало сериозно.

— Ще се оправи.

Последва дълго мълчание. Той я погледна. Постави длани на кормилото и се облегна назад в седалката. Потърка очи с opakото на ръцете и се обърна към нея.

— Така... Какво друго съм направил, че си толкова разстроена?

— Моля?

— Цял ден се държиш така, сякаш едва ме понасяш. Извиних ти се за онази вечер в кръчмата. Сега правя каквото мога, за да ви помогна. Но постоянно имам чувството, че съм извършил нещо нередно.

— Вие... Вие не сте направили нищо нередно — заекна тя.

Той я изгледа изучаващо.

— Това да не е женският похват, когато всъщност искаш да кажеш, че съм направил нещо ужасно и трябва сам да се сетя какво.

— Не.

— Сега съвсем ме обърка. Това „не“ може да е продължение на женското „нищо нередно“.

— Не говоря закодирано.

— Тогава не можем ли просто да се отпуснем? Караш ме да се чувствам много неловко.

— Карам ви да се чувствате неловко ли?

Той бавно обърна глава и срещна погледа ѝ.

— От мига, в който се качихме в колата, вие се държите така, сякаш съжалявате за решението си да ни закарате. Всъщност още преди да се качим. — „Замълчи, Джес! — предупреди се тя. — Замълчи, замълчи, замълчи!“ — Дори не знам защо го направихте.

— Какво намекваш?

— Нищо — промърмори тя и се извърна. — Забравете.

Господин Никълс се загледа навън през предното стъкло. Внезапно придоби много уморен вид.

— Всъщност може да ни оставите на някоя гара утре сутринта. Повече няма да ви безпокоим.

— Това ли искаш? — попита той.

Тя сви колене към гърдите си.

— Така ще е най-добре.

Небето над тях съвсем потъмня. Джес на два пъти отвори уста да заговори, но остана безмълвна. Господин Никълс се вираше през предното стъкло към затворените завеси на хотелската стая, явно потънал в мисли.

Тя си помисли за Ники и Танзи, които спяха кротко в хотела, и ѝ се прииска да е с тях. Повдигна ѝ се. Защо не можеше просто да се преструва? Защо не можеше да е по-мила? Държеше се идиотски. Отново се бе провалила.

Стана хладно. Джес издърпа юргана на Ники от задната седалка и го подаде на господин Никълс.

— Завийте се — предложи му тя.

— О, благодаря... — Той погледна към огромната рисунка на Супер Марио.

Джес повика вътре кучето. Наклони седалката си така, че да не докосва господин Никълс, уви се с юргана на Танзи и тихо каза:

— Лека нощ.

Загледа се в плюшената вътрешност на сантиметри от носа ѝ, докато вдишваше мириса на нова кола. Мислите ѝ бяха объркани. Колко далеч беше гарата? Каква беше цената на един билет? Щеше да им се наложи да платят поне за още един ден хотел „легло и закуска“. Ами кучето, какво щяха да правят с него...

Тя чуваше лекото похъркване на Норман и мрачно се зарече, че вече за нищо на света няма да почисти проклетата седалка.

— Девет и половина е. — Гласът на господин Никълс наруши тишината.

Джес остана да лежи неподвижно.

— Още е едва девет и половина... — Той въздъхна дълбоко. — Не предполагам, че ще стигна до този извод, но това е по-зле, отколкото да си женен.

— Какво, да не би да дишам твърде шумно?

Господин Никълс отвори рязко вратата.

— О, за бога! — промърмори и тръгна през паркинга.

Джес се надигна на лакти и видя, че той пресече тичешком пътя към минимаркета, а после изчезна в огряната му от флуоресцентни лампи вътрешност. Няколко минути по-късно се появи отново, с бутилка вино и пакет пластмасови чаши.

— Сигурно е ужасно — каза, докато се настаняваше зад волана. — Ала в момента ми е все едно.

Тя се загледа в бутилката.

— Виж какво, Джесика... Хайде да сключим примирие. Денят беше дълъг. А седмицата ми — скапана. И колкото и да е просторна тази кола, не е достатъчно голяма за двама души, които не си говорят.

Той я погледна. Очите му бяха уморени, по страните му бе набола брада. Това го караше да изглежда странно уязвим.

Джес пое чашата от него.

— Съжалявам. Не съм свикнала да ми помагат. Това ме прави...

— Подозрителна, така ли?

— След такива жестове ми се иска да получавам повече от живота.

Той въздъхна.

— Ясно. Тогава нека да... — Той погледна бутилката и изруга: — О, по дяволите!

— Какво има?

— Мислех, че е с капачка... — Той се втренчи в тапата, сякаш бе още нещо, създадено да го дразни. — Страхотно! Ти сигурно нямаш отварачка?

— Не.

— Мислиш ли, че ще искат да я сменят?

— Взехте ли касовата бележка?

Той въздъхна дълбоко, но тя го успокои:

— Няма нужда...

Взе бутилката от ръката му, отвори вратата и излезе от колата. Главата на Норман мигом се подаде навън.

— Нали няма да строшиш предното стъкло с нея?

— Не. — Тя разви станиола. — Свалете си обувката.

— Какво?

— Дайте ми обувката. Няма да стане с джапанки.

— Моля те, не я използвай като чаша. Бившата ми го направи веднъж, но ми беше трудно да се преструвам, че е еротично да пиеш вмирисано на крака шампанско.

Тя протегна ръка настойчиво. Той неохотно свали обувката си и ѝ я подаде. Докато я наблюдаваше, Джес постави дъното на бутилката вътре, застана до стената на хотела и удари силно обувката в нея.

— Предполагам, че е излишно да те питам какво правиш?

— Само минутка — успокои го тя през стиснати зъби и отново удари.

Господин Никълс бавно поклати глава.

Тя изправи гръб и го изгледа сърдито.

— Ако предпочитате, може да извадите корковата тапа със зъби!

Той вдигна ръка.

— Не, не. Продължавай. Няколко стъкълца в чорапа ми ще ми дойдат добре!

Джес отново удари. И тогава тапата се подаде около сантиметър. Хвана я с ръка и удари още няколко пъти. Извади внимателно останалата част от тапата и му поднесе бутилката.

Той се вторачи в Джес възхитено. Тя му върна обувката.

— Леле! Ти си имала скрити таланти!

— Освен това мога да сглобявам лавици, да сменям изгнили дъски на пода и да използвам чорапогащник, ако ремъкът на колата се скъса...

— Гледай ти...

— Е, това с ремъка не се получи. — Тя се настани на седалката и пое пластмасовата чаша с вино. — Веднъж опитах, но стана на парчета, преди да изминем трийсетина метра. Жалко, защото чорапогащникът беше от скъпите. — Отпи една глътка. — А и след това в колата няколко седмици миришеше на изгорял чорапогащник.

Зад тях Норман изръмжа тихо в съня си.

— Е, тогава да склучим примирие, Джесика... — Господин Никълс вдигна чашата си.

— Примирие. Нали няма да шофирате след това? — попита тя и също вдигна своята.

— Няма, ако и ти не го направиш.

— Много смешно.

Изведнъж вечерта стана по-лека и за двамата...

[1] Пикантен екстракт от мая. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕД

Ето какво откри Ед за Джесика Томас, след като тя изпи една-две чаши вино и вече не се държеше дръпнато. Всъщност бяха четири-пет...

Първо, момчето всъщност не ѝ било дете. Било син на бившия ѝ съпруг и на негово бивше гадже; при положение че и двамата го били зарязали, тя се оказала единственият близък човек, който му е останал.

— Много благородно — отбеляза той.

— Всъщност не — възрази тя. — Чувствам Ники като свое дете. Живее при нас от осемгодишен. Грижи се за Танзи. Пък и днес има всякакъв вид семейства, нали? — Отбранителният начин, по който го изрече, му подсказа, че сигурно бе водила този разговор много пъти.

Второ, момичето било на десет. Той пресметна наум, а Джес обясни, преди да е казал и дума:

— Родих я на седемнайсет...

— Била си доста млада.

— Бях много буйна. Мислех, че знам всичко. Всъщност не знаех нищо. Появи се Марти, напуснах училище, а после забременях. Не съм възнамерявала да ставам чистачка. Мама беше учителка. — Погледът ѝ се плъзна към него, сякаш знаеше, че този факт ще го шокира.

— Разбирам...

— Вече е пенсионерка. Живее в Корнуол. Не се спогаждаме много. Тя не одобрява „моя избор в живота“, както го нарича. Така и не можах да ѝ обясня, че когато родиш на седемнайсет, нямаш избор.

— Дори сега ли?

— Да... — замислено отрони тя. — Защото все не можеш да наваксаш. Приятелките ти са в колежа, ти си у дома с малко бебе. Нямаш време за амбициозни планове... Приятелките ти започват кариерата си, ти кандидатстваш за общинско жилище. Приятелките ти си купуват къща и първата кола, а ти търсиш работа с такива часове, че да е удобна за детската градина. Само че всички подобни работи са с

мижава надница. Така беше и преди кризата. О, не ме разбирай погрешно! Не съжалявам, че родих Танзи, нито за минутка. Нито че поех грижите за Ники. Но ако можех да върна назад времето, щях да ги имам, след като съм направила нещо с живота си. Би било хубаво да мога да им дам нещо повече...

Тя не си бе направила труда да избута назад седалката, докато говореше. Лежеше, подпряна на лакът и с лице към него, под юргана, а голите ѝ стъпала бяха върху арматурното табло. Ед установи, че това вече не го дразни толкова.

— Все още можеш да постигнеш нещо — увери я той. — Млада си. Би могла да наемеш жена да се грижи за децата или нещо от този род.

Джес се изсмя. Гръмогласният ѝ смях беше висок и отривист, несъответстващ на дребничкото ѝ тяло. Тя се надигна рязко в седалката и отпи от виното си.

— Да. Разбира се, господин Никълс. Бих могла.

Трето, обичала да поправя разни неща. Понякога се чудела дали да не превърне това в занаят. Вършела най-различни работи в квартала, от отпушване на мивки до лепене на плочки в банята.

— Сама поправям всичко вкъщи. Идва ми отръки. Даже си рисувам тапетите с шаблон...

— Правиш собствени тапети ли?

— Не ме гледай така учудено. Налепих ги в стаята на Танзи. До скоро шиех и дрехите ѝ.

— Ти да не живееш през Втората световна? Сигурно вариш и сладко...

— А ти какъв искаше да бъдеш?

— Какъвто бях — отвърна той. Внезапно осъзна, че не му се говори за това, и смени темата.

Четвърто, обясни му, че има съвсем малки ходила. Толкова малки, че си купувала детски обувки, които били и по-евтини... След като го каза, той престана да поглежда към краката ѝ.

Пето, преди да се сдобие с децата, можела да изпие четири големи водки една след друга и изобщо да не ѝ проличи.

— Да, издържах на пиене. Но явно не достатъчно, щом забравих да взема противозачатъчни.

Рядко пиела у дома.

— Когато работя в кръчмата и някой ми предложи питие, просто вземам парите. А когато съм вкъщи, все ме е страх, че нещо може да се случи с децата, затова не смея да се отпусна... — Тя се загледа през прозореца. — Като се замисля, май това сега е единственото забавление, което съм имала от пет месеца насам.

— С мъж, който ти захлопва вратата в лицето, и бутилка долнокачествено вино?

— Не съм придирчива.

Тя не обясни защо се тревожеше толкова за децата си. Той си представи лицето на Ники и реши да не пита.

Шесто, имала белег под брадичката, защото като дете паднала от велосипеда и под кожата ѝ влязло камъче, което останало там цели две седмици. Опита се да му покаже, но светлината в колата не беше достатъчно силна. Освен това имала татуировка малко над дупето.

— Глупава прищявка според Марти. Не ми проговори цели два дни. — Тя замълча. — Вероятно затова я направих.

Седмо, второто ѝ име било Рей.

Осмо, нямала нищо против да чисти, но много, ама много мразела, когато хората се държали с нея пренебрежително. Тук той прояви деликатност и леко се изчерви...

Девето, не била излизала с мъж през двете години, откакто съпругът ѝ си тръгнал.

— Не си правила секс две години и половина, така ли?

— Казах, че си тръгна преди две години. — Тя се повдигна на лакти и го погледна за миг, преди да сведе очи. — Всъщност три и половина, ако трябва да сме точни. Освен един път... Беше миналата година. Не ме гледай толкова шокирано.

— Не съм шокиран — възрази той и се опита да смени изражението си. Сви рамене. — Три години и половина. Че какво толкова, само четвърт от зрелия ги живот. Нищо работа!

— Да. Благодаря ти!

След това атмосферата изведнъж се промени. Тя промърмори нещо, което той не разбра, отново прибра косата си в конска опашка... Когато беше нервна, прибираще косата си без причина просто за да прави нещо. Сетне заяви, че наистина им е време да поспят малко.

Ед си помисли, че трудно ще се унесе. Беше изнервящо да си в тъмна кола на една ръка разстояние от привлекателна жена, с която

току-що си изпил бутилка вино. Дори и ако тя се е увила с олекотен юрган. Той погледна към звездите през стъклото на тавана, заслуша се в камионите, които ръмжаха на път за Лондон, и си помисли, че истинският му живот сега бе на милион километра от него. Животът, свързан с компанията и неговия офис, и вечния махмурлук на Диана Луис...

— Още ли си буден?

Той извърна глава, чудейки се дали тя го беше наблюдавала.

— Добре тогава — чу се тихо от съседната седалка. — Да поиграем на „Кажки истината“.

Той вдигна очи към тавана.

— Давай.

— Първо ти.

Той не се сети какво да попита.

— Хайде, измисли някакъв въпрос.

— Добре, защо носиш джапанки?

— Това ли е въпросът?

— Навън е много хладно. Това е най-студената и дъждовна пролет, регистрирана досега. А ти си обута в джапанки.

— И това те дразни, така ли?

— Просто не разбирам. Явно ти е студено.

Тя посочи към краката си.

— Пролет е... Следователно времето ще става все по-хубаво.

— И като носиш джапанки, това ще се случи по-скоро?

— Може и така да се каже.

Ед не знаеше какво да отговори.

— Добре, мой ред е.

Той зачака.

— Мина ли ти през ума да си тръгнеш и да ни оставиш тази сутрин?

— Не.

— Лъжец.

— Добре де, може би за малко... Съседката ти искаше да ми разбие главата с бейзболна бухалка, а кучето мирише много лошо.

— Сериозни извинения.

Той я чу как се размърда в седалката. Краката ѝ изчезнаха под юргана. Косата ѝ ухаеше на кокос.

— И защо не го направи?

Той се замисли за миг, преди да отговори. Може би причината беше, че не виждаше лицето ѝ. Вероятно питието и късният час бяха отслабили защитата му, иначе не би казал това:

— Защото наскоро извърших глупост... И може би несъзнателно искам да направя нещо, от което да се почувствам по-добре.

Ед си помисли, че тя ще попита какво е сторил... Надяваше се. Но Джесика замълча.

Той остана така още няколко минути. Взираше се в уличното осветление, слушаше дишането на Джесика Рей Томас и си мислеше колко много му липсва това, че не спи до друг човек. Напоследък се чувстваше като най-самотния мъж на планетата. Помисли си за мъничките ѝ стъпала с лакирани нокти и осъзна, че вероятно бе прекалил с пиенето. *Не откачай, Никълс*, каза си и се обърна с гръб към нея.

След това сигурно бе заспал, защото внезапно стана студено, навън светлината бе бледосива, а ръката му беше изтръпнала. Толкова беше уморен, че му бяха нужни цели две минути да осъзнае, че бльскането, което чува, е на охранителя.

Той чукаше на прозореца му, за да им каже, че не могат да спят тук...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТАНЗИ

На закуска в бюфета имаше четири вида тестени сладкиши и три вида плодов сок. И цяла стойка с онези пакетчета зърнена закуска за едно ядене, за които мама казваше, че не са икономични, затова никога не ги купуваше...

Тя бе почукала на прозореца в осем и четвърт, за да им каже да си носят якетата на закуска и да напъхат колкото може повече неща в джобовете си. Косата ѝ бе сплескана от едната страна и нямаше грим. Танзи си помисли, че преспиването в колата сигурно не е било чак толкова приключение.

— Не вземайте масло и конфитюр. Или неща, които се ядат с прибори. Пъхнете в джобовете си кифлички, кейкчета, такива работи... И внимавайте да не ви видят. — Тя погледна зад себе си към мястото, където господин Никълс обясняваше нещо на един охранител. — И ябълки. Ябълките са здравословни. И няколко резена шунка за Норман.

— Но къде да пъхна шунката?

— Или кренвирши. Увийте ги в салфетка.

— Това не е ли кражба? — попита Танзи.

— Не. Просто ще вземеш повече, отколкото можеш да изядеш в момента. Представи си, че имаш хормонален проблем и той те прави много, ама много лакома.

— Аз нямам хормонален проблем.

— Но би могла да имаш. Представи си, че ти си тази гладна личност, Танзи. Платила си за закуската си и ядеш повече от останалите. Повече, отколкото е нормално.

Танзи скръсти ръце.

— Ти каза, че е лошо да се краде.

— Това не е кражба. Просто вземаш онова, което си платил.

— Но ние не сме дали пари. Господин Никълс плати.

— Танзи, просто ме послушай. Виж, двамата с господин Никълс ще трябва да напуснем паркинга за половин час. Напълни си джобовете, после се върни в стаята и се приготви да я напуснеш в девет часа. Разбра ли, миличка? — Джес се наведе през прозореца и целуна Танзи, след което пое бавно към колата, със закопчано догоре яке. Спря, обърна се и извика:

— Да не забравиш да си измиеш зъбите. И си прибери всички учебници по математика.

Ники излезе от банята. Беше облечен в ужасно тесните си джинси и тениска, на която пишеше: „Все ми е тая“.

— Няма да можеш да напъхаш кренвирш в тези гащи — предупреди го Танзи, загледана в джинсите му.

— На бас, че ще напъхам повече от теб — възрази той.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Приемам баса — каза тя и изтича в стаята, за да се облече.

Господин Никълс се наведе напред и се загледа с присвити очи през предното стъкло, докато Ники и Танзи приближаваха през паркинга. Тя си помисли, че на негово място също щеше да се изненада...

Ники бе напъхал два големи портокала и една ябълка отпред в джинсите си и се клатушкаше по асфалта, сякаш се беше наакал. Макар да ѝ беше много топло, тя бе облечена в якето с пайети. Напълнила го беше с малки пакетчета зърнена закуска и то се беше издуло като шкембе...

Не спираха да се кикотят.

— Влизайте бързо — подкани ги мама и метна чантите им в багажника, докато се оглеждаше зад себе си. — Какво взехте?

Господин Никълс потегли. Танзи видя, че често поглеждаше в огледалото за обратно виждане, докато те се редуваха да вадят от дрехите си различни неща и да ги подават на мама.

Ники извади бял пакет от джоба си.

— Три тестени сладкиша. Внимавайте, глазурата се е залепила за салфетките. Четири кренвирша и няколко резена бекон в картонена чаша за Норман. Две парчета кашкавал, кисело мляко и... — Той повдигна якето си над чатала, бръкна в джинсите и като направи

гримаса от усилието, извади плодовете. — Не мога да повярвам, че успяха да се поберат.

— Ще си спестя коментара — засмя се мама.

Танзи бе успяла да вземе шест пакетчета зърнена закуска, два банана и сандвич с конфитюр. Започна да хапва от едното пакетче, докато Норман я зяпаше, а от устните му висяха два сталактита от лига, които ставаха все по-дълги и започнаха да образуват локвичка върху седалката на колата.

— Онази жена зад масата определено ни видя — отбеляза Ники.

— Казах й, че имаш хормонален проблем — рече Танзи. — Обясних й, че трябва да ядеш двойно колкото теглото ти три пъти на ден, иначе може да припаднеш в трапезарията им и дори да умреш.

— Страхотно — промърмори Ники.

— Ти си взел повече неща — призна тя, докато ги броеше. — Но аз печеля допълнителни точки за трудност. — Наведе се напред и докато всички я гледаха, внимателно извади по една стиропорена чашка с кафе от всеки джоб, увити с хартиени салфетки, за да стоят изправени. Подаде едната на мама, а другата сложи в поставката за чаши до господин Никълс.

— Ти си генийче! — възкликна мама, докато отваряше капачето. — О, Танзи, умирах за кафе! — Тя отпи глътка и притвори очи.

За миг мама изглеждаше по-щастлива, отколкото след заминаването на татко. Танзи не беше сигурна дали това бе, защото са се справили толкова добре с бюфета, или просто защото Ники се смееше за пръв път от сто години...

Господин Никълс ги гледаше недоумяващо, сякаш бяха групичка извънземни.

— Така, за обед ще можем да направим сандвичи с шунка, кашкавал и кренвирши. Сега двамата може да изядете сладкишите. Искаш ли плод? — Тя подаде портокал на господин Никълс. — Мога да го обеля.

— О, много мило — каза той и отмести поглед. — Но по-добре да закуся в някой „Старбъкс“.

Следващата част от пътуването всъщност бе доста приятна. Нямахме задръствания, а мама убеди господин Никълс да намери

любимата ѝ радиостанция и започна да приглася на шест песни, като пееше все по-високо. Накара Танзи и Ники също да пригласят. Отначало господин Никълс не изглеждаше доволен, но Танзи забеляза, че след няколко километра взе да тактува с глава, сякаш това го забавляваше. Слънцето напече много и господин Никълс отвори стъклото над главите им. Норман седна на задните крака и се изправи срещу струята въздух, докато те пееха. Огромното му тяло ги беше притиснало към вратите, което също беше приятно.

Това напомни на Танзи за времето, когато татко живееше с тях и понякога си правеха излети с колата. Само че той винаги караше много бързо и все мърмореше, че не разбира защо не се отпуснат и не хапнат в някоя кръчма, а мама възразяваше, че вече е приготвила сандвичите и ще е глупаво да се похабят. Татко често подканяше Ники да си вдигне главата от каквато там игра играе и да се порадва на проклетия пейзаж, а Ники промърморваше, че не ги е молил да го вземат с тях, което още повече ядосваше татко...

После Танзи си помисли, че макар да го обичаше, би предпочела да направи това пътуване без него.

След два часа господин Никълс каза, че иска да се разтъпче, а Норман трябваше да се изпишка, затова спряха в началото на един извънградски парк. Мама извади някои от нещата от бюфета, а после седнаха на сянка край една истинска дървена маса за пикник и хапнаха. Танзи преговори простите числа и квадратните уравнения и разходи Норман из гората. Той беше много доволен и спираше на всеки две минути да души нещо, а слънцето изпращаше малки игриви лъчи през дърветата. Видяха елен и два фазана, все едно бяха на почивка...

— Добре ли си, миличка? — попита мама, когато я приближи със скръстени ръце. От мястото, където бяха, можеха да видят през дърветата как Ники разговаря с господин Никълс на масата. — Чувстваш ли се уверена?

— Така мисля — отвърна тя.

— Снощи преговори ли старите тестове?

— Да. Последователността при простите числа ми е малко трудна, но извадих всички на един лист и когато ги видях написани, вече ми беше по-лесно.

— Не си сънувала кошмари за Фишъррови, нали?

— Снощи — отвърна Танзи — сънувах една зелка, която караше ролкови кънки. Казваше се Мери.

Мама я изгледа продължително.

— Ясно.

В гората беше по-хладно и ухаеше приятно на влага — тревиста, зелена и свежа, не като влагата в килера им, който просто миришеше на мухъл. Мама спря на пътеката и се обърна към колата.

— Нали ти казах, че се случват и хубави неща? — Изчака Танзи да я настигне. — Господин Никълс ще ни закара в Абърдийн утре. Ще изкараме спокойна нощ, ти ще се явиш на това състезание и ще отидеш да учиш в твоето ново училище. После се надявам, че животът на всички ни ще стане малко по-добър. А сега ти е забавно, нали? И това пътуване е приятно?

Тя продължи да гледа към колата, докато говореше, и гласът ѝ леко потрепваше. Винаги ставаше така, когато казваше едно, а мислеше за съвсем друго. Танзи забеляза, че си е сложила грим, докато бяха в колата.

— Мамо — обърна се към нея. — Онази храна от бюфета, ние всъщност я откраднахме, нали? Защото, пропорционално погледнато, взехме повече, отколкото ни се полага.

Мама се загледа в краката си и се замисли за миг.

— Ако толкова се притесняваш, когато вземеш наградата, ще сложим пет лири в един плик и ще им ги изпратим. Какво ще кажеш за това?

— Мисля, че нещата, които взехме, струват по-скоро шест лири. Или шест лири и трийсет пенса — уточни Танзи.

— Тогава ще им изпратим толкова. А сега трябва да накараме тоя стар шишко Норман да потича малко, за да може да се измори достатъчно и да спи по пътя. А и да отиде до тоалетната още тук, за да не пръцка през следващите сто и тридесет километра...

Отново поеха на път. Завая. Господин Никълс получи ПОРЕДНОТО ОБАЖДАНЕ, този път от някакъв мъж, наречен Сидни. И двамата разговаряха за цените на акциите и сделките на пазара. Той изглеждаше доста сериозен и затова мама спря да пее за малко. Танзи се опитваше да не поглежда скришно към учебниците по математика,

понеже мама я бе предупредила, че ще ѝ прилошее, ако чете. Краката ѝ постоянно залепваха за кожените седалки на господин Никълс и тя малко съжеляваше, че си беше облякла къс панталон. Освен това Норман се бе овъргалил в нещо в гората и леко вонеше, но тя не смееше да каже на мама, да не би господин Никълс да реши, че му е писнало от тях и от миризливото им куче. Затова стискаше носа си с пръсти и се опитваше да диша през устата, като освобождавате ноздрите си на всеки трийсет секунди.

— За какво мислиш, Танзи? — мама погледна назад през седалките.

— За пермутации и комбинации.

Мама се усмихна така, както когато не проумяваше съвсем какво ѝ казва Танзи.

— По-точно за плодовата салата на бара със закуските. Приличаше малко на комбинация, защото няма значение дали ябълките, крушите и бананите са в някакъв ред. Но при пермутациите не е така.

Мама все още не разбираше. Господин Никълс погледна в огледалото и сетне ѝ обясни:

— Добре, представи си, че вадиш цветни чорапи от чекмедже. Ако имаш шест чифта чорапи, всеки с различен цвят — да кажем общо дванайсет — това е шест пъти по пет пъти по четири пъти по три различни комбинации, в които би могла да ги извадиш, нали? Обаче ако всичките дванайсет са с различен цвят, тогава ще имаш около половин милиард различни начина да ги извадиш.

— Това много прилича на бъркотията в нашите чекмеджета — засмя се мама.

Господин Никълс погледна назад към Танзи и се усмихна.

— Кажи ми, Танзи, ако имаш чекмедже с дванайсет чорапа, но не ги виждаш, колко трябва да извадиш, за да решиш, че вътре има поне два чифта.

Танзи се опитваше да реши това толкова дълго, че не чу, когато господин Никълс заговори на Ники.

— Скучно ли ти е? Искаш ли да играеш на моя телефон?

— Наистина ли? — Ники изправи рязко отпуснатите си рамене.

— Разбира се. В джоба на самото ми е.

Щом Ники се залепи за екранчето, мама и господин Никълс започнаха да си приказват. Държаха се така, сякаш бяха забравили, че в колата има и други.

— Още ли мислиш за чорапите? — попита мама.

— О, не. Тези задачи могат да ти изпържат мозъка. Ще ги оставя на дъщеря ти.

Последва кратка тишина.

— Разкажи ми за жена си.

— Бившата. Не ми се говори за това.

— Защо не? Нали не си й изневерил. Предполагам, че и тя не ти е изневерила, иначе щеше да направиш онази гримаса.

— Каква гримаса?

Настана поредното кратко мълчание.

— Едва ли щях да направя *онази* гримаса. Обаче си права. Но наистина не ми се говори за това. То е нещо... Просто не обичам да обсъждам личния си живот. На теб говори ли ти се за бившия ти?

— Пред децата му? Как ли пък не!

Известно време всички мълчаха. Мама започна да почуква по прозореца. Танзи погледна крадешком към господин Никълс. При всяко почукване върху челюстта му трепваше мускулче.

— За какво да говорим тогава? Аз не се интересувам от софтуер, а ти сигурно пет пари не даваш за моята работа. Не разбирам от задачи с чорапи. А вече ме заболя устата да възкликвам: „О, вижте, крави!“.

Господин Никълс въздъхна.

— Хайде, до Шотландия има доста път.

Пак настана мълчание. Ники снимаше през прозореца с телефона на господин Никълс.

— Значи си бил женен за италианка. За модел... — Мама се изсмя с онзи висок, рязък смях. — Естествено.

— Какво намекваш? — попита сърдито господин Никълс.

— Мъжете като теб винаги излизат с модели.

— Какво значи „мъжете като мен“?

Мама стисна плътно устни. После обясни:

— Богатите мъже.

— Аз не съм богат.

Мама поклати глава.

— Да, бе...

— Не съм.

— Зависи ти какво разбираш под това.

— Виждал съм богати хора. Аз съм заможен, ала изобщо не съм богат.

Мама се извърна към него. Той наистина нямаше представа с кого си има работа.

— Имаш ли повече от една къща?

Господин Никълс леко свъси вежди.

— Може и да имам.

— Имаш ли повече от една кола?

Той погледна встрани.

— Да.

— Тогава си богат.

— Не съм. Нямам частен самолет и яхта. Нито прислужници.

— А аз каква съм според теб?

Господин Никълс поклати глава.

— Не си прислужница. Ти си...

— Какво?

— В момента се опитвам да си представя лицето ти, ако кажа, че си от персонала ми.

Мама се засмя.

— А според теб — попита той — какво е да си богат?

Мама извади една ябълка от чантата си и я захапа. Известно време дъвчеше мълчаливо.

— Да плащаш всички сметки навреме, без да мислиш за това. Да можеш да отидеш на почивка или да изкараш Коледа, без да вземаш пари назаем. Всъщност да не мислиш за пари през цялото време.

— Всички мислят за пари. Дори богатите.

— Да, но ти просто мислиш какво да направиш с тях, за да спечелиш още. Докато аз мисля как, по дяволите, да изкарам достатъчно, за да свържем двата края.

Господин Никълс промърмори недоволено:

— Не мога да повярвам, че ви карам до Шотландия, а ти се цупиш, понеже си решила, че съм английският Доналд Тръмп.

— Не се цупя. Просто изтъквам, че има разлика между твоята и моята представа за богатство.

Настъпи неловка тишина. Мама се изчерви, сякаш бе казала прекалено много, и се зае да яде ябълката си с шумни, големи хапки, макар да ѝ се караше, когато тя се хранеше така. Танзи все още мислеше за чорапните пермутации. Не искаше мама и господин Никълс да спрат да си говорят, защото досега денят бе много хубав, затова провря глава между предните седалки.

— Някъде прочетох, че за да влезеш в единия процент най-богати хора, трябва да печелиш повече от сто и четирийсет хиляди лири на месец... — каза тя помирително. — Затова, ако господин Никълс не печели толкова, значи *наистина* не е богат. — Тя се усмихна и отново се отпусна в седалката.

Мама погледна към него. Не спираше да го гледа.

Господин Никълс се почеса по главата.

— Знаете ли какво — каза след малко — предлагам да спрем някъде и да пийнем чай.

Градчето Мортън Марстън изглеждаше така, сякаш бе създадено за туристи. Всичко бе направено от еднакъв сив камък, който наистина придаваше на къщите старинен вид. Дворовете бяха идеално поддържани, с миниатюрни сини цветчета, плъзнали по стените, и безупречни кошнички с висящи растения, сякаш излезли от телевизионна реклама. Магазините приличаха на онези, дето ги рисуват в коледните картички. На площадчето имаше жена, облечена във викториански дрехи, която продаваше кифлички от една табла, а наоколо обикаляха туристи и снимаха.

Танзи бе толкова заета да гледа през прозореца, че отначало не забеляза Ники. Едва когато спряха на паркинга, видя, че той е пребледнял. Поиска да знае дали го болят ребрата, той каза „не“, а когато го попита дали в панталона му е останала ябълка, която не може да извади, той отвърна: „Не, Танз, остави ме на мира“. Ала го каза така, сякаш определено имаше нещо. Танзи погледна към мама, но тя бе заета да не гледа към господин Никълс, а господин Никълс бе зает да им показва колко е трудно да се намери най-доброто място за паркиране. Норман наблюдаваше Танзи, сякаш я съветваше: „Не си прави труда да питаш“.

Всички слязоха от колата и се разкършиха, а господин Никълс каза, че ще пият чай и ще хапнат кейк и че той черпи. И помоли да не правят голям въпрос от това, защото става дума само за чай! Мама вдигна вежди, сякаш се канеше да възрази, ала накрая промърмори „благодаря ти“. Но не прозвуча много сърдечно.

Седнаха в една чайна, чието име бе написано на староанглийски, макар Танзи да бе сигурна, че в Средновековието не е имало чайни. На никой друг не му направи впечатление. Ники стана да отиде до тоалетната, а господин Никълс и мама бяха на щанда и избираха какво да купят.

Танзи кликна върху телефона на господин Никълс и веднага изскочи страницата на Ники във *Фейсбук*. Тя изчака малко, защото Ники се вбесяваше, когато хората гледаха в нещата му, и щом се увери, че той наистина е в тоалетната, увеличи екрана, за да може да го прочете, и застина. Фишъррови бяха изпратили съобщения и снимки на мъже, които правят ужасни неща на други мъже. Бяха го нарекли „смотаняк“, „компютърен манияк“ и макар Танзи да не знаеше какво означават тези думи, беше наясно, че са лоши. И изведнъж ѝ прилоша. Когато вдигна очи, забеляза, че мама се връща и държи табла.

— Танзи! Внимавай с телефона на господин Никълс!

Тя го беше оставила до ръба на масата. Не искаше да го докосне. Чудеше се дали Ники плаче в тоалетната. На негово място щеше да направи точно това...

Когато вдигна очи, мама я наблюдаваше изпитателно.

— Какво има?

— Нищо.

Мама седна и побутна към нея портокалово кейкче в чинийка. Танзи вече не беше гладна, макар кейкчето да бе поръсено със захарни пръчици.

— Танз? Какво има? Кажи ми.

Тя побутна бавно телефона към средата на масата с върха на пръста си, сякаш той щеше да я опари. Мама се намръщи и погледна към него. Кликна и след минута ахна: „Мили боже!“.

Господин Никълс седна до нея. Постава на масата най-голямото парче шоколадова торта, което Танзи бе виждала.

— Доволни ли са всички? — попита усмихнато той.

— Малки негодници! — възкликна мама. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Какво се е случило? — попита господин Никълс с пълна с торта уста.

— Това перверзно ли е? — поиска да знае Танзи.

Но мама сякаш не я чу. Избута назад стола си с ужасно силен стържещ звук и забърза към тоалетните.

— Това е мъжката тоалетна, госпожо — предупреди я една жена, докато мама отваряше вратата.

— Мога да чета, благодаря! — сопна се тя и изчезна вътре.

— Сега пък какво става? — Господин Никълс се опитваше да преглътне хапката си.

Той обърна очи в посоката, където бе отишла мама. После, когато Танзи не каза нищо, погледна към телефона си и почука два пъти по него. Остана загледан в екранчето. След това започна да мести по страницата, сякаш четеше всичко. Танзи се почувства малко странно. Не беше сигурна дали той трябва да види какво пише.

— Това има ли нещо общо със случилото се с брат ти?

На нея ѝ се доплака. Фишъррови бяха развалили хубавия ден. Като че ли ги бяха последвали чак дотук, сякаш никога нямаше да ги оставят на мира. Тя не можеше да говори.

— Ей — каза той, когато забеляза сълзите, които потекоха по лицето ѝ.

Подаде ѝ салфетка и Танзи избърса очите си, а когато не се съдържа и избухна в ридания, господин Никълс заобиколи масата, прегърна я през раменете и я притисна към себе си. Беше голям и солиден и ухаеше на лимони и мъж. Тя не беше долавяла тази мъжка миризма, откакто татко си тръгна, и това още повече я натъжи.

— Ей, не плачи.

— Съжалявам...

— Не се извинявай. И аз щях да плача, ако някой стори това на сестра ми. То е... — Той изключи телефона. — Господи! — Поклати глава. — Често ли го правят?

— Не знам. — Тя подсмръкна. — Той вече не говори много.

Господин Никълс остана до нея, докато тя спря да плаче, а после отново заобиколи масата и поръча топло какао с шоколадови пръчици и много сметана.

— Това премахва всички тревоги — увери я той, докато побутваше какаото към нея. — Повярвай ми. Изпробвал съм го.
Странно, но наистина се оказа така...

Танзи беше изпила какаото си и бе изяла кейкчето, когато мама и Ники излязоха от тоалетната. Мама беше с *онази* бодра усмивка, все едно всичко е наред, и бе прегърнала Ники през раменете, което изглеждаше някак странно, защото брат ѝ вече стърчеше цяла глава над нея. Той седна на масата и се вторачи в тортата си. Танзи видя, че господин Никълс наблюдава Ники и се запита дали ще каже нещо за онова в телефона му, но той мълчеше. Тя си помисли, че вероятно не искаше да смути брат ѝ. Хубавият ден обаче бе свършил, заключи тя тъжно.

Мама стана да провери какво прави Норман, който бе вързан някъде отвън, а господин Никълс си поръча втора чаша кафе и започна да го пие бавно, сякаш мислеше за нещо. Погледна към Ники изпод вежди и каза тихо:

— Знаеш ли нещо за хакерството, Ники?

Тя изпита чувството, че не бива да слуша, затова усърдно впери поглед в квадратните уравнения.

— Не — отвърна Ники.

Господин Никълс се наведе през масата и снижи глас.

— Е, мисля, че сега е моментът да започнеш.

— Къде са? — попита мама, когато се върна и огледа стаята.

— Отидоха до колата на господин Никълс. Той каза, че не бива да ги безпокоим. — Танзи ухапа крайчеца на молива си.

Мама вдигна раздражено вежди.

— Господин Никълс ме предупреди, че ще изглеждаш така. Помоли ме да ти предам, че ще се опитат да разрешат проблема. С *Фейсбук*.

— Какъв проблем? Как ще го разрешат?

— Каза, че и това ще питаш. — Тя изтри едно „две“, което приличаше повече на петица, и издуха парченцата от гумата. — Помоли да им дадеш двамайсет минути и че ти е поръчал още една чаша

чай, и да хапнеш торта, докато чакаш. Като свършат, ще дойдат да ни вземат. И също да ти предам, че шоколадовата торта е много вкусна.

На мама това не ѝ се понрави. Танзи продължи да преговаря, докато остана доволна, а мама седеше неспокойно и гледаше през прозореца. И от време на време отваряше уста да каже нещо, но после я затваряше... Изобщо не хапна от тортата. Не взе петте лири, които господин Никълс беше оставил на масата и Танзи ги затисна с гумичката, защото се боеше, че щом някой отвори вратата, течението ще ги издуха.

Най-сетне, тъкмо когато жената, която почистваше масите, приближи към тях с мълчаливо подканяне, вратата се отвори. Малката камбанка иззвъня и господин Никълс и Ники влязоха вътре. Ники бе пъхнал ръце в джобовете, косата му беше паднала над очите, но върху лицето му имаше лукава усмивка.

Мама се изправи и погледна първо единия, а после другия. Личеше си, че много, ама много ѝ се иска да каже нещо, но не знае какво.

— Опитал ли шоколадовата торта? — Изражението на господин Никълс беше любезно, като на водещ в телевизионна игра.

— Не.

— Жалко. Беше чудесна. Благодаря ви! Не съм ял по-вкусна торта! — провикна се той към жената, която премигна и засия в усмивка.

После господин Никълс и Ники отново излязоха и прекосиха пътя като стари приятели, оставяйки Танзи и мама да съберат нещата и да ги последват...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НИКИ

Веднъж във вестника имаше статия за един плешив женски павиан. Кожата на маймуната не била черна навсякъде, както е нормално, а смесена с розово. Очите ѝ били обточени в черно, все едно си е сложила страхотен грим, и имала едно дълго розово зърно и едно черно, нещо като маймунски цицест вариант на Дейвид Бауи.

Но била съвсем самичка. Оказало се, че павианите не обичат различните. И буквално нито един павиан не пожелал да ѝ стане партньор. Затова ѝ правели снимка след снимка, просто как търси храна, гола и уязвима, без никакъв другар до себе си. Защото макар всички павиани да били наясно, че тя все пак е една от тях, неприязънта им към нея заради разликите била по-силна, отколкото генетичното влечение.

Ники често си мислеше за това: че няма нищо по-тъжно от самотна плешива павианка.

Очевидно господин Никълс се канеше да му изнесе лекция за опасностите, дебнещи в социалните мрежи. Или щеше да го посъветва да разкаже всичко на учителите си или на полицията. Или нещо от този род... Но той отвори вратата на колата си, извади лаптопа от багажника, пъкна кабела в конектор близо до лоста за скоростите, а после включи „тапа“^[1], за да имат бродбенд^[2].

— Така — каза, докато Ники се отпускахе на седалката до шофьора. — Кажи ми всичко, което знаеш за този малък чаровник. Братя, сестри, дати на раждане, домашни любимци, адрес — всичко, което имаш.

— Защо?

— Трябва да открием паролата му. Хайде, Ники, все знаеш нещо.

Седяха в паркинга. Тук нямаше графити, нито изоставени колички от супермаркета. Беше място, където хората извървяваха километри, за да върнат пазарска количка. Ники беше готов да се обзаложи, че сигурно имат и от онези знаци: „Образцово селище“.

Сивокоса жена, която товареше разни неща в багажника до тях, улови погледа му и се усмихна. Наистина се усмихна. Или може би се усмихна на Норман, чиято едра глава се показваше над рамото му.

— Ники?

— Да. Мисля. — Той прехвърли в главата си всичко, което знаеше за Фишър. Мина през адреса му, името на сестра му, името на майка му. Знаеше дори рождения му ден, защото само преди три седмици неговият баща му беше купил атеве^[3], което той разби седмица по-късно.

Господин Никълс пишеше на лаптопа.

— Не, не става... Хайде, Ники. Сигурно има още нещо. Какво музика обича? От кой отбор е? О, той има адрес и в *Хотмейл*. Чудесно, може да опитаме с него.

Нищо не помогна. Внезапно Ники се досети:

— Тулиса. Той харесва Тулиса, певицата.

Господин Никълс зачука по клавиатурата и поклати глава.

— Опитай „задника на Тулиса“ — предложи Ники.

Господин Никълс го написа.

— Не.

— АЗЧУКАХТУЛИСА. Напиши го слято.

— Не става.

— Тулиса Фишър.

— Хм, не е... Но е добра идея.

Седяха и мислеха.

— Опитай неговото име — предложи Ники.

Господин Никълс поклати глава.

— Никой не е чак толкова глупав, че да използва своето име за парола.

Ники го изгледа. Господин Никълс написа няколко букви и се взря в екрана.

— Да не повярва човек! — Той се отпусна на седалката. — Ти имаш талант, знаеш ли.

— Какво правиш?

— Сега малко ще си поиграем със страницата на Джейсън Фишър във *Фейсбук*. Всъщност ще я създам отново. Не мога да рискувам на моя IP адрес точно сега, ала познавам човек, който може. — Господин Никълс набра номер.

— Той ще разбере ли, че съм го направил аз?

— Как? В момента все едно сме Джейсън. Нищо не може да те издаде. Той сигурно дори няма да забележи. Чакай малко. Джон?... Здравей. Ед се обажда... Да. В момента съм под прожекторите, затова искам да ми направиш услуга. Ще ти отнеме само няколко минути.

Ники слушаше, докато той даваше на Джон паролата и имейл адреса на Джейсън Фишър. Обясни му, че Фишър създава известни трудности на негов приятел. Хвърли бърз поглед към Ники, когато го каза.

— Просто малко се позабавлявай. Прочети нещата му. Ще добиеш представа. И аз бих го направил, но точно сега трябва да се пазя. Да, ще ти обясня, като се видим. Благодаря ти предварително.

Ники не можеше да повярва, че е толкова лесно.

— А той може ли да ме хакне?

Господин Никълс остави телефона.

— Съмнявам се. Момче, което използва собственото си име за парола, едва ли може да се похвали с големи компютърни умения.

Те седяха в колата и чакаха, като следяха постоянно страницата на Джейсън Фишър във *Фейсбук*. И ето че нещата започнаха да се променят като с вълшебна пръчица. Господи, какъв кретен беше Фишър! Стената му бе пълна с приказки за това как ще „изчука“ това или онова момиче от училище или че еди-кой си е „боклук“ и как е пребил почти всички извън своята банда. Имейлите му бяха горе-долу същите. Ники зърна един имейл със своето име в него, но господин Никълс го прочете много бързо, слезе по-надолу и каза:

— Няма нужда да виждаш това.

Фишър не звучеше като кретен единствено когато изпращаше имейли на Криси Тейлър и й казваше, че много я харесва и дали тя не иска да му дойде на гости? Криси не изглеждаше въодушевена, но той не спираше да й изпраща съобщения. Обещаваше да я заведе на едно „страхотно място“ и твърдеше, че можел да вземе колата на баща си. Естествено, не можеше, защото беше малолетен. Казваше й, че е най-хубавото момиче в училище и му е завъртяла главата, и че ако приятелите му знаели за това, щели да помислят, че е „ку-ку“.

— Кой казва, че любовта е мъртва — промърмори господин Никълс.

И се започна. Джон изпрати имейли на двама от приятелите на Фишър и обяви, че е решил да каже „не“ на насилието и повече няма да се мотае с тях. Изпрати имейл на Криси и ѝ обясни, че все още я харесва, но първо трябва да се оправи, преди да излезе с нея, „защото съм пипнал някаква глупава инфекция и докторът каза, че трябва да пия лекарства. Но ще бъда съвсем здрав, когато станем гаджета“.

— О, майчице! — Ники се смя толкова много, че го заболяха ребрата.

„Джейсън“ каза на друго момиче на име Стейси, че наистина я харесва и че майка му е избрала много готини дрехи, ако поиска да излязат. И изпрати същото на Анджела от своя клас, която веднъж бе нарекъл „лесна“. После Джон изтри ново съобщение от Дани Кейн, който имал билети за някакъв голям футболен мач и предлагаше на Джейсън да го снабди, но той трябва да му каже до края на деня.

Смени снимката в профила на Фишър с ревящо магаре. Но господин Никълс се взря в екрана, замисли се и взе мобилния си.

— Всъщност по-добре засега да оставим снимката му — каза на Джон.

— Защо? — попита Ники, когато той остави телефона. Магарето му се струваше много подходящо.

— По-добре да не се изхвърляме. Ако се придържаме само към личните му имейли, много е вероятно той дори да не забележи. Изпращаме ги, после ги изтриваме. Ще изключим всички съобщения за получена поща. Приятелите му и това момиче ще помислят, че е станал още по-голям идиот, а той няма да има понятие защо. Което всъщност е целта ни.

Ники не можеше да повярва, че объркват живота на Фишър с такава лекота.

Джон позвъни да каже, че е приключил, и те излязоха от Фейсбук.

— Това ли е всичко? — попита Ники.

— Засега. Просто малко се позабавлявахме. Но ти се почувства по-добре, нали? Освен това Джон ще изчисти страницата ти от всичко, което Фишър е сложил там.

Ники въздъхна и тялото му леко потрепери. Смути се от реакцията си, но наистина се почувства по-добре. Не че нещата се

разрешиха напълно, ала беше хубаво поне веднъж *той* да свие номер на Джейсън.

Заигра се с подгъва на тениската си, докато дишането му се успокои. Възможно бе господин Никълс да е забелязал, защото гледаше много съсредоточено през прозореца, макар там да нямаше друго, освен коли и възрастни хора.

— Защо правиш всичко това? Искам да кажа, първо предложи да ни закараш до Шотландия, а сега хакна страницата на Джейсън. Та ти дори не ни познаваш.

Господин Никълс продължи да гледа през прозореца и за миг на Ники му се стори, че сякаш не говори на него:

— Задължен съм на майка ти. Освен това не обичам побойниците. Тормозът в училище не е започнал с вашето поколение, Ники.

Господин Никълс остана така минута и внезапно Ники се изплаши, че ще го накара да му признае някои неща. Че ще направи също като психолога в училище, който се опитваше да се държи, сякаш ти е приятел, и повтаряше около петдесет пъти, че всичко, което казваш, „ще си остане между нас двамата“, докато накрая думите му започваха да звучат малко зловещо.

— Едно ще ти кажа, приятел...

Ето, започва се, помисли си Ники. Избърса рамото си на мястото, където Норман го бе олигавил.

— Всички, с които си струваше да се познавам в училище, бяха особняци. Ти просто трябва да намериш твоите хора.

— Да намеря моите хора?

— От твоята порода...

Върху лицето на Ники се изписа съмнение.

— Понякога цял живот се чувстваш като аутсайдер. Но един ден влизаш в някоя стая, било то в университет, офис или клуб, и просто си казваш: „Виж ти. Те са също като мен“. И внезапно усещаш, че се чувстваш като у дома си.

— Аз никъде не се чувствам като у дома си.

— Засега.

Ники се замисли над думите му.

— А твоите хора къде бяха?

— В компютърната зала в университета. Аз бях компютърен маниак. Там се запознах с Ронан, най-добрия ми приятел. А после създадохме нашата компания... — За миг лицето му помръкна.

— Но аз не мога да направя нищо, докато не завърша училище. А и в нашето градче няма хора като мен. — Ники пусна бретона над очите си. — Или играеш по свирката на Фишърви, или гледаш да не им се мяркаш пред очите.

— Тогава ги потърси онлайн.

— Как?

— Не знам. Потърси групи, които се интересуват от същите неща като теб. Които имат същото отношение към живота.

Ники се вгледа в изражението му.

— Ясно. Мислиш, че съм гей, нали?

— Не, просто казвам, че интернет е огромно място. Все има някой, който е като теб, чийто живот е като твоя.

— Ничий живот не е като моя.

Господин Никълс затвори лаптопа си и го пхна в калъфа. Разкачи всичко и отправи поглед към заведението.

— Трябва да вървим. Майка ти ще се чуди какво правим. — Той отвори вратата, сетне се извърна. — Знаеш ли, би могъл да си направиш блог.

— Блог?

— Няма нужда да използваш истинското си име. Но така можеш да споделяш какво се случва в живота ти. Вкарваш няколко ключови думи и хората ще те намират. Хора като теб, искам да кажа.

— Хора, които носят спирала за мигли. И не харесват футбол или мюзикъли.

— И които имат огромни смрадливи кучета и сестри, които са математически гении. Бас държа, че има поне един човек, който е като теб. — Той се замисли за миг. — Може би... Да речем в Хокстън или Тупело.

Ники подръпна бретона си, опитвайки се да прикрие синината, която вече бе мръсно жълта.

— Благодаря, но аз не си падам по блоговете. Те са за жени на средна възраст, които пишат за разводи и котки, и други такива. Или за маниаци на тема лак за нокти.

— Просто го направи.

— Ти имаш ли блог?

— Не. — Господин Никълс излезе от колата. — Но аз нямам особена нужда да говоря с някого. — Ники излезе след него. Господин Никълс насочи дистанционното и колата се затвори с луксозно щракване. — А освен това — каза и снижи гласа си — не сме водили този разговор, нали? Не искам някой да разбере, че уча невинни деца да крадат чужда информация.

— Джес няма да възрази.

— Не говоря за нея.

Ники издържа погледа му.

— Първо правило на клуба на компютърните манияци. Няма такъв клуб.

— Онази задача с чорапите... — похвали се Танзи, когато двамата прекосиха паркинга и дойдоха при тях. Тя държеше салфетка, цялата надраскана. — Реших я. Ако имаш N брой чорапи, ще трябва да сумираш поредица от дробта единица върху показател N с показателя N . — Тя намести очилата си.

— Страхотна си! Точно това щях да предложа и аз — похвали я господин Никълс.

Джес гледаше Ники така, сякаш го виждаше за пръв път.

[1] Периферно устройство, осигуряващо достъп до определен софтуер. — Б.пр. ↑

[2] Високоинтернет (с голям обхват). — Б.пр. ↑

[3] ATV (all terrain vehicle), МПС за всякакъв терен. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТАНЗИ

На никого не му се качваше в колата. Новото преживяване — да се возиш часове наред в кола, дори хубава като тази на господин Никълс, доста бързо им омръзна. Това щеше да е най-дългият преход, изведнъж обяви мама, някак тържествено, но и с предупреждение в гласа. Трябваше всички да отидат до тоалетната и да се настанят удобно, защото целта на господин Никълс беше да шофира до Нюкасъл, където бе намерил пансион за кучета. Щяха да бъдат там към десет часа вечерта. След това, както бе изчислил той, ги чакаше още един ден шофиране и щяха да пристигнат в Абърдийн. Господин Никълс щеше да намери хотел в близост до университета, за да може Танзи да си почине добре и да е свежа за състезанието на другия ден.

Той погледна към нея.

— Освен ако мислиш, че вече няма да повръщаш, ако карам с повече от шейсет километра в час.

Тя поклати отрицателно глава.

— Ясно. — Лицето му леко помръкна. — Добре тогава.

В този миг зърна задната седалка и примигна. Между кремавите кожени седалки се бяха разтопили две шоколадови бисквити, а подът бе целият в кал от разходката в гората. Господин Никълс видя, че Танзи го гледа, и ѝ се усмихна насила, след което пак се извърна към волана.

— Потегляме — каза и запали мотора.

Всички мълчаха около час, докато господин Никълс слушаше нещо за технологии по Радио 4. Мама четеше една от своите книги. Откакто бяха закрили библиотеката, тя всяка седмица купуваше по два романа с мека подвързия от благотворителния магазин, но времето ѝ стигаше само за един.

Следобедът се проточи досадно дълго, а дъждът се изливаше в плътни, лъскави струи. Танзи се загледа през прозореца и се опита да решава задачи наум, но ѝ беше трудно да се съсредоточи, защото не

виждаше работата си. Към шест часа Ники се размърда, сякаш не му беше удобно.

— Кога ще спрем отново?

— В шест и десет — отвърна господин Никълс.

— Може ли и да похапнем? — попита Танзи.

— Наистина имам нужда да се поразтърпча. Заболяха ме ребрата.

— Може да спрем за малко в Лестър и да потърсим индийски ресторант — предложи господин Никълс.

— Предпочитам да направя сандвичи — каза мама. — Няма време да ядем в ресторант.

Господин Никълс подкара през малко градче, следвайки табелите към един търговски център. Беше започнало да се стъмва. Аудито обиколи бавно целия център и накрая спря пред един супермаркет; мама слезе от колата с шумна въздишка и хукна натам. Виждаха я през обливания от дъжда прозорец, застанала пред хладилните витрини: вземаше разни неща и ги оставяше.

— Защо просто не купи от готовите? — промърмори недоволно господин Никълс и погледна часовника си. — Щеше да свърши за две минути.

— Много е скъпо — обясни Ники. — А и не знаеш с какви ръце са ги приготвяли. Миналата година Джес правеше сандвичи за един супермаркет три седмици. Каза, че жената до нея си бъркала в носа, докато режела месото за сандвичите с пилешко и салата „Цезар“.

Господин Никълс замълча.

— Хващам се на бас, че в момента избира от най-евтината шунка — продължи Ники, докато я гледаше. — Залагам пет към едно.

— Две към едно — поправи го Танзи.

— Аз пък казвам, че ще купи нарязан кашкавал — включи се господин Никълс. — Каква е вероятността да позная?

— Трябва да си по-конкретен. „Дейрили“ или някоя евтина марка, боядисана в оранжево. Най-вероятно с измислено име.

— Вкусен селски кашкавал.

— „Чедър“, направо от вимето...

— Това звучи откачено.

— Кашкавал от сърдити крави.

— Хайде, хайде, едва ли е чак толкова лоша! — пошегува се господин Никълс.

Танзи и Ники се засмяха.

Мама отвори вратата и размаха найлоновата торба.

— Готово — каза бодро. — Имаха на промоция пастет от риба тон. Кой иска сандвич?

— Ти никога не ядеш от сандвичите ни — отбеляза тя, докато господин Никълс караше из улиците.

Той включи мигача и излезе на междуградския път.

— Не ги обичам. Напомнят ми за училище.

— Какво ядеше тогава? — Мама запретна ръкави. Колата за нула време замириса на риба.

— В Лондон ли? Препечена филийка за закуска. Суши или юфка на обед. Вечер вземах храна за вкъщи от едно заведение.

— Храна за вкъщи? Всяка вечер?

— Или ходех на ресторант.

— Колко често го правиш?

— Сега ли? Никога.

Мама го изгледа многозначително.

— Е, добре, освен когато се напивам в твоята кръчма.

— Сериозно ли ядеш едно и също всеки ден?

Господин Никълс изглеждаше малко смутен.

— Предлагат различни видове къри.

— Това сигурно струва цяло състояние. А в *Бийчфронт* какво ядеш?

— Вземам храна за вкъщи.

— От „Радж“...

— Да. Знаеш ли го?

— О, разбира се.

Всички се умълчаха.

— Какво? — попита господин Никълс. — Не ходите ли там? Какво, много е скъпо ли? Сега ще ми кажеш, че е лесно да изпечеш картоф, нали? Е, аз не обичам печени картофи. Не обичам сандвичи. И не обичам да готвя. — Изведнъж гласът му прозвуча сърдито, може би защото беше гладен.

Танзи се наведе през седалките.

— Веднъж Натали намери косъм в пилешкото къри.

Той се канеше да каже нещо, но тя продължи:

— И не беше косъм от нечия глава.

Пак настана мълчание.

— Прекалено се вторачвате в тези неща — промърмори накрая господин Никълс.

Някъде след Нънитън Танзи започна да дава скришом от сандвича си на Норман, защото пастетът от риба тон нямаше точно вкус на риба тон, а хлябът постоянно залепваше за небцето ѝ. Господин Никълс спря на една бензиностанция.

— Сандвичите им сигурно са ужасни... — Мама оглеждаше лавката. — Вероятно са тук от седмици.

— Няма да купувам сандвичи.

— Дали продават пирожки? — попита Ники и надникна навън. — Умирам за пирожки.

— Те ще са още по-зле. Сигурно месото е кучешко.

Танзи запуши ушите на Норман с ръце.

— Ще влезеш ли? — попита мама и зарови в портмонето си. — Би ли купил два шоколада? Аз черпя.

— Ако може да е криспи — помоли Ники, който изведнъж се оживи.

— Аеро. Ментов — каза Танзи. — Може ли да е голям?

Мама бе протегнала ръката си. Но господин Никълс гледаше някъде вдясно.

— Би ли напазарувала ти? Искам да отскоча отсреща.

— Къде отиваш?

Той се потупа по корема и изведнъж доброто му настроение се върна.

— Ей там.

Заведението „Кебапът на Кейт“ имаше шест пластмасови стола, завинтени за пода, четиринайсет кутии диетична кола, подредени на витрината, и неонова табела, на която липсваше първото „к“. Танзи надзърна през прозореца на колата и видя как походката на господин Никълс стана по-бодра, когато влезе в осветеното от неонова лампа

заведение. Загледа се в стената зад щанда и посочи голямо парче кафяво месо, което се въртеше бавно на един шиш. Танзи се опита да се сети кое животно има такава форма и стигна до извода, че може да е само бизон.

— О, божичко! — възкликна Ники, когато продавачът започна да реже от месото. В гласа му прозвуча стаен копнеж. — Може ли и ние да си купим?

— Не! — отсече мама.

— Бас държа, че господин Никълс ще ни купи, ако го помолим — продължи Ники.

Мама му се сопна:

— Господин Никълс направи достатъчно. Не искам да злоупотребяваме с добротата му! Ясно ли е?

Ники завъртя очи към Танзи.

— Чудесно — промърмори кисело.

Всички замълчаха.

— Съжалявам — каза мама след минута. — Просто не искам да мисли, че сме авантаджии...

— А авантаджия ли си, ако някой сам ти предложи нещо? — поиска да знае Танзи.

— Изяж една ябълка, ако още си гладен. Или едно кейкче от закуската. Трябва да са останали няколко.

Ники вдигна очи към тавана. Танзи въздъхна.

Господин Никълс отвори вратата на колата и внесе вътре аромата на топло, сочно месо. В една бяла, просмукана от мазнина хартия бе увит дюнер. От устата на Норман се проточиха две дълги лиги, като възжета за бърнджи.

— Сигурни ли сте, че не искате да опитате? — попита той весело, обръщайки се към Ники и Танзи. — Сложил съм съвсем малко лют сос.

— Много мило, но не — каза твърдо мама и хвърли предупредителен поглед към Ники.

— Не, благодаря — отвърна Танзи с половин уста. Миришеше много вкусно.

— Не. Благодаря — отрони Ники и извърна лице.

Нънитън, Маркет Босуърт, Колвил, Ашби де ла Зух, табелите минаваха размазани пред очите им. Дори на тях да пишеше Занзибар и Танзания, на Танзи ѝ беше все тая. Улови се как повтаря Ашби де ла Зух, Ашби де ла Зух... И си помисли, че е хубаво да имаш такова име: *Здрасти, как се казваш? Аз съм Ашби де ла Зух. Здравей, Ашби! Страхотно име!* Констанца Томас също се състоеше от пет срички, но не беше толкова мелодично. Тя си помисли за варианта *Констанца де ла Зух*, който беше шест срички, а после *Ашби Томас*, но това име звучеше твърде равно.

Констанца де ла Зух.

Мама отново четеше, беше включила лампичката над главата си, а господин Никълс постоянно се въртеше в седалката. И накрая рече:

— Ще погледнеш ли картата? Виж дали има ресторант наблизо.

Бяха изминали 389 стълба за осветление на междуградския път. Обикновено спираха заради Танзи или кучето. Тя все се обезводняваше и пиеше твърдо много течности, а после трябваше да пишка. Норман виеше на всеки дваайсет минути и не можеха да кажат дали и на него му се пишка, или просто му е скучно и иска да подуши наоколо.

— Още ли си гладен? — Мама вдигна поглед.

— Не. Ходи ми се до тоалетната.

Мама се върна към романа си.

— Не се притеснявай от нас. Просто се скрий зад някое дърво.

— Не е такава тоалетна — промърмори той.

— Тук пише, че най-близкият град е Кегуърт. А може да има и на магистралата, ако излезем на нея.

— Колко е далеч?

— Десетина минути път...

— Добре. — Той кимна, повече на себе си. — Десет минути е добре. — Лицето му лъщеше странно. — Толкова *мога* да издържа.

Ники си беше пъхнал слушалките в ушите и слушаше музика. Танзи галеше големите меки уши на Норман и мислеше за теорията на струните^[1]. Внезапно господин Никълс сви рязко в една отбивка. Всички политнаха напред, а Норман едва не се изтърколи от седалката. Господин Никълс отвори вратата от своята страна, втурна се навън и докато мама се извръщаше, той вече клечеше край една канавка, с

ръка, подпряна на коляното. Невъзможно беше да не го чуеш, дори при затворен прозорец.

Всички се изумиха.

— Леле! — възкликна Ники. — Все едно ни нападат извънземни!

— Божичко! — стресна се мама.

— Ама че ужасно! — изпъшка Танзи, надзъртайки през задното стъкло.

— Бързо! — рече мама. — Къде е кухненската ролка, Ники?

Излезе припряно от колата и отиде да му помогне. Той се бе превил до канавката. Когато мама видя, че Танзи и Ники гледат от задното стъкло, махна с ръка, сякаш да им каже да не зяпат така, макар че тя правеше съвсем същото. Танзи се обърна към брат си:

— Още ли ти се яде дюнер?

— Ти си зъл дух — отвърна той и потрепери.

Господин Никълс се върна при колата като някой, който току-що се е научил как да ходи. Лицето му имаше странен бледожълт цвят. Кожата му бе покрита с малки капчици пот.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Танзи.

Той се намести зад волана.

— Ще се оправя — увери ги отпаднало. — Вече съм по-добре.

Мама се пресегна между седалките и прошепна: „Подайте ми найлонова торбичка“.

— За всеки случай — каза бодро и отвори леко прозореца си.

Господин Никълс караше бавно следващите няколко километра. Толкова бавно, че две коли зад тях постоянно присветваха с фарове, а един шофьор наду много сърдито клаксона си, докато ги изпреварваше. Понякога той се отклоняваше леко към осевата линия, сякаш се унасяше, ала Танзи забеляза, че мама е притеснена, и реши да не казва нищо.

— Колко ни остава? — не спираше да пита господин Никълс.

— Съвсем малко — отвръщаше мама, макар вероятно да нямаше представа. Потупа го по ръката, сякаш беше дете.

— Справяш се чудесно.

Когато той я погледна, очите му бяха измъчени.

— Дръж се още малко — каза му тя тихо, с настоятелен тон.

После, след около половин миля, той изпъшка: „О, господи!“, и отново наби спирачките.

— Кръчма — изкрещя мама и посочи към една светлина, която едва се виждаше в покрайнините на следващото село.

— Виж! Ще успееш!

Кракът на господин Никълс натисна педала за газта толкова рязко, че бузите на Танзи хлътнаха. Той влезе със занасяне в паркинга, отвори припряно вратата, олюля се и се затича към заведението.

Те седяха и чакаха. В колата бе толкова тихо, че чуваха как двигателят издава звуци, докато изстиваше.

След пет минути мама се пресегна и затвори вратата от страната на господин Никълс, за да се стоплят. Погледна назад и им се усмихна.

— Как е аерошоколадът? — попита тя.

— Вкусен е...

— И аз обичам аеро.

Ники бе затворил очи и кимаше в такт с музиката.

На паркинга спря мъж, жената с него беше с висока конска опашка и погледна недоволно колата им. Мама се усмихна. Жената не се усмихна в отговор.

Изминаха десет минути.

— Да ида ли да го доведе? — попита Ники, извади слушалките от ушите си и надзърна към часовника.

— По-добре не — отвърна мама. Кракът ѝ бе започнал да потрепва.

Изминаха още десет минути. Танзи изведе Норман на разходка до паркинга, а мама направи няколко упражнения за разтягане на задния капак на колата, защото каза, че се е схванала от седенето. Чак тогава господин Никълс се появи.

Досега Танзи не беше виждала толкова бледо лице. Сякаш някой бе изтрил чертите му с гума.

— Може би трябва да останем тук за малко — каза той.

— В кръчмата?

— Не в кръчмата — отвърна господин Никълс и погледна бързо зад себе си. — Определено не в кръчмата. Може би... Може би някъде наблизо.

— Искаш ли аз да карам? — предложи мама.

— Не — извикаха всички едновременно и тя се усмихна, опитвайки се да не изглежда засегната.

„Блубел Хейвън“ бе единственото място на петнадесет километра разстояние, на чиято табела пишеше, че има свободни стаи. Състоеше се от осемнайсет каравани, детска площадка с две люлки и пясъчник и табела с надпис: „Забранено за кучета“.

Господин Никълс отпусна уморено лице върху волана.

— Ще намерим друго място. — Той примигна и отново се присви. — Само ми дайте минутка.

— Няма нужда.

— Нали казахте, че не може да оставите кучето в колата.

— Няма да го оставим в колата — каза мама. — Танзи, сложи слънчевите очила...

Край входа имаше каравана, на която пишеше „Рецепция“. Мама влезе първа, а Танзи си сложи слънчевите очила и зачака отвън на стълбите, като гледаше през остъклената врата. Пълният мъж, който се надигна неохотно от стола си, обясни, че тя има късмет, понеже е останала само една свободна каравана и той ще им я даде на специална цена.

— Колко? — попита мама.

— Осемдесет лири.

— За една нощ? В къмпинг с каравани?

— Днес е събота.

— И е седем часът вечерта, а караваната още е свободна.

— Може да дойде някой...

— Да, бе! Чух, че Мадона се е появила неочаквано в района и търси къде да настани антуража си.

— Няма нужда да се заяждате.

— А вие няма нужда да ме одирате. Трийсет лири — предложи мама и извади банкнотите от джоба си.

— Четирийсет.

— Трийсет и пет. — Мама протегна ръка. — Само толкова имам. О, и имаме куче.

Той вдигна тлъста ръка.

— Не можете ли да четете? Забранено е за кучета.

— Той е куче водач. За малкото ми момиченце. Напомням ви, че е незаконно да откажете услуга на инвалид.

Ники отвори вратата и като държеше Танзи за ръка, я вкара вътре. Тя застана неподвижно зад тъмните си очила, а Норман стоеше търпеливо пред нея. Вече бяха правили това два пъти, когато им се наложи да вземат междуградския автобус за Портсмут, след като татко си тръгна.

— Кучето е обучено — обясни мама. — Няма да създава проблеми.

— Той ми е очите — добави Танзи. — Не мога да живея без него.

Мъжът се взря в ръката на Танзи, а после в лицето ѝ. Челюстите му ѝ напомниха за Нормановите. Тя трябваше да внимава да не се загледа в телевизора.

— Стискате ме за топките, госпожо.

— О, не бих го сторила — отговори любезно мама.

Той поклати глава, прибра голямата си ръка и пое тежко към шкафа с ключовете.

— „Голдън Ейкърс“. Втората алея, четвъртата каравана отдясно. Близо до тоалетните.

Господин Никълс бе толкова отпаднал, че когато стигнаха до мястото, той сигурно не забеляза къде са. Продължи да стене тихо и да притиска корема си, а щом видя надписа „Тоалетни“, нададе слаб вик и изчезна. Когато се появи отново, беше изминал почти час.

Караваната не беше нито златна, нито просторна, както загатваше името ѝ, но мама каза, че ще свърши работа. Имаше две миниатюрни спални, диван в дневната, който също ставаше на легло. Мама предложи Ники и Танзи да се настанят в стаята с двете легла, а господин Никълс да отиде в другата. Тя щеше да спи на дивана. В тяхната стая не беше много зле, макар че краката на Ники висяха от края на леглото и навсякъде миришеше на цигари. Мама отвори няколко прозореца за малко, после застла леглата с юрганите и пусна водата да се изтече, докато стана гореща, защото каза, че вероятно господин Никълс ще иска да вземе душ, когато се върне.

Танзи провери химическата тоалетна в банята, после притисна нос към прозореца и преброи всички светлини в съседните каравани. Изглежда, само две бяха заети. „Тоя лъжлив негодник!“, промърмори мама.

Тя включи телефона си да се зарежда и точно след петнайсет секунди той иззвъня. Мама се стресна и го взе, както беше с кабела в контакта.

— Ало? Дес? — Ръката ѝ докосна устата. — О, божичко! Дес, няма да успее да се върна навреме.

От другия край се чу серия от приглушени ругатни.

— Много съжалявам. Знам какво обещах. Но нещата доста се объркаха. Аз съм в... — Тя се обърна с въпросително изражение към Танзи. — Къде сме?

— Близо до Ашби де ла Зух — отвърна тя.

— В Ашби де ла Зух сме — промърмори мама. А после, с ръка в косата повтори в телефона: — Ашби де ла Зух. Знам. Много съжалявам. Пътуването не върви, както го планирах, шофьорът ни яде нещо развалено, а на моя телефон му падна батерията... Какво? — Тя стрелна с поглед Танзи. — Не знам. Вероятно няма да е преди вторник. Може би дори сряда. Движим се по-бавно, отколкото мислехме.

Сега Танзи определено го чу да крещи.

— Не може ли Челси да поеме смяната ми? Аз съм я замествала. Знам, че сега е натоварен сезон. Знам, Дес, наистина съжалявам. Казах, че... — Тя млъкна за миг. — Не. Не мога да се върна дотогава. Не, аз наистина... Какво? Тази година не съм отсъствала нито веднъж. Аз... Дес?... Дес? — Тя не довърши и се вторачи в телефона.

— Дес от кръчмата ли беше? — Танзи го харесваше. Един неделен следобед бе седяла отвън с Норман да чака мама и той ѝ беше дал пакет чипс.

В този момент вратата на караваната се отвори и господин Никълс почти падна вътре.

— Ще си легна — каза и за миг се задържа прав, преди да се стовари върху декоративните възглавници на дивана. Погледна към мама с посивяло лице и огромни празни очи. — Лягам си. Съжалявам — промърмори.

Мама остана да седи и да се взира в телефона си.

Господин Никълс я погледна и премигна.

— На мен ли звънеше?

— Той ме уволни! — възкликна мама. — Не мога да повярвам! Уволни ме, по дяволите!

[1] Теория, която се стреми да обясни всички налични в природата сили и елементарни частици. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Нощта придоби странен, объркан вид, часовете преливаха един в друг в безкрайна последователност. Досега Джес не бе виждала толкова отпаднал човек... Престана да се опитва да поспи. Гледаше боядисаните в карамелено стени на караваната, почете малко, леко позадряма... Ед стенеше до нея и от време на време излизаше, за да отиде до тоалетната. Тя затвори вратата към спалнята на децата. Седеше и го чакаше в малката каравана, понякога задрямваше в края на ъгловия диван, а когато той влезеше с олюляване, му подаваше вода и кърпички.

Малко след три Ед каза, че иска да вземе душ. Джес го накара да обещае, че ще остави вратата на банята отключена. Отнесе дрехите му до пералнята машина в една барака в къмпинга и пусна три лири за шейсетминутната програма. Нямаше дребни за сушилнята.

Той все още беше под душа, когато тя се прибра в караваната. Окачи дрехите му на закачалки над парното, с надеждата да изсъхнат до сутринта, и почука тихичко на вратата. Не получи отговор, чуваше се само звук от течаща вода. Надзърна през вратата. Стъклото беше запотено, но успя да различи Ед, който се беше отпуснал изтощено на пода. Джес изчака малко, загледана в широкия му гръб, който бе притиснат към стъкления панел и приличаше на блед, обърнат триъгълник, изненадващо мускулест. После видя как той вдигна ръка и я прокара отпаднало през лицето си.

— Ед? — прошепна тя, но той не отговори. — Ед? — повтори.

Тогава той се извърна и я видя. Очите му бяха зачервени, а главата му бе хлътнала дълбоко в раменете.

— По дяволите! Дори не мога да стана. А водата взе да изстива — промърмори.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не. Да. О, божичко!

— Чакай малко.

Тя му подаде хавлията, не беше сигурна дали за да скрие него, или себе си. Посегна вътре и спря душа, като си намокри ръката. После се извърна, за да може той да се увие в кърпата, и се наведе към него.

— Сложи ръка на врата ми.

— Много си дребничка. Ще те съборя.

— По-силна съм, отколкото изглеждам.

Ед не помръдна.

— Трябва да ми помогнеш. Няма да мога сама.

Мократа му ръка се уви около нея. Джес се облегна на стената на душкабината и двамата успяха да се изправят, като се олюляваха. Добре че караваната беше миниатюрна — на всяка крачка имаше стена, на която Ед можеше да се облегне. Успяха някак да се доберат до дивана.

— Боже, и това ако е живот! — простена той, когато видя кофата, която тя постави до него.

— И аз съм имала по-добри съботни вечери от тази. — Джес огледа увисналите избелели тапети.

Беше малко след четири. Зачервените ѝ очи пареха и тя за миг ги притвори.

— Благодаря — произнесе отпаднало той.

— За какво?

Ед се надигна с усилие.

— За това, че ми донесе тоалетна хартия посред нощ. Че ми изпра вмирисаните дрехи. Че ми помогна да изляза от душа и нито веднъж не ми натякна, че вината е моя, защото съм купил съмнителен дюнер от крайпътно заведение.

— Вината наистина е твоя.

— Не разваляй всичко — усмихна се той.

Легна по гръб на възглавницата, с ръка върху очите. Тя се опита да не гледа широките му гърди над поставената на стратегическо място хавлия. Не можеше да си спомни кога за последно е виждала гол мъж, като се изключи злополучният мач по плажен волейбол, организиран от Дес миналия август.

— Иди да легнеш на леглото. Там ще ти е по-удобно.

Той вдигна ръката от очите си.

— Ще получа ли юрган с рисунка на Батман?

— Ще получиш моя, на розови райета. Но обещавам да не правя връзка между него и твоята мъжественост.

— Ти къде ще поспиш?

— Тук. Не се безпокой — каза тя, когато той понечи да протестира. — И бездруго едва ли ще спя много.

Ед я остави да го отведе в миниатюрната спалничка. Простена, когато се отпусна върху леглото, сякаш дори това му причиняваше болка, и тя го зави внимателно с юргана. Сенките под очите му сега имаха пепеляв цвят, а гласът му беше станал дрезгав.

— След няколко часа ще съм готов за път.

— Разбира се — успокои го тя, въпреки призрачния цвят на кожата му. — Няма нужда да бързаш.

— Знаеш ли къде сме?

— О, някъде на Пътя от жълти тухли.

— Да не би да е онзи с лъва, който спасява всички?

— Не, ти се сецаш за Нарния. Този лъв е страхлив и безполезен.

— Все тая...

Най-сетне той заспа.

Джес излезе тихичко от стаята и легна на тесния диван, като се опитваше да не гледа към часовника. С Ники бяха разгънали картата, докато Ед бе във външната тоалетна, и бяха съкратили маршрута, доколкото е възможно.

„Все още имаме много време“, каза си тя. И най-после също заспа.

Сутринта в стаята на Ед цареше пълна тишина. Джес си помисли да го събуди, но всеки път, когато се насочваше към вратата му, си припомняше как той се бе свлякъл в душкабината и пръстите й застиваха на дръжката. Отвори вратата само веднъж, когато Ники каза, че е възможно да е повърнал и да се е задавил до смърт. Изглеждаше съвсем мъничко разочарован, когато видяха, че Ед просто е заспал дълбоко. Децата изведоха Норман на разходка. Танзи пак си сложи тъмните очила, за да поддържа ролята си. Купиха продукти от една бакалия и закусиха шепнешком, а Джес превърна останалия хляб в сандвичи. „О, пак ли!“, помръкна Ники. Сетне тя почисти караваната — трябваше да прави нещо — и остави гласово съобщение на Дес, в което отново му се извини. Той не отвърна на обаждането й.

Най-сетне вратата на малката стаичка се отвори със скърцане и Ед се появи в своята тениска и боксерки, като примигваше заради светлината. Вдигна длан за поздрав. Върху бузата му имаше продълговат белег от възглавницата.

— Къде каза, че сме?

— В Ашби де ла Зух. Или някъде наблизо.

— Късно ли е?

— Наближава единайсет...

— Боже, колко съм спал...

По лицето му бе набола брада, а косата му стърчеше от едната страна. Джес се престори, че чете книгата си. Ед миришеше на затоплен, сънлив мъжкар. Тя бе забравила колко странно секси може да е този аромат.

— Единайсет... — Ед потърка наболата си брада, упъти се с несигурни стъпки към прозореца и погледна навън. — Чувствам се така, сякаш съм спал цяла вечност. — Отпусна се тежко върху дивана до нея и прекара ръка по челюстта си.

— Ей, пич, оставил си вратата на килията отворена — обади се Ники.

— Какво?

Ники посочи с една химикалка.

— Затворникът може да избяга всеки момент.

Ед го изгледа недоумяващо и се обърна към Джес, сякаш ѝ казваше: „Синът ти е откачил...“.

Проследявайки погледа на Ники, Джес сведе очи и бързо ги отмести.

— О, божичко! — промърмори.

Ед се намръщи.

— Какво става, за бога?

— Можеше поне да ме заведеш на вечеря преди това — пошегува се Джес и се изправи да почисти масата след закуската. Усети как ушите ѝ пламнаха.

— О! — Ед погледна надолу и се смути. — Съжалявам. — Стана и се отправи към банята. — Аз ще... Нали може да си взема пак душ?

— Запазихме ти малко топла вода — осведоми го Танзи, която бе навела глава над теста по математика в ъгъла. — Вчера наистина миришеше лошо.

Той се появи двацет минути по-късно, с влажна коса и ухаещ на шампоан, а лицето му бе гладко избръснато. Джес разбъркваше сол и захар в една водна чаша и се опитваше да не мисли за голите части на Ед. Подаде му чашата.

— Какво е това? — изуми се той.

— Разтвор за хидратиране. Ще възстанови част от онова, което изгуби снощи.

— Искаш да изпия чаша солена вода? След като цяла нощ ми се повдигаше?

— Просто я изпий. — Докато той гримасничеше и се давеше, тя му приготви препечена филийка и черно кафе. Той седна край пластмасовата масичка, отпи от кафето и отхапа предпазливо от филийката. Десетина минути по-късно, с глас, в който личеше известна изненада, призна, че наистина се чувства малко по-добре.

— Искаш да кажеш, че ще можеш да шофираш без повече инциденти?

— Какво имаш предвид под „инциденти“?

— Рязко спиране в отбивката.

— Благодаря ти, че ме осведоми. — Той отново отхапа от филийката, вече по-уверено. — Само ми дайте още двацетина минути. Искам да съм сигурен, че наистина ще...

— Ще можеш да караш безопасно ли?

— Много смешно. — Ед се ухили и тя се зарадва на усмивката му. — О, господи, наистина се чувствам по-добре!

Прокара ръка по пластмасовата масичка и отпи глътка кафе, като въздъхна с нескрито удоволствие. Изяде първата филийка, попита дали има още и се огледа. — Обаче ще се чувствам по-добре, ако не ме зяпате, докато ям. Притеснявам се да не се е показала някоя друга моя част.

— Не се безпокой, веднага ще разбереш — успокои го Ники. — Защото всички ще се разпищим и ще избягаме.

— Мама каза, че си можел да повърнеш някой орган — рече Танзи. — Чудех се какво ли е да си толкова зле.

Той погледна към Джес и разбърка кафето си. Не отмести очи и накрая тя се изчерви.

— Всъщност не е по-различно от съботните ми вечери напоследък.

Танзи още веднъж провери теста, преди да сгъне внимателно листовете.

— Работата при числата е — каза тя, сякаш водеха съвсем различен разговор — че невинаги са числа. Искам да кажа, i е имагинерно. Pi е трансцендентно. Също и e . Но ако разделиш pi пъти e на i , се получава минус едно. Тоест образува се число, което го няма. Защото минус едно не е число, това е място, на което трябва да има число.

— Е, сега вече всичко ми се изясни — усмихна се Ники.

— Знам какво искаш да кажеш — усмихна се Ед. — В момента се чувствам като празно пространство, в което би трябвало да има тяло. — Той изпи останалото кафе и остави чашата си. — Вече съм добре. Напред към Шотландия!

Пейзажът се променяше с всяка измината миля, докато пътуваха в ранния следобед: хълмовете станаха по-стръмни и не толкова пасторални, растителността покрай пътя се смени със сив люспест камък. Небето сякаш се издигна по-високо, светлината стана по-ярка.

Минаха покрай индустриален пейзаж в далечината: постройките от червени тухли, огромни електростанции, които бълваха облаци с цвят на горчица.

Джес поглеждаше скришом към Ед — отначало, защото се опасяваше, че той отново ще се хване за корема, а после със смътно задоволство, след като лицето му започна да възвръща нормалния си цвят.

— Днес едва ли ще успеем да стигнем до Абърдийн — каза той и в гласа му прозвуча извинителна нотка.

— Хайде да пътуваме колкото можем, а последната отсечка да оставим за утре сутринта.

Точно това исках да предложа и аз.

— Имаме достатъчно време.

— Достатъчно...

Тя гледаше как пътят се изнизва пред нея и от време на време се унасяше. Опитваше се да не се тревожи за всички неща, за които трябваше да се тревожи. Тайничко завъртя огледалото си така, че да може да наблюдава Ники на задната седалка. Синините му бяха

избледнели, въпреки краткото време от побоя. Сега той сякаш разговаряше повече от преди. Но все още не се разкриваше пред нея. Понякога Джес се безпокоеше, че ще е такъв до края на живота си. Изглежда, нямаше значение колко често му казва, че го обича или че те са неговото семейство. „Много си закъсняла“, бе коментарът на майка ѝ, когато Джес ѝ съобщи, че Ники идва да живее при тях. „Трудно се променя дете на тази възраст. Знам го от опит...“

Като учителка, майка ѝ можеше да постигне абсолютна тишина в клас от трийсет осемгодишни ученици, да ги вкара в учебната стая, както овчарят вкарва овцете в кошарата. Но Джес не си спомняше някога да ѝ се беше усмихвала доволно, с онова доволство, което идва дори само от факта, че гледаш някого, на когото си дал живот.

Майка ѝ се бе оказала права за много неща. Когато Джес стана гимназистка, тя я предупреди: „Внимавай какъв избор ще направиш. Той ще определи целия ти живот“. Джес обаче не си спомняше друго, освен наставническия ѝ тон. Това беше проблемът между двете: когато постоянно потискаш някого, накрая той престава да чува разумните ти съвети.

След като Джес роди Танзи — колкото и млада и глупава да беше — веднага си обеща, че всеки ден ще ѝ казва колко я обича. Ще я прегръща и ще бърше сълзите ѝ, ще спи с нея на дивана и ще я обвие в любовта си като в пашкул. Когато Танзи бе съвсем мъничка, Джес спеше с нея на съпружеското легло, увила ръце около телцето ѝ — Марти се местеше сърдито в стаята за гости и мърмореше, че за него нямало място. Тя нехаеше.

А когато две години по-късно се появи Ники и всички ѝ казваха, че е луда да гледа чуждо дете, което вече е на осем години и е имало проблемно детство — *знаеш какво излиза от подобни момчета* — тя не им обърна внимание. Защото веднага съзря прилика със себе си в предпазливата малка сянка, която винаги странеше от всички. Защото знаеше какво се случва, когато майка ти не те прегръща, когато не ти повтаря, че си най-хубавото нещо в живота ѝ, и дори не забелязва, че те няма вкъщи: част от теб се втвърдява. И вече нямаш нужда от майка си. Нямаш нужда от никого...

И дори без да знаеш, че го правиш, започваш да чакаш. Чакаш някого, който ще те приближи и ще види в теб нещо отблъскващо, нещо, което е пропуснал в началото, а после също ще се отдалечи и ще

изчезне подобно на морска мъгла. Защото сигурно нещо не е наред с теб, щом собствената ти майка не те обича.

Това беше причината Джес да не страда особено, когато Марти си тръгна. Той не можеше да я нарани. Единственото, което наистина я интересуваше, бе да внуши на тези две деца, че всичко е наред. Защото дори целият свят да те измеря с камъни, ако майка ти те подкрепя, значи си в безопасност. Дълбоко в себе си ти знаеш, че си обичан. Че заслужаваш да бъдеш обичан. Джес нямаше с какво толкова да се гордее в живота си, но беше доволна, че Танзи е наясно с това. Колкото и странно малко момиче да беше, тя го знаеше.

Джес все още се опитваше да го внуши на Ники.

— Гладни ли сте? — Гласът на Ед я извади от леката дрямка.

Тя се размърда. Вратът ѝ се беше схванал и едва раздвижи глава.

— Умирам от глад — призна и се извърна тромаво към него. — Искаш ли да спрем някъде да обядваме?

Слънцето грееше ярко от лявата им страна, лъчите му проблясваха над обширно зелено поле. „Божии пръсти“, така ги наричаше Танзи. Джес взе картата от жабката, за да види къде може да спрат и да потърсят някое заведение.

Ед я погледна бързо. Изглеждаше леко смутен.

— Всъщност знаеш ли какво? Бих предпочел да хапна от твоите сандвичи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕД

Малкият хотел „Еленът и хрътките“ не беше включен в никакви туристически справочници. Нямаше уебсайт, нито брошури. Не беше ясно защо. Сградата седеше самотно край голо, мрачно поле, а покритите с мъх пластмасови градински мебели пред сивата ѝ фасада предполагаха отсъствието на постоянни клиенти. Спалните очевидно бяха ремонтирани за последен път преди няколко десетилетия: имаха лъскави розови тапети, дантелени пердета и евтини порцеланови фигурки там, където би трябвало да стои нещо полезно, като например шампоан или хартиени кърпички. Имаше обща баня в края на коридора на втория етаж, чиито кранчета бяха зеленясали и покрити с варовик. Малък едновременен телевизор в двойната стая успяваше да улови три канала, всеки от които с лек статичен шум. Когато Ники видя пластмасовата кукла в плетена бална рокля, клекнала върху тоалетната хартия, истински се впечатли.

— Много е готина! — възкликна, докато я държеше към светлината и оглеждаше лъскавия ѝ синтетичен подгъв. — Толкова е грозна, че ти става симпатична!

Ед не можеше да повярва, че подобни места още съществуват. Но беше шофирал цял ден с шейсет километра в час, „Еленът и хрътките“ беше двайсет и пет лири на стая за нощ — цена, която удовлетвори дори Джес — и им разрешиха да вкарат Норман.

— О, ние обожаваме кучета! — Госпожа Дийкинс си пробиваше път сред групичка възбудени померани. Потупа главата си, върху която се мъдреше старателно оформена с фиби прическа. — Обичаме кучетата повече от хората, нали Джак? — Някъде отдолу долетя сумтене. — Изобщо не са капризни. Може спокойно да оставите вашия хубавец в дневната. Моите момичета много ще се радват да се запознаят с нов мъж. — Тя кимна многозначително към Ед, докато го казваше.

Разтвори двойната врата и махна с ръка към помещението.

— И тъй, господин и госпожо Никълс, ще бъдете точно до стаята на децата си. Тази вечер сте единствените гости и ще ви е приятно и тихо. Имаме няколко вида мюсли за закуска, а Джак може да ви приготви яйца на очи. Голям майстор е.

— Благодаря.

Жената подаде ключовете на Ед и задържа погледа си върху него няколко секунди повече от необходимото.

— Вероятно ще искате вашите да са рохки... Права съм, нали?

Ед погледна зад гърба си, за да се увери, че думите ѝ не са отправени към някой друг.

— Права съм, нали?

— Е, каквито ги направите...

— Каквито... ги... направим? — повтори тя бавно, а очите ѝ не се отделяха от неговите. Отново му се усмихна и заслиза по стълбите, групичката от дребни кучета в краката ѝ приличаше на подвижно косматото море. С крайчеца на окото си Ед видя, че Джес се подсмивва.

— Не казвай нищо. — Той остави чантите на леглото.

— Искам да си взема душ. — Ники потърка тила си.

— Аз трябва да уча — обяви Танзи. — Остават ми точно седемнайсет часа и трийсет минути до олимпиадата. — Тя взе учебниците си под мишница и се отправи към съседната стая.

— Първо трябва да разходиш Норман, миличка — подсети я Джес. — Излез малко на чист въздух. После ще спиш по-добре.

Джес отвори ципа на една от чантите и извади суитшърт. Когато вдигна ръце, за да го облече, за миг се видя ивица гол корем, блед и странно смущаващ. Лицето ѝ се появи през отвора за врата.

— Ще ни няма поне половин час. А може и повече. — Докато нагласяше конската си опашка, погледна бързо към стълбите и вдигна шеговито вежди. — Казвам ти го просто за сведение...

— Много смешно.

Той я чуваше как се смее, докато излизаха. Ед легна върху найлоновата кувертюра, усети как косата му лекичко настръхна от статичното електричество и извади телефона от джоба си.

— Първо, добрата новина... — започна Пол Уилкс. — Първоначалното полицейско разследване е приключило.

Предварителните резултати не показват очевиден мотив от твоя страна. Няма доказателство, че си извлякъл печалба от търговските операции на Диана Луис или брат ѝ. И което е по-важно, няма никакви знаци да си изкарал пари от пускането на продукта ви на пазара, освен дяловата печалба, която се полага на всеки служител. Разбира се, ти си спечелил повече, предвид броя на акциите ти, но не могат да открият връзка с офшорни сметки или някакъв опит от твоя страна да скриеш пари.

— Защото не съм правил подобни неща.

— Освен това следователите са открили няколко сметки на роднини на Майкъл Луис, което си е чист опит от негова страна да прикрие действията си. Сдобили са се с извлечения, които показват, че е изтъргувал големи количества акции непосредствено преди пускането на продукта на пазара...

Пол продължи да говори, но сигналът се влоши и Ед едва го чуваше. Стана от леглото и отиде до прозореца. Танзи тичаше из градината пред хотела и пицеше доволно. Дребните кучета я следваха. Джес стоеше на едно място, със скръстени ръце, и се смееше. В средата на откритото пространство Норман ги гледаше озадачено, неподвижна фигура в море от лудост. Ед постави длан на другото си ухо.

— Това означава ли, че вече мога да се върна? Всичко приключи, така ли?

— Много бързаш. Имам и не толкова добра новина. Майкъл Луис не само е изтъргувал акциите: той е търгувал опции на борсата.

— Търгувал е опции? — Ед премигна. — Говори разбираемо, ако обичаш.

— Наистина ли не знаеш какво е? — Последва кратко мълчание. Ед си представи как Пол поглежда невярващо към тавана в своя облицован в дървена ламперия офис. — Опциите дават по-добра възможност за увеличаване на инвестициите и много по-големи печалби.

— Но какво общо има това с мен?

— Печалбата, която братът на Диана е получил от опциите, е много голяма, затова целият случай се гледа под лупа. Което ни води до лошата новина.

— Тази не беше ли лошата?

Пол въздъхна.

— Ед, защо не ми каза, че си написал чек на Диана Луис?

Ед примигна. Чекът.

— Тя е осребрила чек за пет хиляди лири, написан от теб.

— Е, и какво от това?

— Какво от това ли... — От изискано бавния и предпазлив тенор на Пол можеше да се съди, че отново е обърнал очи към тавана. — Това те свързва финансово с действията на Диана Луис. Ти си ѝ помогнал да ги осъществи.

— Но нали става въпрос само за няколко хиляди лири! Тя нямаше никакви пари!

— Независимо дали си извлякъл печалба, или не, чекът означава, че си имал финансов интерес от действията на семейство Луис и то точно преди продуктът ви да излезе на пазара. Можем да твърдим, че имейлите не са достатъчно доказателство, но сега вече не е само нейната дума срещу твоята, Ед.

Той се загледа в голото поле. Танзи подскочаше нагоре-надолу и размахваше пръчка пред едрото куче. Очилата се бяха свлекли на носа ѝ и тя се смееше. Джес я повдигна откъм гърба и я прегърна.

— И какво ще правим сега?

— Сега, Ед, ще е много по-трудно да те защитаваме.

Ед беше разочаровал баща си напълно само веднъж. Това не означаваше, че не бе разочарование като цяло — знаеше, че баща му би предпочел син, който е излят по неговия калъп: корав, решителен, мотивиран. Нещо като продължение на морската традиция в семейството. Ала той съумя да преодолее каквато там спотаена неудовлетвореност изпитваше към своето кротко момче с математически наклонности и реши, че след като явно не може да се справи с него, това ще свърши скъпото образование.

Обстоятелството, че оскъдните средства на родителите им, спестявани от заплатите, бяха изпратили в частно училище Ед, а не сестра му, бе голямата Непризната Грешка в семейството им. Той често се беше чудил дали щяха да го сторят, ако знаеха какво огромно емоционално препятствие поставят пред Джема. Ед никога не успя да я убеди, че понеже тя е толкова добра във всичко, те никога не са почувствали нужда да изпратят нея. Той беше този, който прекарваше

цялото си време в стаята, залепен за екрана. Той беше този, който мразеше да спортува.

Въпреки всички налични доказателства, Боб Никълс, бивш военен полицаи, а после шеф на охраната в малко северно строително дружество, бе убеден, че скъпото частно училище с мотото „Спортът ни прави мъже“ ще превърне и сина му в мъж. „Даваме ти голям шанс, Едуард. С майка ти никога не сме имали такъв — повтаряше му често. — Не го пропилявай.“ Но когато в края на първата година видя годишната оценка за представянето на Ед, в която се използваша изрази като: „не особено активен“, „със среден успех“, и най-лошият: „не е екипен играч“ — той се вторачи невярващо в писмото. А Ед гледаше обезпокоено как цветът се оттича от лицето му.

Ед не смееше да му каже, че мрази училището с неговите глутници от присмехулни, префърцунени богаташчета. Не смееше да му признае, че колкото и да го карат да тича из игрището за ръгби, той пак няма да хареса тази игра. Нямахше как да му обясни, че много повече го интересуват възможностите на пикселирания екран и какво можеш да създадеш на него. И че усеща, че може да си изкарва хляба с това. Лицето на баща му буквално се състари от разочарование и от мисълта за похабените средства и усилия. И тогава Ед осъзна, че няма избор. „Догодина ще се представя по-добре, татко“, обеща той.

Сега Ед Никълс трябваше да се яви в Лондонската полиция само след дни.

Опита се да си представи какво изражение ще се появи на лицето на баща му, когато чуе, че синът му вероятно щеше да бъде осъден за злоупотреба с вътрешна информация. Синът, с когото сега се хвалеше на бившите си армейски колеги: „Разбира се, не ми е ясно какво точно прави, но явно тези софтуерни неща са бъдещето...“.

Опита се да си представи шока, който опъва уморените черти на баща му, макар да се опитва да го прикрие, и леко свитите му устни, докато осъзнава, че няма нищо, което би могъл да каже или да направи.

Затова Ед взе своето решение. Щеше да помоли адвоката си да удължи процедурите колкото е възможно повече. Щеше да използва парите си до последното пени, за да забави обявяването на предполагаемата му вина. Но не можеше да отиде на този семеен обед,

без значение колко болен бе баща му. Щеше да му направи услуга. Като се държи настрана, всъщност щеше да го предпази.

Ед Никълс остана да стои неподвижно в спалнята на малкия хотел, в която миришеше на освежител за въздух и на разочарование... И се загледа в голото поле, в малкото момиче, което се бе отпуснало върху влажната трева и дърпаше ушите на кучето, а то беше изплезило език, с израз на идиотски екстаз върху едрото си лице. И Ед се запита защо се чувства като пълен кретен, при положение че толкова очевидно върши правилните неща...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Танзи беше изнервена. Отказа да вечеря и не пожела да слезе долу дори за да си почине малко, като вместо това се сви върху розовата найлонова кувертюра и се зарови в учебниците по математика, докато хапваше от храната, останала от сутрешния пикник. Джес беше изненадана: дъщеря ѝ рядко се безпокоеше, когато ставаше въпрос за математика. Направи всичко възможно, за да я накара да се отпусне, но ѝ беше трудно, понеже нямаше представа за какво говори.

— Вече почти пристигнахме! Всичко е наред, Танзи. Не се тревожи.

— Мислиш ли, че ще спя тази нощ?

— Разбира се...

— Но ако не заспя, може да не се представя добре.

— Дори да не се наспиш, пак ще се справиш.

— Страх ме е, че много се тревожа и няма да мога да дремна.

— Просто се отпусни. Ще се справиш. Всичко ще бъде наред.

Когато Джес я целуна, видя, че Танзи е изгризала ноктите си до кръв.

Ед беше в градината. Разхождаше се из местата, където бяха двете с Танзи преди половин час, и разговаряше разпалено по телефона. Няколко пъти спря и се загледа в него, после се качи на един бял пластмасов стол, вероятно за по-добър обхват. Остана там, като се клатушкаше нестабилно, нехаейки за любопитните погледи от бара на хотела, докато жестикулираше и ругаеше.

Джес гледаше през прозореца на бара и се чудеше дали да отиде и да го прекъсне. Около собственичката се бяха събрали няколко възрастни мъже, докато тя бърбеше от другата страна на плота. Поглеждаха безразлично към Джес през халбите си.

— Работа, а? — Собственичката проследи погледа ѝ през прозореца.

— О, да... Никога не свършва. — Джес опита да се усмихне. — Ще му взема едно питие.

Ед беше седнал върху един нисък каменен зид, когато тя найсетне излезе навън. Беше се вторачил в тревата, опрял лакти на коленете.

Джес му подаде халбата и той се взря неவிждащо в нея за миг, после пое чашата от нея.

— Благодаря.

Изглеждаше напрегнат.

— Наред ли е всичко?

— Не. — Той отпи голяма глътка бира. — Нищо не е наред.

Тя седна малко встрани от него.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не.

Седяха и мълчаха. Тук беше много спокойно. Усещаха само лекия ветрец, подухващ над полето и дочуваха тихото бръмчене на разговорите от бара. Тя тъкмо се канеше да каже нещо за пейзажа, когато гласът му проехтя в притихналия въздух.

— По дяволите! — възкликна яростно той. — По дяволите!

Джес трепна.

— Не мога да повярвам, че животът ми е такава каша... — Гласът на Ед прозвуча задавено. — Не мога да повярвам, че след като съм се скъсвал от работа толкова години, сега всичко може да се провали по такъв нелеп начин. И защо? Защо, по дяволите?

— Това беше само хранително натравяне...

— Не говоря за скапания дюнер! — Той отпусна глава в ръцете си. — Но не ми се приказва за това... — побърза да я предупреди.

— Добре.

— Там е проблемът. Според закона не бива да разговарям с никого за това.

Джес сведе очи и обеща:

— Ще си държа устата затворена...

Сетне вдигна глава и се загледа в залеза.

— И бездруго не се броя за човек, нали? Аз съм само една чистачка.

Той въздъхна.

— По дяволите... — изруга отново.

И после ѝ разказа всичко, с наведена глава, като прекарваше нервно пръсти през късата си тъмна коса... Разправи ѝ за приятелката си, с която беше поискал да скъса по-безболезнено, а сетне целият му живот се бе превърнал в кошмар. Разказа ѝ за компанията си и как би трябвало сега да е там, да празнува пускането на пазара на продукт, който му е струвал шест години усилен труд. И как вместо това е принуден да стои далеч от офиса и от колегите си, като през цялото време е изправен пред перспективата да го осъдят. Разправи ѝ за баща си и за адвоката, който току-що му бе позвънил, за да го информира, че скоро след като се върне от това пътуване, ще трябва да се яви в полицейски участък в Лондон, където ще бъде обвинен в търговия с вътрешна информация, обвинение, което може да му докара до двайсет години зад решетките...

Когато млъкна, тя го гледаше обезпокоено.

— Всичко, за което съм работил, на което държа, отиде по дяволите... Не ми разрешават да стъпя в собствения ми офис. Не мога дори да се върна в апартамента си, да не би да се изпусна пред журналистите какво се е случило. Не мога да отида да видя собствения си баща, защото той ще умре със знанието, че синът му е пълен идиот. А най-глупавото е, че той ми липсва. Много ми липсва...

Джес се опитваше да осмисли думите му, докато Ед се усмихваше мрачно, загледан в небето.

— А знаеш ли коя е най-хубавата част? Днес имам рожден ден.

— Какво? — ахна тя. — Защо не каза нищо?

— Защото съм на трийсет и четири години, а един мъж на трийсет и четири изглежда глупаво, когато говори за рождени дни. — Той отпи голяма глътка от бирата си. — Пък и след това натравяне изобщо не ми е до празнуване. — Той погледна някак гузно към Джес. — А и се боях да не запееш „Честит рожден ден“ в колата.

— Ще го изпея тук.

— Недей. Не ми е до това.

Джес усещаше, че ѝ се вие свят. Не можеше да повярва, че Ед преживява всичко това. Искаше ѝ се да го прегърне през кръста и да се опита да каже нещо успокоително, но не знаеше как ще реагира той.

— Нещата ще се оправят, ще видиш — рече, когато не можа да измисли друго. — Съдбата ще накаже това момиче, което ти е объркало живота.

Той се учуди.

— Съдбата ли?

— Така казвам и на децата. На добрите хора се случват хубави неща. Просто не бива да губиш вяра, че...

— Е, аз сигурно съм бил пълен кретен в предишния си живот.

— Хайде, стига. Все още имаш имоти, имаш коли, имаш познанията си... И скъпи адвокати. Ще излезеш от това положение.

— И защо си такава оптимистка?

— Защото наистина се случват хубави неща.

— И това го казва жена, която няма достатъчно пари да си купи билети за влака.

Джес задържа погледа си върху стръмния хълм.

— Ще се престоря, че не съм те чула, защото днес е рожденият ти ден.

Ед въздъхна.

— Съжалявам. Знам, че се опитваш да помогнеш. Но точно сега твоят оптимизъм ме изнервя.

— Не, изнервя те изминаването на стотици километри в кола с трима непознати и едно куче. Иди горе, вземи си една хубава дълга вана и ще се почувстваш по-добре. Хайде, върви.

Той пое с тежки стъпки към хотела, а тя седна и се загледа в зелената пустош пред себе си. Опита се да си представи какво е да те заплашва затвор, да не можеш да си близо до нещата или хората, които обичаш. Опита се да си представи как някой като Ед излежава присъда...

След известно време влезе в бара, където собственичката гледаше епизод от „Основен ремонт“. Мъжете седяха смълчани по масите и също го гледаха или се взираха отнесено в бирите си.

— Госпожо Дийкинс? Съпругът ми днес има рожден ден. Бихте ли ми направили услуга?

Ед най-сетне слезе долу в осем и половина, облечен в същите дрехи, с които беше от два дни. Джес обаче забеляза, че се е изкъпал, защото косата му беше влажна и бе гладко избръснат.

— Ей, какво си скрил в пътната си чанта? Някой труп?

— Какво? — Той приближи до бара. Ухаеше леко на скъп сапун.

— Откакто сме тръгнали, не си си сменял дрехите.

Той ги огледа, сякаш да провери.

— О, не е така. Тези са чисти.

— Имаш едни и същи тениски и джинси за всеки ден ли?

— Така не се чудя какво да облека.

Джес го изгледа, после реши да преглътне каквото се канеше да каже. Днес му бе рожденият ден все пак.

— О! Много добре изглеждаш — възкликна внезапно той, сякаш едва сега беше забелязал.

Джес се бе преоблякла в синя лятна рокля и жилетка. Възнамерявала беше да ги запази за олимпиадата, но реши, че моментът е важен.

— Благодаря. Човек трябва да се облича според случая.

— Гледай ти!

— Ще съжаляваш за сарказма си. Защото съм ти приготвила изненада.

— Изненада ли? — Той тутакси застана нащрек.

— Тази е добра. Заповядай. — Подаде му една от двете чаши, които бе приготвила по-рано, под одобрителния поглед на госпожа Дийкинс. Тук не бяха правила коктейли от 1997 година, така каза госпожата, докато Джес проверяваше прашасалите бутилки зад витрината. — Надявам се, че вече се чувстваш добре.

— Какво е това? — Той изгледа подозрително чашата.

— Скоч, портокалов ликьор и портокалов сок.

Той отпи глътка. После по-голяма.

— Хубаво е.

— Знаех, че ще ти хареса. Направих го специално за теб. Нарича се „Горкият аз“.

Бялата пластмасова маса беше разположена върху рехавата морава, с двойка прибори от неръждаема стомана и свещ във винена бутилка по средата. Джес бе избърсала столовете с кърпа от бара, затова по тях нямаше мъх.

— Ще ядем на открито. Черпя те за рождения ден. — Тя не обърна внимание на погледа, който й отправи. — Ако бъдеш така

добър да заемеш мястото си, ще отида да кажа в кухнята, че вече си тук.

— Да не е някое шоколадово кейкче?

— Разбира се, че не! — Тя се престори на обидена. А докато вървеше към кухнята, промърмори: — Танзи и Ники изядоха последните.

Когато се върна на масата, Норман се бе отпуснал върху краката на Ед. Джес подозираше, че Ед сигурно умира да го премести, защото кучето беше лежало и на нейните нозе и тя знаеше, че тежи ужасно. Просто трябваше да се молиш да стане сам, преди кракът ти да изтръпне съвсем.

— Как беше аперитивът?

Ед се вгледа в празната си чаша.

— Великолепен.

— Е, основното ястие ще е готово след минутка. Боя се обаче, че тази вечер ще сме само двамата, останалите гости имат други ангажименти.

— Ники седи пред телевизора, а дъщеря ти се е заела с най-трудните алгебрични уравнения. Познах ли?

— Вече ни знаеш и кътните зъби. — Джес въздъхна и се настани на своя стол.

В този миг госпожа Дийкинс се появи през моравата, помераните джавкаха в краката ѝ. Носеше високо две чинии.

— Заповядайте — каза и ги остави на масата. — Пай с говеждо и бъбреци. От близкия ресторант. Иън е майстор на пайовете с месо.

Джес вече беше толкова изгладняла, че побърза да ѝ благодари:

— Фантастично! — каза и покри скута си с книжна салфетка.

Госпожа Дийкинс стоеше и оглеждаше мястото, сякаш го виждаше за пръв път.

— Никога не се храним тук. Чудесна идея! Ще го предлага на клиентите. Също и коктейлите. Може да ги комбинирам.

Джес си помисли за старците в бара.

— Непременно го направете — насърчи я и подаде оцета на Ед. Той сякаш временно бе загубил дар слово.

Госпожа Дийкинс отри ръце в престилката.

— Е, господин Никълс, жена ви много иска да се забавлявате на рождения си ден. — Намигна му многозначително.

— Такава си е Джес, не знае умора — отвърна той и плъзна очи към нейните.

— Та откога сте женени?

— От десет години.

— От три години. Децата са от предишния ми брак — обясни Джес, докато разрязваше пая.

— О! Това с...

— Аз я спасих — заяви Ед. — Прибрах я от пътя.

— Така беше.

— Колко романтично. — Усмивката на госпожа Дийкинс бе колеблива.

— Не съвсем. Тъкмо я арестуваха.

— Боже, тези пържени картопки са много вкусни!

— Беше загазила сериозно. Но полицаите проявиха разбиране.

Госпожа Дийкинс понечи да тръгне.

— Е, радвам се, че още сте заедно.

— Караме я някак.

— Точно сега нямаме друг избор.

— И това е вярно.

— Може ли да ни донесете от червения сос?

— Добра идея, миличка!

Докато жената изчезваше, Ед кимна към свещта и чиниите. После погледна Джес и се усмихна:

— Това е най-вкусният пай, който съм ял в забутано хотелче сред полята на северен Йоркшир.

— Много се радвам. Честит рожден ден!

Продължиха да се хранят в приятно мълчание. Изумително беше колко добре може да се почувстваш от едно топло ястие и един силен коктейл. Норман изръмжа тихо, обърна се на хълбок и освободи крака на Ед. Той го протегна замислено, навярно за да разбере дали още може да се движи.

Вдигна поглед към нея и взе чашата с долятия коктейл.

— Благодаря ти... — тихо каза той.

Тя забеляза, че има абсурдно дълги мигли. Това я накара да се почувства странно смутена от свещта на масата. Беше по-скоро шега, когато я поиска от госпожа Дийкинс.

— Ами... Това е най-малкото, което можех да направя за теб. Ти наистина ни спаси. Прибра ни от пътя. Не знам какво щяхме да правим иначе.

Той набодне ново картофче и го вдигна високо, изричайки театрално:

— Е, аз обичам да се грижа за персонала си.

— Май повече ми харесваше онова за женената двойка.

— Наздраве. — Той ѝ се усмихна широко, очите му се присвиха. Това бе толкова искрено и неочаквано, че тя, без да иска, също му се усмихна в отговор.

— Да пием за бъдещето. И за успеха на Танзи.

— И да не ни се случват повече лоши неща...

Вечерта неусетно премина в нощ, улеснена от алкохола и съзнанието, че никой нямаше да спи в колата, нито да се нуждае от чест и спешен достъп до тоалетна. Ники слезе долу, погледна подозрително изпод бретона си мъжете в бара, които му отвърнаха със същия подозрителен поглед, и се оттегли в стаята си да гледа телевизия. Джес изпи три чаши кисело немско вино, отиде да провери какво прави Танзи и ѝ занесе малко храна. Накара я да ѝ обещае, че няма да учи по-късно от десет часа.

— Може ли да уча в твоята стая? Ники гледа телевизия.

— Разбира се — каза Джес.

— Миришеш на вино — отбеляза Танзи с укор.

— Това е, защото сме на нещо като почивка. На майките им се полага малко вино, когато са на нещо като почивка.

Дъщеря ѝ я изгледа строго и отново се зачете в учебниците си.

Ники се бе изтегнал на едно от единичните легла и гледаше телевизия. Тя затвори вратата след себе си и подуши въздуха.

— Не си пушил, нали?

— Знаеш, че марихуаната ми е при теб.

— О, да. — Тя съвсем беше забравила. — Е, ето че успя да заспиш и без нея. Снощи и онази вечер.

— Аха.

— Това е добре, нали?

Той сви рамене.

— Май искаш да ми кажеш: „Да, страхотно е, че вече не се нуждая от стимуланти, за да заспя“. Хайде, стани за минутка, трябва да преместим един матрак. — Когато той не помръдна, тя каза: — Не мога да спя с господин Никълс. Ще направим още едно легло на пода във вашата стая.

Той въздъхна, но стана и ѝ помогна. Тя забеляза, че вече не прави гримаси от болка, когато се движи. Сложиха матрака върху килима до леглото на Танзи и остана място само колкото да се промушат през вратата, която сега се отваряше едва петнайсетина сантиметра.

— Голям майтап ще падне, ако през нощта ми се приходи до тоалетната — рече Ники.

— Ще отидеш, преди да си легнеш. Ти си голямо момче.

Джес му заръча да изключи телевизора в десет, за да не безпокои Танзи, и остави и двамата горе.

Свещта отдавна бе угаснала под полъха на хладния нощен ветрец. Когато повече не можеха да се виждат в тъмнината, двамата се преместиха вътре. Разговорът им криволичеше през родители и първа работа и бе стигнал до връзките им. Джес му разправи как веднъж Марти ѝ бе купил щипки за рождения ден, оправдавайки се: „Но ти каза, че имаш нужда“. В отговор той ѝ разказа за Лара: на рождения ѝ ден веднъж бе уредил да я вземе шофьор за закуска изненада в скъп хотел с нейните приятели, а после да пазарува в „Харви Никълс“ с консултант продавач и неограничен бюджет. И как, когато се бяха срещнали за обед, тя му бе трила сол на главата, че не си е взел цял свободен ден. Джес си помисли, че много ѝ се иска да шамароса напудреното лице на Лара. Вече си бе създавала представа за него.

— Трябваше ли да ѝ плащаш издръжка?

— Не, но го правех. Докато тя не влезе без мое знание в апартамента ми и не отмъкна някои мои неща за трети път.

— Успя ли да си ги върнеш?

— Не си струваше разправията. Щом толкова държи да има копирено пано на Мао Дзе Дун, да го взима.

— Колко струваше?

Той сви рамене.

— Няколко хилядарки.

— С теб говорим на различни езици, господин Никълс.

— Мислиш ли? Ти каква издръжка получаваш от бившия си?

— Никаква.

— Никаква?! — Веждите му се повдигнаха учудено. — Съвсем никаква ли?

— Той не е добре. Не можеш да наказваш някого, защото не е добре.

— Дори ако това означава, че с децата едва свързвате двата края?

Как би могла да му обясни? На нея самата ѝ бяха нужни две години за това. Знаеше, че децата страдат за баща си, но когато Марти си тръгна, тайничко изпита облекчение, защото повече нямаше да се тревожи, че той ще заложи бъдещето им заради поредната злополучна авантюра. Беше се уморила от мрачните му настроения и непрестанните му оплаквания от децата. Но най-уморена беше от постоянните му натяквания, че не върши нищо както трябва. Марти бе харесал шестнайсетгодишната Джес: щурото, импулсивно момиче, волно като птичка. А после я беше натоварил с отговорности и новата Джес вече не му допадаше...

— Щом се оправи, непременно ще го накарам да си поеме задълженията. Но ние сме добре. — Джес погледна нагоре към стаята, където спяха Ники и Танзи. — Мисля, че сега за нас е повратна точка. Ти сигурно няма да го разбереш и знам, че всички си мислят, че децата ми са малко странни, но аз съм късметлийка, че ги имам. Те са мили и забавни. — Тя си сипа нова чаша вино и отпи. Определено ѝ се бе отворила глътка.

— Добри деца са.

— Благодаря — отвърна тя. — Всъщност днес осъзнах нещо. През последните няколко дни за пръв път си спомних къде трябва да съм. Не вечно да работя, да търча да пазарувам и да домакинствам, и да се мъча да се справя с всичко наведнъж. Беше ми хубаво просто да съм край тях, ако това не звучи тъпо.

— Не, естествено...

— А и Ники спи. Преди изобщо не спеше. Не знам какво точно си направил с него, но той сякаш...

— О, просто за малко поехме нещата в свои ръце.

Джес вдигна чашата си.

— Значи на рождения ти ден се е случило нещо хубаво: помогнал си на моето момче.

— Това беше вчера.

Тя се замисли за миг.

— Вярно, днес не си повръщал.

— Добре де, разбрах намека.

Най-сетне цялото тяло на Ед се отпусна. Той се облегна назад, дългите му нозе се протегнаха под масата. От известно време единият му крак опираше в нейните. За миг тя си помисли да се отмести, но не го направи, а сега вече не можеше, защото щеше да изглежда, че влага нещо. Чувстваше допира му до голия си крак като слабо електричество.

И ѝ беше приятно.

Защото нещо се бе случило между пая и пържените картофи и последната чаша вино... Не беше само от алкохола, но много ѝ се искаше Ед да не е гневен и обезсърчен. Искаше ѝ се да види отново онази негова усмивка, широка и сънлива, която сякаш разпръскваше целия потискан гняв, изписан на лицето му.

— Знаеш ли, не съм срещал човек като теб — каза той, загледан в масата.

Джес се канеше да подхване шегата за чистачките, барманките и обслужващия персонал, но усети странни тръпки по кожата... И се улови, че си представя широкия му гол гръб под душа. А после се запита какво ли ще е да се люби с Ед.

Шокът от тази мисъл беше толкова голям, че тя едва не изрече на глас: *Мисля, че ще е хубаво да се любя с Ед*. Отмести поглед, изчерви се и преглътна шумно останалото вино в чашата.

Ед я гледаше.

— Не се обиждай. Казвам го в добрия смисъл.

— Не се обиждам. — Дори ушите ѝ бяха порозовели.

— Ти си най-позитивният човек, когото съм срещал. Никога не се самосъжаляваш. Сякаш преодоляваш всяко препятствие, което се изпречи на пътя ти.

— Като междувременно се препъвам и си съдирам панталона.

— Но не се предаваш.

— Когато някой ми помага.

— Не ме карай да се чувствам неудобно. — Той отпи от бирата си. — Просто... Исках да ти го кажа. Знам, че скоро ще се разделим. Но ми беше приятно с вас. Повече, отколкото очаквах.

Думите излязоха от устата ѝ, преди да се усети:

— И на мен.

Продължиха да седят. Ед се загледа в краката ѝ. Джес се зачуди дали и той си мисли същото като нея.

— Знаеш ли какво, Джес? Вече не потропваш с крак.

Двамата се погледнаха в очите. Тя искаше да отмести поглед, но не можеше. Само преди дни Ед просто бе човекът, който ги спаси от невъобразимата каша. Сега Джес виждаше единствено големите му тъмни очи, силните му ръце, начина, по който гърдите му се повдигаха под тениската...

Той пръв отмести очи.

— Леле, кое време е станало! Трябва малко да поспим. Ти каза, че утре ще ни будиш рано. — Гласът му беше леко напрегнат.

— Да. Вече е почти единайсет. Изчислих, че ако искаме да стигнем до обед, трябва да тръгнем отгук в седем часа. Нали не ти е много рано?

— Не... Разбира се, че не.

Тя се олюля леко, когато се изправи, и посегна към ръката му, но той вече се беше отдалечил.

Поръчаха на госпожа Дийкинс ранна закуска, пожелаха ѝ малко приповдигнато лека нощ и изкачиха бавно стълбите в задната част на бара. Джес усещаше остро присъствието му зад гърба си. И начина, по който се движеха бедрата ѝ, докато вървеше. Дали ме наблюдава? Умът ѝ бе неспокоен и мислите ѝ поемаха в неочаквани посоки. За миг се почуди какво ли ще е, ако той се наведе напред и я целуне по голото рамо.

Спряха на площадката и тя се обърна с лице към него. Вече бяха заедно от три дни, а сякаш го виждаше чак сега.

— Лека нощ, Джесика... Сладки сънища.

Ръката ѝ се забави върху дръжката на вратата, тя затаи дъх. Минало бе толкова време. Може би идеята не беше съвсем лоша... Тя понечи да влезе.

— До утре.

— Бих предложил да ти направя кафе. Но ти винаги ставаш първа.

Тя не знаеше какво да каже. Само го изгледа втренчено.

— И освен това, Джес...

— Да?

— Благодаря ти. За всичко. Грижите ти покрай натравянето, изненадата за рождения ми ден... В случай че нямам възможност да ти го кажа утре — той ѝ се усмихна горчиво — водиш по точки пред бившата ми съпруга...

Тя натисна дръжката. Канеше се да каже нещо, но друго привлече вниманието ѝ: вратата не помръдваше. Обърна се и отново я натисна, но тя се откряна едва няколко сантиметра.

— Какво има?

— Не мога да отворя — каза тя и натисна с две ръце. — Нищо не става...

Ед приближи и опита да ѝ помогне, но вратата се отвори съвсем малко повече.

— Не е заключена — промърмори той. — Нещо я блокира.

Джес клекна и се опита да погледне вътре, а Ед включи осветлението на площадката. През няколкото сантиметра отворено пространство се различиха очертанията на Норман от другата страна на вратата. Лежеше на матрака, обърнал масивния си гръб към Джес.

— Норман! — изсъска тя. — Премести се.

Нищо.

— Норман.

— Ако бутна по-силно, сигурно ще се събуди. — Ед се облегна на вратата с цялото си тяло и натисна. — Божичко! — възкликна.

Джес поклати глава.

— Не познаваш кучето ми.

Той пусна дръжката и вратата се затвори с тихо щракване. Те се спогледаха.

— Е, в моята стая има две легла. Ще спиш при мен.

Тя призна неохотно:

— Норман спи на едното. По-рано днес преместих матрака.

Ед я погледна уморено.

— Да почукаме на вратата?

— Танзи е напрегната. Не искам да я будя. Виж, всичко е наред... Ще спя в креслото.

Джес се отправи към банята, преди той да успее да възрази. Изми лицето, а после и зъбите си, докато гледаше зачервената си от алкохола кожа в огледалото с пластмасова рамка и се опитваше да овладее възбудата си.

Когато се върна в стаята, Ед държеше в ръка една от тъмносивите си тениски.

— Заповядай — каза и я подхвърли към нея на път към банята. Джес я облече, като се опитваше да не обръща внимание на едва доловимото ѝ еротично ухание; извади допълнителното одеяло и една възглавница от гардероба и се сви в креслото, като се мъчеше да сгъне краката си така, че да ѝ е удобно. Нощта щеше да е дълга.

Няколко минути по-късно Ед отвори вратата и загаси лампата. Облечен беше в бяла тениска и чифт тъмносини боксерки. Тя видя, че краката му имат стегнатите мускули на човек, който прави редовно упражненията си за поддържане на форма. Веднага си представи какво ще е усещането, ако ги допре до нейните. При тази мисъл преглътна.

Малкото легло хлътна шумно, когато той се отпусна в него.

— Удобно ли ти е в креслото?

— Идеално е — каза тя, малко по-високо от необходимото. — А на теб?

— Ако някоя от пружините ме пониже, докато спя, имаш разрешението ми ти да караш до Шотландия.

Той се загледа в нея през стаята малко по-дълго, отколкото бе възпитано, и изключи нощната лампа...

Тъмнината бе пълна. Слаб вятър стенеше през някакви пролуки в сградата, дърветата шумоляха, хлопна се врата на кола, моторът ѝ изръмжа... В съседната стая Норман простена в съня си, звукът бе заглушен само отчасти от тънката стена от гипсокартон. Джес чуваше дишането на Еди и макар да бе прекарала предишната нощ съвсем близо до него, сега усещаше много по-остро присъствието му. Помисли си за начина, по който бе накарал Ники да се усмихне, начина, по който пръстите му лежаха върху волана...

Спомни си за израза, който бе използвал Ники преди няколко седмици: ЧЖСВ — *човек живее само веднъж*. Сети се как тя му бе отвърнала, че това е просто извинение, използвано от егоистите, за да вършат каквото им скимне, без да се съобразяват с последствията.

Помисли си за Лиъм и инстинктивно усети, че точно в тази минута той спи с някоя друга — може би с червенокосата барманка от „Синия папагал“ или холандката, която караше цветарския ван. Спомни си за разговора, който бе водила с Челси, когато тя ѝ бе казала, че трябва да лъже за децата си, защото никой мъж няма да се влюби в самотна майка с два броя, и как Джес ѝ се бе ядосала, защото дълбоко в себе си знаеше, че тя е права.

Помисли си за това, че дори Ед да не отиде в затвора, вероятно никога повече няма да го види след това пътуване.

А после, преди да успее да насочи мислите си към нещо друго, Джес стана тихо от креслото и остави одеялото да падне на пода. Нужни ѝ бяха четири стъпки, за да стигне до леглото. И тя се поколеба. Голите ѝ пръсти се свиха върху акрилния килим. Дори в този миг не беше сигурна дали постъпва правилно. *Човек живее само веднъж*. А после в мастилената тъмнина усети леко движение и видя, че Ед се обръща към нея, когато повдигна завивката, за да се пъхне под нея...

Гърдите на Джес се допряха до неговите, студентите ѝ крака докоснаха нозете му. Нямахше къде другаде да отиде в това тясно легло, чийто хлътнал матрак още повече ги приближаваше един към друг. Бяха толкова близо, че тя долови лекото ухание на афтършейва му... Усещаше как гърдният му кош се повдига, докато сърцето ѝ биеше ускорено до неговото. Отдръпна малко глава и се опита да види изражението му. Той протегна дясната си ръка над юргана, беше изненадващо тежка, и я притегли към себе си. С другата взе ръката ѝ и бавно я обви с длан. Беше суха и мека, на сантиметри от устата ѝ. Прииска ѝ се да наведе лице към пръстите му и да ги докосне с устни. И да допре уста до неговата...

Човек живее само веднъж.

Остана да лежи в тъмното, скована от силния си копнеж.

— Искаш ли да спиш с мен? — попита тя в тъмнината.

Последва дълго мълчание.

— И да, и не... — прошепна той накрая. И заговори отново, преди тя да е успяла да се вкамени съвсем. — Просто мисля, че това

ще усложни нещата.

— Няма да ги усложни. И двамата сме в труден период. А и едва ли ще се видим повече.

— Защо?

— Ти ще се върнеш в Лондон и ще водиш твоя градски живот, а аз ще съм на крайбрежието. Не е нужно да мислим толкова.

Той помълча за миг.

— Джес... Не съм съгласен с теб.

— Ти не ме харесваш.

Тя настръхна от смущение, спомняйки си внезапно какво бе казал той за бившата си жена. Лара беше модел, за бога! Отмести се, но ръката му се стегна около нея.

— Красива си. — Гласът му прозвуча нежно в ухото ѝ.

Погали с пръсти дланта ѝ.

— Защо не искаш да спиш с мен тогава?

Той не каза нищо.

— Виж, ще ти обясня... — леко въздъхна тя. — Не съм правила секс от три години. Имам нужда отново да го направя... И си мисля, че... Ти ще си страхотен.

Той продължи да мълчи.

— Не разбирам какъв е проблемът — тихо продължи тя. — Жена, която намиращ за красива, ти предлага неангажиращ секс.

— Няма такова нещо като неангажиращ секс.

— И защо да няма?

— Хората винаги искат нещо.

— Аз не искам нищо от теб.

Тя усети как той сви рамене.

— Не сега. Може би...

— Божичко! — Джес се обърна на една страна. — Тази жена наистина ти е взела страха.

— Аз просто...

Джес плъзна крак по дължината на неговия.

— Мислиш, че се опитвам да те съблазня ли? И се мъча да те впримча с моите женски прелести плюс найлонова кувертюра и пай с пържени картофи? — Тя вплете пръстите си в неговите, гласът ѝ премина в шепот. Чувстваше се освободена от всякакви задръжки, безразсъдна. Помисли си, че може да припадне, толкова силно го

желаеше. — Не искам връзка, Ед. С теб или с когото и да било. В моя живот няма място за подобни неща... — Тя наклони лице, така че устните ѝ се озоваха на сантиметри от неговите.

Той едва забележимо отмести тялото си от нейното.

— Ти си... невероятно убедителна.

— А ти си... — Тя провря крака между неговите и го притегли по-близо. От втвърдената му мъжественост главата ѝ се замая.

Той преглътна.

Сега устните ѝ бяха на милиметри от неговите. Усещаше нежни тръпки по цялото си тяло.

— Това е последната ни нощ. А след нея просто ще си спомням, че съм изкарала много приятна нощ с много приятен тип. — Тя разходи устни по брадичката му. Вече се усещаше наболата му брада. Прииска ѝ се да я захапе. — А ти ще си спомняш тази нощ с най-страхотния секс, който си правил някога.

— И това е всичко. — Гласът му беше глух, дрезгав.

Джес се приближи още.

— Да, това е всичко — прошепна тя.

Джес се премести още малко и устните ѝ докоснаха неговите. Сякаш през тялото ѝ премина ток. Усети силната му целувка, докато той се отдаваше на желанието, сладкия му вкус. Вече не я интересуваше нищо. Желаше го. Изгаряше от копнеж...

И в този миг той се отдръпна. Тя по-скоро почувства, отколкото видя, че Ед я наблюдава. Очите му бяха черни в тъмнината, неразгадаеми. Той отмести ръката си, когато тя я докосна леко с пръсти. Джес неволно потрепери.

— По дяволите! — изруга той тихо. — По дяволите! — А после простена: — Утре ще ми благодариш за това.

При тези думи се отдели нежно от нея. Стана от леглото, отиде до креслото и седна в него.

С шумна въздишка се зави с одеялото и ѝ обърна гръб...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕД

Ед Никълс смяташе, че няма по-лош начин да изкараш нощта от този да спиш осем часа в кола на влажен паркинг. После бе заключил, че най-лошият начин да изкараш нощта е, като си изповръщаш червата в каравана близо до Дерби. Уви, беше сбъркал в преценките си. Оказа се, че най-ужасният начин е да лежиш в миниатюрна стаичка на метър от пийнала, привлекателна жена, която иска да спи с теб, а ти, като пълен идиот, си я отблъснал...

Джес заспа или се престори на заспала: невъзможно беше да се разбере. Той седеше в най-неудобното кресло на света и гледаше през тясната пролука в завесите към огряното от луната тъмно небе. Беше свил под себе си десния крак, а левият му мръзнеше, защото не се побираше под одеялото. Опита се да не мисли, че ако не беше изскочил от леглото, сега можеше да е там, до топлото ѝ тяло, с устни върху кожата ѝ, а стройните ѝ крака щяха да са преплетени в неговите...

През ума му преминаха няколко версии на онова, което би могло да стане, ако не се бе отдръпнал...

Възможно беше сексът да е страхотен и изтощителен и петте часа шофиране до олимпиадата на другия ден да се превърнат в мъчение.

Или след едно прилично чукане щяха да се събудят засрамени и пътуването отново щеше да е мъчително.

Съществуваше и по-лош вариант: помежду им да се зародят чувства, основаващи се на изключителен секс. А Ед подозираше, че ще е точно такъв, защото все още се възбуждаше само при мисълта за устните ѝ. Но ако после трябваше да приемат факта, че нямат нищо общо и не си подхождат в никое друго отношение? Или да установят, че не са чак толкова различни, но пък него го очакваше затвор...

При това никой от вариантите не отчиташе, че Джес има деца, които се нуждаят от сигурност в живота си, а не от някой като него: Ед харесваше децата като понятие, също както харесваше Индийския

полуостров, тоест хубаво беше, че съществува, но той не знаеше нищо за него и никога не бе изпитвал особено желание да го посети.

И всичко това без допълнително утежняващото обстоятелство, че очевидно не го биваше в отношенията с жените, за което вече имаше два катастрофални примера. Шансовете да успее с Джес единствено при това продължително пътуване с кола, започнало само защото той не можа да се измъкне, бяха наистина нищожни.

Изброеното дотук можеше да се допълни и с още по-шантави възможности, за които той не се беше сетил отначало. Ами ако Джес е някаква откачалка и всички тия приказки, че не иска връзка са само начин да го впримчи? Макар че тя на пръв поглед не приличаше на такава.

Но и Диана изглеждаше нормална...

Ед размишляваше върху тези заплетени ситуации и му се щеше да може да поговори поне за едно от тях с Ронан. Небето стана оранжево, после неоново синьо. Той започна да трепери под одеялото, а махмурлукът, който досега се бе изразявал само в слабо напрежение в слепоочията, се превърна в смазващо главоболие. Ед опита да не гледа към Джес, когато тялото ѝ под завивката започна да се очертава ясно на нахлуващата отвън светлина. Помъчи се да не съжалява за времето, когато сексът с жена, която харесваш, беше толкова естествен, без да е свързан със сложни и абсурдни сметки, които вероятно само Танзи би могла да реши донякъде...

— Хайде, побързай, че ще закъснеем. — Джес побутваше съннения Ники към колата.

— Не съм закусил.

— Защото не стана, когато ти казах. Ще ти вземем нещо по пътя. — Сетне се провикна към Танзи: — Разходи ли кучето, за да си свърши работата?

Утринното небе имаше цвят на олово и сякаш се бе снишило до главите им. Леко ръмеше, но личеше, че се задава по-силен дъжд. Ед седеше зад волана, а Джес беше самата организираност — подканяше, мърмеше, обещаваше... Държеше се така, откакто се събудиха. Нито веднъж не го погледна в очите. Танзи се качи мълчаливо отзад.

— Добре ли си? — Той се взря със зачервени очи към малкото момиче в огледалото за обратно виждане.

Тя кимна.

— Притеснена ли си?

Танзи не каза нищо.

— Лошо ли ти е?

Тя кимна.

— Сигурно е от дългото пътуване. Всичко ще е наред.

Тя го погледна отнесено, извърна глава и се втренчи в прозореца. Лицето ѝ беше бледо. Ед се зачуди до колко ли късно бе стояла да учи.

— Хайде, влизай. — Джес бутна Норман на задната седалка и колата се изпълни с миризмата му. Тя провери дали Танзи е закопчала колана си, седна отпред и най-сетне се обърна към Ед. Изражението ѝ беше неразгадаемо.

— Да тръгваме.

Ед вече не можеше да познае колата си. Само за три дни безупречната ѝ кремава тапицерия се бе сдобила с нови миризми и кучешки косми, пуловери и обувки бяха пръснати по седалките или се подаваха изпод тях. Подът хрущеше под подметките, заради опаковките от десертчета и чипс. Радиото вече не беше настроено на станциите, които слушаше той...

Нещо обаче се бе случило, докато Ед шофираше с шейсет километра в час. Смътното чувство, че трябва да е някъде другаде, постепенно изчезна, без той да си дава сметка за това. Улавяше се, че наблюдава ежедневието на хората, край които минаваха: те пазаруваха, караха колите си, водеха децата си на училище и ги прибираха; живееха в някакъв свят, напълно различен от неговия, и не знаеха нищо за собствената му малка драма, която се разиграваше на няколкостотин километра на юг... И постепенно проблемите му се смалиха, те вече не бяха онзи дамоклев меч, който висеше над главата му.

Въпреки демонстративното мълчание на жената до него, въпреки сънливото лице на Ники, който като истински тийнейджър не можеше да се разсъни преди единайсет, въпреки епизодичното изригване на неприятни кучешки миризми, Ед постепенно осъзна, че изобщо не

изпитва облекчение от факта, че скоро всичко това ще свърши. Докато бавно се приближаваха към крайната цел на пътуването, той усети странна тъга при мисълта, че ще трябва да се върне към предишния си живот... Онова, което чувстваше сега, беше твърде сложно и заплетено. Усили звука от тонколоните, така че музиката да звучи по-силно в задната част на колата и временно да не се чува отпред.

— Добре ли си?

Джес не се извърна да го погледне.

— Добре съм.

Ед погледна в огледалото, за да се увери, че децата не подслушват.

— За снощи... — поде той.

— Забрави.

Той искаше да ѝ каже, че съжaliaва. Искаше да ѝ обясни, че беше изпитал физическа болка от усилието да не се върне обратно в леглото до топлото ѝ тяло. Но какъв беше смисълът? Както бе отбелязала тя предишната вечер, едва ли щяха да се видят отново...

— Не мога да забравя. Искам да ти обясня...

— Не ми дължиш обяснение... Ти беше прав. Идеята беше глупава. — Тя подви крака върху седалката и се загледа през прозореца.

— Просто моят живот е прекалено...

— Наистина, излишно е да го обсъждаме. Сега искам само... — Тя въздъхна дълбоко. — Искам само да пристигнем навреме за олимпиадата.

— Но аз не искам нещата между нас да свършат така.

— Няма никакви неща. — Джес вдигна крака на таблото, сякаш с това заявяваше, че разговорът е приключил.

— Колко километра има до Абърдийн? — Лицето на Танзи се появи между предните седалки.

— Колко остават, така ли?

— Не. От Саутхамптън.

Ед извади телефона си от сакото и ѝ го подаде.

— Виж на „Карти“.

Тя чукна върху екранчето и веждите ѝ се смръщиха.

— Около хиляда?

— Да, горе-долу...

— Значи, ако се движим с шейсет в час, трябва да го правим поне шест часа на ден. А ако не ми се повдигаше от високата скорост, щяхме да пристигнем за...

— За един ден. При непрекъснато шофиране.

— Един ден. — Танзи осмисли казаното. Гледаше към шотландските хълмове в далечината. — Но пък тогава нямаше да си изкараме толкова хубаво, нали?

Ед скришом погледна Джес.

— Не, нямаше.

Джес плъзна неохотно очи към него.

— Не, миличка — потвърди след миг. Усмивката ѝ беше странно печална. — Не, нямаше.

Колата „гълташе“ километрите уверено и неусетно. Прекосиха шотландската граница и Ед се опита, макар и неуспешно, да повдигне малко настроението. Спряха веднъж, понеже Танзи поиска да отиде до тоалетната, още веднъж след двацет минути за Ники, който се извини: „Не мога да издържа. Не ми се ходеше, когато спряхме за Танзи“. Спряха и три пъти за Норман, въпреки че двата пъти тревогата бе фалшива.

Джес седеше мълчаливо до него и си гризеше ноктите. Ники гледаше отнесено през прозореца към скучния пейзаж, малкото каменни къщи, пръснати сред вълнистите хълмове. Ед се зачуди какво ще се случи с Ники, след като това свърши. Искеше да предложи още петдесет неща, за да му помогне, но после си помисли, че ако на него някой му бе предложил разни неща на същата възраст, едва ли щеше да им обърне внимание. Запита се дали Джес ще успее да го предпази, когато се върнат у дома.

Телефонът иззвъня и той погледна към екранчето със свито сърце.

— Лара?

— Едуардо, миличък! Трябва да говоря с теб за този апартамент!

Ед усети внезапното напрегане на Джес, трепването в очите ѝ. Изведнъж съжали, че отговори на обаждането.

— Лара, не мога да обсъждам това сега.

— Не са много пари! Не и за теб! Говорих с адвоката си и той смята, че за теб това е нищо.

— Вече ти казах, Лара, подписали сме споразумение...

Изведнъж Ед осъзна колко неподвижни бяха станали тримата пътници в колата.

— Едуардо, миличък! Трябва да ми помогнеш!

— Лара...

Преди да успее да продължи, Джес се пресегна и взе телефона.

— Здравей, Лара — рече тя. — Казвам се Джес. Ужасно съжалявам, но той не може да плаща за всички твои разноски, затова няма смисъл да му се обаждаш повече.

Настъпи кратко мълчание. После Лара експлодира.

— Коя е тази?

— Аз съм новата му жена. О, и Ед би искал да му върнеш паното на Мао. Просто го остави при адвоката му, когато ти е удобно. Благодаря ти предварително.

Последвалата тишина затрептя от напрежение, сякаш щеше да последва атомна експлозия. Ала преди някой от тях да чуе какво ще се случи, Джес прекъсна разговора и върна телефона на Ед. Той го пое несигурно, а после го изключи.

— Благодаря ти — изрече накрая. — За помощта.

— Няма защо... — прошепна тя, без да го погледне.

Ед вдигна очи към огледалото за обратно виждане. Не беше сигурен, но май Ники едва се сдържаше да не прихне.

Някъде между Единбург и Дъндий трябваше да забавят ход в тесен, горист път, а после да спрат заради стадо крави. Животните минаваха край колата и сезираха в обитателите ѝ със смътно любопитство — подвижно тъмно море, блестящи очи, космати черни глави... Норман ги зяпаше отвътре.

— Абърдийнски Ангъс — отбеляза Ники.

Внезапно кучето надигна огромното си тяло и заръмжа яростно. Колата се заклати, а на задните седалки настана истински хаос: Ники и Джес се мъчеха да успокоят гърчещото се животно.

— Мамо!

— Норман! Престани! — Кучето беше върху Танзи, с лице, притиснато към прозореца. Ед едва успяваше да различи розовото й яке под тялото му.

Джес се хвърли през седалката върху песа и го улови за нашийника. Задърпаха Норман назад от прозореца. Той заръмжа остро и истерично, дърпаше се яростно, из купето се разлетяха едри капки лига.

— Норман, идиот такъв! Какво ти стана, за бога!

— Досега никога не е виждал крава — каза Танзи, мъчейки да се изправи.

— Божичко, Норман! — Ники направи гримаса.

— Добре ли си, Танзи?

— Да.

Кравите продължиха да се разделят около колата, необезпокоявани от кучешкия лай. През запотените стъкла едва се различаваше пастирът, който вървеше отзад бавно и невъзмутимо, със същата тромава походка като стадото. Кимна едва-едва, когато мина покрай тях, сякаш разполагаше с цялото време на света. Норман изръмжа и задърпа нашийника си.

— Никога не съм го виждала такъв. — Джес оправи ядосано косата си. — Може да е подушил говеждо.

— Не знаех, че има толкова силен инстинкт — отбеляза Ед.

— Очилата ми! — Танзи държеше извитото парче метал. — Мамо! Норман ми е счупил очилата!

Джес погледна към Ед. По дяволите!

— Добре — каза той. — Пригответи си торбичка за повръщане. Ще трябва да настъпя газта.

Шотландските пътища бяха широки и пуси, а Ед караше толкова бързо, че джипиесът постоянно трябваше да пресмята времето до крайната им цел. Танзи повърна два пъти. Ед отказа да спре, за да го направи отвън.

— Тя е много зле — притесни се Джес.

— Добре съм — не спираше да повтаря Танзи, с лице в найлоновата торбичка. — Наистина.

— Искаш ли да спрем, миличка? Само за минутка?

— Не. Продължавайте. — Тя издаде гърлен звук в торбичката.

Нямаше време да спират. Не че това правеше пътуването в колата по-поносимо. Ники се бе отдръпнал от сестра си с ръка на носа. Дори главата на Норман бе отдалечена колкото може повече към прозореца и чистия въздух, до който успяваше да се добере.

Ед щеше да ги закара там. Почувства, че се изпълва с решимост, каквато не бе изпитвал от месеци. И ето че най-сетне Абърдийн се възправи пред тях: сградите бяха големи и сребристосиви, модернистичните многоетажни блокове се издигаха високо в небето.

Ед се насочи към центъра и подкара по-внимателно, когато пътят се стесни и се превърна в калдъръмени улици. Минаха покрай доковете, огромните танкери отдясно и тъкмо тогава трафикът се забави и увереността на Ед се разколеба. Седяха във все по-напрегнато мълчание, той търсеше на джипиеса други маршрути през Абърдийн, но никой не беше по-кратък. Устройството започна да се бунтува, увеличаваше времето, което бе намалило. Останаха петнайсет, деветнайсет, двайсет и две минути до университета. Двайсет и пет минути. Твърде много.

— Колко ще продължи задръстването — попита Джес, без да се обръща към никого конкретно. Заигра се с бутоните на радиото, опитваше се да намери информация за трафика. — Какво ни задържа?

— Просто движението е натоварено.

— Може да е станала катастрофа — предположи Танзи.

— И така да е, задръстването се причинява от натоварения трафик — обясни Ед. — Технически погледнато, проблемът пак е в многото коли.

— Не, забавянето заради трафика е нещо съвсем различно.

— Но има същия резултат.

— Само че причината е друга.

Джес погледна в джипиеса.

— По-добре да се съсредоточим върху картата и да видим дали сме на правилното място. Съмнявам се, че университетът е разположен близо до доковете.

— Обаче трябва да минем покрай тях, за да стигнем до него.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, Джес. — Ед се опита да скрие напрежението в гласа си. — Погледни джипиеса.

Последва кратко мълчание. Пред тях червената светлина на светофара се смени два пъти, без някой да помръдне. Джес, от друга страна, мърдаше постоянно, въртеше се в седалката, оглеждаше се да види дали пък няма свободен път, който са пропуснали. Ед не я винеше. Чувстваше се по същия начин.

— Май няма да успеем да ѝ купим нови очила, Джес — промърмори той, когато червената светлина на светофара се смени за четвърти път.

— Но тя не вижда без тях!

— Ако тръгнем да търсим дрогерия, няма да успеем да стигнем в университета навреме.

Тя прехапа устни, после се обърна назад:

— Танз? Защо не провериш дали може да виждаш през счупените?

От найлоновата торбичка се подаде бледо лице.

— Ще опитам — каза.

Трафикът не помръдваше. Всички в колата бяха притихнали, напрежението се покачваше. Когато Норман изляя, те хорово изръмжаха в отговор: „Млъквай!“. Ед започна да се самообвинява: защо не бяха тръгнали един час по-рано? Защо не беше обмислил по-добре нещата? Какво щеше да стане, ако закъснееха? Той погледна крадешком към Джес, която потупваше нервно коляното си, сигурно и тя мислеше същото. В този момент най-сетне и съвсем необяснимо — сякаш боговете си играеха с тях — трафикът се отприщи.

Ед подкара устремно колата през калдъръмените улици. Джес викаше: „Давай! Давай!“, наведена напред към таблото, сякаш беше жокей, който пришпорва кон. Той завиваше рязко на завоите, прекалено бързо за джипиеса, който изричаше инструкциите си на пресекулки. Влетя в университетското градче и последва малките знаци, пръснати напосоки върху случайни стълбове. Най-сетне намериха сградата „Даунс“, грозен блок от 70-те години на миналия век, от същия сив гранит като всичко останало.

Колата спря рязко на паркинга пред сградата. Ед въздъхна дълбоко и погледна часовника си. До дванайсет оставаха шест минути.

— Това ли е мястото? — попита Джес и се огледа.

— Това е.

Тя стоеше като вкаменена, сякаш не можеше да повярва, че наистина са пристигнали. Разкопча колана си и се взря в паркинга, в момчетата, които се разхождаха спокойно край тях, четяха от електронни устройства, придружавани от родители с напрегнати изражения. Всички деца носеха униформи от частни училища.

— Мислех, че ще е по-голямо... — промърмори тя.

Ники погледна навън през ситния сив дъжд.

— Да, бе. Понеже математическите гении са цели пълчища.

— Ох, не виждам нищо... — проплака Танзи.

— Хайде, влезте вътре и се регистрирайте. Аз ще ѝ намеря очила — подкани ги Ед.

Джес се обърна към него.

— Но ти нямаш рецепта.

— Пак ще е по-добре от нищо. Хайде, тръгвайте!

Той видя, че тя гледа подире му, докато излизаше бързо с колата от паркинга и се насочваше обратно към центъра на града...

Нужни му бяха седем минути и три опита, преди да намери достатъчно голяма дрогерия, в която се продаваха очила с диоптър. Спря колата с драматично изсвирване на спирачките, Норман полетя напред и голямата му глава се блъсна в рамото на Ед. Кучето изръмжа и отново се намести на задната седалка.

— Стой тук — нареди му Ед и изхвърча навън.

Магазинът беше празен, като се изключи една възрастна жена с кошница и двете продавачки, които говореха на нисък глас. Той се втурна към рафтовете, отрупани с четки за зъби, лейкопласт и намалени коледни козметични комплекти, докато най-сетне забележа стойката до касата. По дяволите! Не си спомняше дали Танзи е далекогледа или късогледа. Посегна към телефона си, за да попита, после си спомни, че няма номера на Джес.

— По дяволите! По дяволите... — Ед стоеше и се опитваше да отгатне. Очилата на Танзи изглеждаха доста силни. Никога не я беше виждал без тях. Това означаваше ли, че е по-вероятно да е късогледа? Май обикновено децата бяха късогледни. Възрастните бяха тези, които държаха нещата далеч от очите си, за да ги видят...

Той се поколеба за миг и свали от стойката всички очила — и за близко и за далечно виждане, по-слаби и много силни, и ги изсипа на щанда.

Момичето прекъсна разговора си с възрастната жена. Погледна голямата целофанена купчина, после огледа Ед. Забеляза кучешките лиги върху яката му. Той се опита да ги избърше незабелязано с ръкав, но те само се размазаха върху ревера му.

— Ще взема всички — обясни. — Но само ако може да ги маркирате за по-малко от трийсет секунди.

Момичето погледна към шефката си, която изучаваше с очи Ед, после кимна безизразно. Без да каже дума, се зае да маркира очилата, като внимателно поставяше всеки чифт в найлоновата торба.

— Няма време! Просто ги нахвърляйте вътре — спря я той и понечи да ги напъха сам в торбата.

— Имате ли клиентска карта?

— Не, нямам...

— Днес правим специална отстъпка на диетичните десертчета — три за две. Искате ли да...

Ед се мъчеше да събере очилата, които се бяха разпилели по щанда.

— Не, благодаря — отвърна бързо. — Само ми кажете колко струва всичко.

— Сто седемдесет и четири лири, господине — каза тя накрая.

След това предпазливо се огледа, сякаш очакваше да се появи екип на „Скрита камера“. Но Ед се подписа припряно, грабна торбата и хукна към колата. На излизане чу зад гърба си: „Грубиян!“, произнесено със силен шотландски акцент.

Когато се върна на паркинга, там нямаше никого. Той спря точно пред вратата, като остави Норман да лежи уморено на задната седалка, втурна се вътре и затича по отекващия коридор.

— Състезанието по математика? Къде е състезанието по математика? — викаше към всички, край които минаваше. Един мъж посочи безмълвно към ламинирана табела. Ед хукна по едно стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж, после по друг коридор и се озова в преддверие. Зад едно бюро седяха двама души. В другия край на преддверието стояха Джес и Ники. Тя пристъпи към него.

— Намерих очила... — Той протегна тържествуващо найлоновата торба. Толкова бе задъхан, че едва говореше.

— Тя е вътре — каза Джес. — Започнаха.

Ед погледна към часовника: беше дванайсет часът и седем минути.

— Извинете. — Обърна се към мъжа на писалището. — Трябва да дам тези очила на едно момиче вътре.

Мъжът вдигна бавно глава и погледна найлоновата торба.

Ед се наведе над бюрото и я побутна към него.

— Тя си счупи очилата, докато пътувахме. Не може да вижда без тях.

— Съжалявам, господине. Не мога да пусна никого.

Ед не се предаде.

— Не се опитвам да ви измамя и да вкарам нещо. Просто не знаех какви очила ѝ трябва, затова купих всички. Може да ги проверите. Ето, вижте. Няма никакви секретни кодове, само очила са. — Той разтвори торбата пред него. — Трябва да ѝ ги занесете, за да види кои ще ѝ станат.

Мъжът поклати бавно глава.

— Господине, не можем да безпокоим останалите...

— Можете. Това е извънреден случай.

— Трябва да спазваме правилата.

Ед впери в него очи и дълго не отмести поглед. След това се изправи, приглади косата си и понечи да се отдалечи. Натрупаното напрежение всеки миг можеше да избухне и с огромни усилия той опита да се овладее...

— Знаете ли какво? — каза и се върна обратно. — Отне ни цели три дни и три нощи да стигнем дотук. Три дни, през които хубавата ми скъпа кола бе оповръщана, да не говорим за поразите, които направи едно куче на тапицерията. Дори не харесвам тия животни... Спах в колата с напълно непознат човек. Не ми беше много удобно. Отсядах в места, където не би отседнало никое разумно човешко същество. Ядох ябълка, която бе измъкната от впитите панталони на тийнейджър, и дюнер, който сигурно бе от човешко месо. В Лондон съм забъркал огромна каша и шофирах хиляда километра с хора, които не познавам, защото дори аз виждах, че това състезание е много важно за тях. Жизненоважно. Понеже малкото момиче вътре се интересува

единствено от математика. И ако сега не получи очилата, за да може да вижда, няма да се състезава честно във вашата олимпиада. А ако не може да се състезава честно, ще провали единствената си възможност да отиде в училището, за което копнее. А ако това се случи, знаете ли какво ще направя аз?

Мъжът го гледаше с разширени очи.

— Ще вляза в тази ваша стая и ще скъсам на малки парченца тестовите на всички участници. Ще го направя на мига, преди да успеете да извикате охраната си. И знаете ли защо ще го сторя?

Човекът преглътна и едва отрони:

— Не.

— Защото не може усилията ни да отидат на вятъра. — Ед отново го приближи и се наведе към него. — Просто не може!

Нещо се беше случило с лицето на Ед. Усети го от начина, по който чертите му се бяха изкривили в непознати досега форми. И от начина, по който Джес пристъпи към него и докосна с ръка лакътя му.

После подаде торбата на мъжа.

— Ще сме ви много, много благодарни, ако й занесете очилата — произнесе тихо.

Човекът се изправи, заобиколи бюрото и тръгна към вратата. През цялото време не изпускаше Ед от очи.

— Ще видя какво мога да направя — промърмори.

Вратата след него се затвори безшумно...

Стигнаха до колата в мълчание, нехаещи за лекия дъждец, който се сипеше над тях. Джес извади чантите. Ники стоеше малко встрани, пъхнал ръце в джобовете си, доколкото му позволяваха тесните дънки. А като се имаше предвид колко са прилепнали, не бе много дълбоко.

— Е, успяхме. — Джес си позволи да се усмихне.

— Казах ти, че ще успеем. — Ед кимна към колата. — Да чакам ли тук, докато тя приключи?

Джес сведе очи.

— Не. Всичко е наред. Достатъчно те задържахме.

Ед почувства как усмивката му леко се изкриви.

— Къде ще спите довечера?

— Ако тя се представи добре, може да си позволим скъп хотел. В противен случай... — Джес сви рамене. — На автобусната спирка.

Начинът, по който го изрече, показваше, че не си вярва.

Тя заобиколи и отиде при задната врата. Кучето не искаше да излиза под дъжда и я изгледа недоволно.

Джес пъхна глава през вратата.

— Хайде, Норман, време е да вървим.

На мократа земя зад аудито имаше малка купчина от чанти. Джес извади яке от една и го подаде на Ники.

— Облечи го, студено е.

Във въздуха се усещаше соленият дъх на морето. Внезапно това накара Ед да си спомни за *Бийчфронт*.

— Значи... това е всичко?

— Да. Благодаря ти, че ни докара. Аз... Ние го оценяваме. Очилата... Всичко, което направи за нас...

Те се погледнаха в очите за пръв път през този ден и на него му се прииска да ѝ каже милион неща.

Ники подаде сковано ръка.

— Благодаря ви, господин Никълс.

— Чакай малко. — Ед бръкна в джоба си за телефона, който бе извадил от жабката, и му го подхвърли. — За всеки случай. На мен вече не ми трябва.

— Наистина ли? — Ники го улови с една ръка и се взря невярващо в него.

Джес се намръщи.

— Не можем да го приемем. Ти направи достатъчно.

— Не е кой знае какво. Ако Ники не го вземе, ще трябва да го дам за рециклиране. Просто ми спестявате труда.

Джес погледна в краката си, сякаш искаше да каже още нещо. След това вдигна очи и прибра нервно косата си в ненужна конска опашка.

— Е, щом казваш. Благодаря ти още веднъж. — Тя му подаде ръка. Ед се поколеба, после я стисна, като се опитваше да не обръща внимание на внезапния спомен от изминалата нощ.

— Успех с баща ти. И със семейната среща. И с онези неразбории в компанията. Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Не забравяй, че се случват и хубави неща. — Когато тя издърпа ръката си,

той се почувства особено, сякаш бе загубил нещо. Джес се обърна и погледна назад, вече отнесено... — Така. Трябва да преместим багажа някъде на сухо.

— Чакайте малко. — Ед извади визитка от самото си, надраска набързо един номер и пристъпи към нея. — Обади ми се.

Една от цифрите бе размазана. Той забеляза, че тя се взира в нея.

— Това е три. — Промени я и пъкна ръце в джобовите си, чувствайки се неловко като тийнейджър. — Искам да знам как се е представила Танзи. Моля те.

Джес кимна. И веднага след това тръгна, побутвайки момчето пред себе си като бдителен пастир. Ед стоеше и гледаше как носят обемистите платнени чанти и теглят негодуващото куче, докато завиха зад ъгъла на сивата бетонна сграда и изчезнаха.

В колата бе тихо. Ед си спомни за миговете, докато пътуваха заедно. Дори когато никой не говореше, той бе свикнал на леко запотените прозорци от дъха на Джес и децата; на смътното чувство за постоянно движение, което идваше от споделянето на ограничено пространство с други хора; на приглушеното пиукане от игрите на Ники и постоянно мърдащото тяло на Джес...

Сега огледа купето на колата и се почувства така, сякаш се намираще в изоставена къща. Видя трохите и огризката от ябълка, която бе пъкната в пепелника отзад, стопения шоколад, вестника, мушнат в джоба на седалката. Влажните му дрехи върху метални закачалки на задните прозорци. Забеляза учебника по математика, подаващ се отстрани на седалката, който Танзи явно бе забравила в бързината, и се зачуди дали да не ѝ го занесе. Но какъв смисъл имаше? Беше твърде късно...

Беше твърде късно.

Той остана да седи в колата на паркинга, загледан в родителите, които се разхождаха наоколо и убиваха времето, докато чакаха появата на децата си. Наведе се напред и отпусна глава на волана. После, когато наоколо остана само неговата кола, запали и потегли...

Ед едва бе изминал трийсетина километра, когато осъзна колко е уморен. Комбинацията от три нощи недоспиване, махмурлук и стотици километри шофиране си казваше думата и той усети как очите му се затварят. Включи радиото, отвори прозорците, а когато и това не помогна, спря до някакво крайпътно кафене.

Нямаше много посетители, въпреки обедния час. Двама мъже в костюми седяха в срещуположните краища, потънали в телефонни разговори и разглеждане на документи. На стената зад тях бяха изписани шестнайсет различни специалитета от кренвирши, яйца, бекон, пържени картофи и зрял фасул. Ед взе вестник от стойката и се настани на една маса. Поръча си кафе на сервитьорката.

— Съжалявам, сър, но по това време сервираме само обед. — Акцентът ѝ беше силен и му трябваше време да разбере какво му казва.

— О, добре тогава. Е, аз...

ГОЛЯМА ТЕХНОЛОГИЧНА КОМПАНИЯ СЕ РАЗСЛЕДВА ЗА ТЪРГОВИЯ С ВЪТРЕШНА ИНФОРМАЦИЯ

Той се вторачи във вестникарското заглавие.

— Сър?

Той не я чу, кожата му беше настръхнала.

— Трябва да поръчате някаква храна, ако искате да останете.

— О, разбира се...

Вчера финансовите ревизори потвърдиха, че разследват технологична компания за търговия с вътрешна информация за милиони лири. Разследването се води от двете страни на Атлантика и включва и Лондонската, и Нюйоркската стокова борса.

Още няма задържани, но според източник от Лондонската градска полиция това е „само въпрос на време“.

— Сър?

Сервитьорката го повтори няколко пъти, преди той да я чуе. Ед вдигна поглед. Млада жена с лунички на носа, косата ѝ с естествен цвят бе тупирана и оформена в сложна прическа.

— Какво ще поръчате?

— Каквото и да е... — отрони той с пресъхнала уста.

Настана мълчание.

— Хм, искате ли да ви кажа какъв е специалитетът днес? Или предпочитате някое от популярните ни ястия?

Само въпрос на време.

— Предлагаме закуска *а ла Бърнс*...

— Чудесно.

— Желаете ли закуска *а ла Бърнс*?

— Да.

— А какъв хляб предпочитате — черен или бял?

— Какъвто и да е.

Ед почувства, че жената се е вторачила в него. Тя написа набързо нещо в бележника си, пъкна го внимателно в колана на престилката и се отдалечи. Той седеше и гледаше вестника върху масата. През последните седемдесет и два часа се бе чувствал така, сякаш светът му се е преобърнал с краката нагоре, но това бе само една малка част от онова, което предстоеше...

— В момента съм заета.

— Само минута. — Той въздъхна. — Няма да дойда на семейната среща.

Кратко, заплашително мълчание.

— Моля те, кажи ми, че това е някаква тъпа шега.

— Не мога. Изскочи нещо...

— Какво нещо!

— Ще ти обясня по-късно.

— Не! Изчакай малко.

Той чу приглушения звук от поставяне на ръка върху слушалката. Вероятно свита в юмрук.

— Сандра, това трябва да се изкара отвън. Върни го веднага... — Чуха се стъпки. А после някой сякаш увеличи звука до дупка. — Не

мога да повярвам! Сериозно ли говориш?

— Съжалявам.

— А имаш ли представа колко трудно ѝ беше на мама да организира всичко? Разбираш ли колко много искат да те видят? Миналата седмица татко седна и изчисли откога не си идвал... От декември, Ед. От четири месеца! Четири месеца, през които той ставаше все по-зле, а ти не си направил нищо полезно, освен да му изпращаш тъпите си списания.

— Той каза, че харесва „Ню Йоркър“. Реших, че така ще има с какво да се занимава.

— Баща ни едва вижда, Ед. Щеше да го знаеш, ако си беше направил труда да дойдеш. А мама се отегчава до смърт от тези безкрайни статии.

Тя продължи в същия дух. Сякаш някой бе допрял до ухото му включен сешоар.

— Дори е приготвила за обед *твоята* любима храна, а не татковата. Толкова много иска да те види. А сега изведнъж просто заявяваш, че няма да дойдеш? Без обяснение? Какви ги вършиш, по дяволите!

Ушите му буквално загоряха. Седеше на масата с притворени очи. Когато ги отвори, беше два без двайсет. Олимпиадата вече приключваше. Той си представи Танзи в онази университетска зала как е навела глава над теста, а около нея подът е посипан с излишни очила. Ед много се надяваше, че щом погледне пълните с цифри страници, тя ще се отпусне и ще направи онова, за което очевидно бе създадена. Помисли си за Ники как обикаля с приведени рамене отвън и може би търси къде да се скрие за цигара марихуана. Помисли си за Джес, седнала върху платнена пътническа чанта с кучето до нея, склучила длани върху коленете си като за молитва, убедена, че ако иска нещо достатъчно силно, накрая то наистина ще се сбъдне...

— Ти си недостоен човек, Ед! Наистина! — Гласът на сестра му бе задавен от сълзи.

— Знам.

— О, и не си въобразявай, че ще им кажа! Няма да ти върша мръсната работа!

— Джем. Моля те, има причина...

— Не си го и помисляй! Щом искаш да разбиеш сърцата им, така да бъде. Аз приключих с теб, Ед, не мога да повярвам, че си ми брат.

Ед преглътна с мъка, когато тя затвори. А после изпусна бавна, треперлива въздишка. Какъв смисъл имаше? Това бе само половината от думите, които близките му щяха да изрекат, когато научат истината.

В това полупразно кафене, седнал на пейка с червена кожена тапицерия, пред бавно изстиващ обед, който не искаше, Ед най-сетне разбра колко много му липсва баща му. Би дал всичко само да види онова негово насърчително кимане, да гледа как върху лицето му се изписва малко неохотна усмивка. Домът не му липсваше от петнайсет години, откакто го бе напуснал, а сега внезапно усети болезнена носталгия. Седеше и гледеше през зацапаните прозорци към профучаващите по пътя коли. И изведнъж нещо, което не можеше съвсем да определи, го заля като огромна вълна. За пръв път в зрелия си живот — вече преминал през развод, разследване, случилото се с Диана Луис — Ед се улови, че едва сдържа сълзите си.

Седеше и притискаше ръце към очите си, за да не мисли за друго, освен за това, че е стиснал зъби.

— Добре ли сте?

В очите на младата сервитьорка се четеше леко безпокойство, сякаш тя се опитваше да прецени дали този мъж ще създава проблеми.

— Да — увери я Ед. Искаше гласът му да прозвучи уверено, но той пресекна. А после, когато видя, че тя не изглежда убедена, добави: — Мъчи ме мигрена.

Лицето ѝ тутакси се отпусна.

— О, съжалявам... Голям кошмар е. Пиете ли хапчета?

Ед поклати глава, боеше се да проговори.

— Знаех си, че нещо не е наред. — Тя остана за миг пред него. — Почакайте малко. — Отиде до щанда, едната ѝ ръка посегна към косата на тила, оформена в сложен кок. Наведе се, затършува в някакво чекмедже, което той не можеше да види, и отново дойде при масата му. Погледна зад гърба си и му подаде две хапчета в блистер.

— Не бива да ги давам на клиентите, но тези са страхотни. Много помагат. И не пийте кафе, ще стане по-зле. Ще ви донеса вода.

Той я изгледа.

— Не се безпокойте, не е дрога — успокой го тя. — Просто хапчета против мигрена.

— Много сте мила.

— Започват да действат след двайсетина минути. Но после... Божичко, какво облекчение ще изпитате! — Усмивката набръчка нослето ѝ. Той забеляза, че под целия този грим очите ѝ са добри.

Сервитьорката взе каната с кафето, сякаш да го предпази от нея. Ед се улови, че мисли за Джес. *Случват се и хубави неща. Понякога, когато най-малко ги очакваш.*

— Благодаря — каза тихо.

— Няма защо.

В този момент телефонът му извънтя. Звукът отекна в крайпътното кафене и той се взря в екрана, докато натискаше копчето. Номерът му беше непознат.

— Господин Никълс?

— Да?

— Ники се обажда. Ники Томас. Ами... Съжалявам, че ви безпокоя. Но имаме нужда от помощта ви.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НИКИ

Ники знаеше, че това е лоша идея от мига, в който спряха на паркинга. Всички участници в олимпиадата бяха момчета, с изключение на едно-две момичета. И бяха поне две години по-големи от Танзи. Носеха вълнени блейзъри, имаха грозните подстрижки, скобите на зъбите и марковите ризи на истинската средна класа. Родителите им караха луксозни коли. Танзи, със своите розови панталони и дънково яке с апликирани от Джес цветя, все едно идваше от друга планета.

Ники знаеше, че сестра му не се чувства удобно дори още преди Норман да ѝ счупи очилата. Тя все повече се умълчаваше в колата, оттегляйки се в своя малък свят. Той се бе опитал да я измъкне оттам, а това всъщност беше акт на епично самоотрицание, защото от повръщането тя миришеше много лошо. Ала щом влязоха в Абърдийн, Танзи така потъна в себе си, че стана недосегаема. Джес толкова искаше да стигнат навреме, че не го забеляза. Погълната бе от мисли за господин Никълс, за счупените очила и торбичките за повръщане. Изобщо не ѝ минаваше през ума, че децата от частни училища може да са също толкова недружелюбни, колкото тези от „Макартърс“.

Джес влезе в сградата, за да регистрира Танзи и да вземе табелката с името ѝ и изпитния комплект. Ники беше застанал отстрани с Норман, за да не пречи на никого, така че не успя да забележи двете момчета, които стояха до сестра му, докато тя разглеждаше картата с разположението на чиновете пред входа на залата. Не можеше да ги чуе, защото имаше слушалки в ушите и слушаше „Депеш Мод“, откъснат от всичко наоколо. Но щом забеляза помръкналото лице на Танзи, извади едната слушалка от ухото си.

Момчето със скобите я оглеждаше нахално от главата до петите.

— Да не си сбъркала мястото? Феновете на Джъстин Бийбър не се събират тук...

По-слабото момче се изсмя.

Танзи ги изгледа с широко отворени очи.

— Била ли си на олимпиада преди?

— Не — призна тя.

— Quel^[1] изненада. Е, аз съм бил, но досега не бях виждал мъхеста кутия за моливи. Ти взе ли си твоята мъхеста кутия за моливи, Джеймс?

— Май съм я забравил. О, боже!

— Мама ми я направи — обясни смутено Танзи.

— Майка ти я е направила? — Те се спогледаха. — Това да не е късметлийската ти кутия?

— Май не ѝ помага много. Джеймс, да ти мирише на нещо лошо? Например на повърнато? Някой доста се е изнервил.

Танзи сведе глава и тръгна бързо към тоалетната.

— Тази е мъжката! — провикнаха се те след нея и се разкикотиха.

Ники се опитваше да завърже каишката на Норман за радиатора. Момчетата тъкмо се канеха да влязат в изпитната зала, когато той пристъпи напред и постави ръка върху врата на грубияна със скобите.

— Ей, дребосък! Чакай малко!

Момчето се извърна рязко. Очите му се разшириха. Ники го приближи още, за да може то да чува шепота му. В този миг се радваше, че на места кожата му жълтее и че има белег отстрани на лицето.

— Готин, само една дума. Ако още веднъж се държиш така със сестра ми или с която и да е сестра, лично ще дойда и ще ти вържа краката на най-сложната математическа фльонга. Ясен ли съм?

Момчето кимна и челюстта му увисна.

Ники му отправи най-психарския си поглед достатъчно дълго, за да го накара да преглътне шумно, при което адамовата му ябълка подскочи.

— Не е хубаво да си изнервен, а?

Момчето поклати глава в знак на съгласие.

Ники го потупа по рамото.

— Добре. Радвам се, че се изяснихме. Хайде, върви да смяташ.
— Той се обърна и пое към тоалетната.

Един от учителите застана пред него с вдигната ръка, на лицето му бе изписан въпрос.

— Извинете? Току-що видях, че вие...

— Просто му пожелах късмет. Да. Страхотно хлапе! — Ники поклати глава, сякаш изразяваше възхищението си, и продължи към мъжката тоалетна, за да вземе Танзи.

Когато Джес и Танзи се появиха от дамската тоалетна, блузата на сестра му беше мокра на местата, където бе измита със сапун и вода, а лицето ѝ беше бледо и на червени петна.

— Не обръщай внимание на тези идиотчета, Танзи — рече Ники и се изправи на крака. — Просто се опитваха да те сплашат.

— Кои бяха точно? — Изражението на Джес бе каменно. — Кажи ми, Ники.

Да, та после Джес да се втурне към тях като разярена тигрица — точно това ѝ липсваше на Танзи преди състезанието.

— Ами не ги разгледах добре. Пък и аз оправих нещата.

Хареса му как прозвуча: „Аз оправих нещата“.

— Но аз не мога да виждам, мамо — изхленчи Танзи. — Какво ще правя, ако не мога да виждам?

— Господин Никълс ще ти намери очила. Не се безпокой.

— Ами ако не успее? Ако не се върне повече?

„На негово място сигурно така щях да направя“, помисли си Ники. Съсипали му бяха хубавата кола. И изглеждаше десет години по-възрастен, когато те си тръгнаха...

— Госпожо Томас. Трябва да започваме. Дъщеря ви има трийсет секунди да заеме мястото си.

— Дали няма начин да отложим началото за няколко минути? Налага се да ѝ намерим някакви очила. Не може да вижда без тях.

— Не, госпожо. Ако не е на мястото си до трийсет секунди, боя се, че ще започнем без нея.

— А може ли да я придружа? Ще ѝ чета въпросите.

— Но аз не мога да пиша без очила.

— Аз ще пиша вместо теб.

— Мамо...

Джес знаеше, че е безнадеждно. Погледна към Ники и поклати едва-едва глава, сякаш казваше: „Не знам какво да правя“.

Ники клекна до Танзи.

— Ще се справиш, Танз. Знам, че можеш. Ще ги решиш, само дръж листовете много близо до очите си и не бързай.

Тя се взираше с присвити очи в залата. Участниците в олимпиадата вече се настаняваха, издърпваха столовете изпод чиновете, подреждаха нещата си за писане.

— Щом господин Никълс дойде, веднага ще ти донесем очилата.

— Точно така. Влез и дай всичко от себе си, ние ще те чакаме тук. Норман ще е точно от другата страна на стената. А след това ще отидем да обядваме. Не се тревожи за нищо.

Жената със списъка дойде при тях.

— Ще участваш ли в състезанието, Констанца?

— Името ѝ е Танзи — поправи я Ники.

Жената сякаш не го чу. Танзи кимна безмълвно и се остави да я отведат до чина. Изглеждаше ужасно мъничка.

— Ще се справиш, Танз! — Гласът му изскочи от устата неочаквано, отекна в стените на залата и мъжът в другия ѝ край го изгледа недоволно.

— Разбий ги, Танз!

— О, за бога! — промърмори някой.

— Разбий ги! — отново изкрещя Ники и Джес се взря в него шокирано.

В този миг проехтя звънец и вратата се затвори със солидно щракване пред лицата на Ники и Джес. Норман се размърда. Сега бяха изправени пред необходимостта да убият няколко часа.

— Така — произнесе Джес, когато най-сетне откъсна поглед от залата, където изчезна дъщеря ѝ. Пъхна ръце в джобовете си, отново ги извади, оправи косата си и въздъхна. — Така.

— Той ще дойде — увери я Ники, но не беше съвсем сигурен.

— Знам.

Последвалото мълчание продължи малко по-дълго и ги накара да се усмихнат неловко един на друг. Коридорът бавно опустяваше, остана само един организатор, който мърмореше нещо, докато прокарваше химикалка по някакъв списък.

— Сигурно господин Никълс е попаднал в задръстване.

— Движението беше много натоварено.

Ники си представи как Танзи се взира с присвити очи в задачите и се оглежда за помощ, която вероятно нямаше да дойде. Джес се бе

вторачила в тавана, изруга тихо, след това завърза косата си в конска опашка и пак я отвърза. Сигурно и тя си мислеше същото.

Но после долетя звук от някакво движение и господин Никълс се появи. Тичаше по коридора като луд и размахваше найлонова торба, която май цялата бе пълна с очила. Спря запотен пред бюрото и започна да спори с организаторите като човек, който знае, че за нищо на света не бива да отстъпи. Облекчението на Ники бе толкова голямо, че трябваше да излезе навън, да се подпре на стената и да отпусне глава върху коленете си, докато опасността да се разридае премине...

Почувства се странно, когато се сбогуваше с господин Никълс. Стояха край колата му под ситния дъжд и Джес се правеше, че изобщо не ѝ пука, макар че очевидно не беше така. На Ники много му се искаше да му благодари за това, че ги е докарал чак дотук и че се е държал толкова готино, но точно тогава господин Никълс взе, че му даде резервния си телефон и всичко, което той успя да каже, бе само едно задавено „благодаря“. А после се разделиха. С Джес и Норман поеха през паркинга на университетското градче, преструвайки се, че не чуват как колата на господин Никълс потегли.

Влязоха в сградата и Джес прибра чантите им в гардеробната. После се обърна към Ники и като махна несъществуваща пращинка от рамото му, каза:

— Хайде да разходим кучето.

Истина бе, че Ники не обичаше да говори. Не че нямаше какво да каже. Просто липсваше човек, с когото да му е приятно да общува. Откакто на осем години беше дошъл да живее с татко и Джес, хората все го караха да говори за „чувствата си“, сякаш те бяха голяма раница, която той влачеше със себе си и я разтваряше, та всички да видят съдържанието ѝ. Често обаче дори не знаеше какво мисли. Нямаше мнение за политиката или икономиката, нито за това, какво се случва с него. Дори нямаше мнение за истинската си майка. Тя беше наркоманка. Обичаше дрогата повече от него. Какво друго имаше за казване тогава?

Известно време Ники посещаваше психоложката, както настояваха социалните работници. Жената искаше да го накара да се гневи на случилото се с него. Ники ѝ бе обяснил, че не таи гняв в себе

си, защото разбира, че майка му не може да се грижи за него. Не беше нищо лично от нейна страна. Колкото и добро дете да бе той, тя пак щеше да го зареже. Просто беше тъжна... Толкова рядко я беше виждал като малък, че не усещаше никаква връзка с нея.

Но психоложката не спираше да повтаря: „Трябва да говориш за гнева си, Никълъс. Не е хубаво да таиш всичко в себе си“. Даде му две малки плюшени играчки и го накара да ѝ покаже „как се чувства като изоставено дете“.

Ники не можеше да ѝ обясни, че мисълта за принудителното седене в кабинета ѝ, играта с кукли и това, че го наричаше Никълъс, го изкарва от кожата му. Просто не беше особено гневна личност. Не се гневеше нито на майка си, нито дори на Джейсън Фишър, макар да не очакваше някой да разбере това. Фишър просто беше идиот, чийто мозък стигаше само колкото да се бие. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че никога няма да бъде нещо. Беше кух и никой не го харесваше, не и истински. Затова изкарваше всичко навън, прехвърляйки лошите си чувства върху най-близкия възможен човек. Виждате ли? От терапията все пак имаше известна полза...

Затова, когато Джес каза, че трябва да се поразходят, Ники бе донякъде нащрек. Не искаше да влиза в сериозен разговор за чувствата си. Не желаше да обсъжда тази тема. Пригответи се за отбрана, но Джес известно време мълчеше, а после каза: „Само на мен ли ми се струва така, или господин Никълс наистина малко ни липсва?“.

Ето за какво разговаряха:

Неочакваната красота на абърдийнските сгради.

Дали някой от тях се е сетил да вземе найлонова торбичка за изпражненията на кучето.

Кой от двамата ще ритне това нещо под паркираната кола, за да не го настъпят.

Най-добрия начин да изчистиш обувките си в тревата.

Дали изобщо е възможно да изчистиш обувките си с трева.

Лицето на Ники, в смисъл дали го боли. Отговор: *Не, вече не.*

Други части на тялото му, в смисъл дали го болят? *Не, не, е може би малко, но съм по-добре.*

Джинсите му... Дали да не ги вдигне малко, та да не му се вижда вечно бельото?

Че бельото му всъщност си е негова работа.

Дали трябва да кажат на татко за ролса. Ники я посъветва да се престори, че са го откраднали. Той нямаше как да узнае. А и си го заслужаваше. Но Джес възрази, че не може да го лъже, защото няма да е честно. А после за известно време се умълча.

Той добре ли е? По-добре ли се чувства, когато е далеч от къщи? Тревожи ли се, че ще се върне у дома?

Тук вече Ники спря да говори и започна да свива рамене. Какво имаше за казване?

Ето за какво не говориха:

Какво ще е да се приберат у дома с пет хиляди лири.

Ако Танзи отиде в това училище, а Ники не продължи в гимназията, дали Джес ще иска той да взима сестра си от „Сейнт Анс“ всеки ден.

Каква готова храна ще си купят довечера, за да отпразнуват победата. Сигурно нямаше да е дюнер.

Джес умираше от студ, макар да настояваше, че не е така. Косъмчетата по откритите части на ръцете ѝ бяха настръхнали.

Господин Никълс. И най-вече къде бе спала Джес снощи. И защо цяла сутрин се поглеждаха крадешком като срамежливи тийнейджъри дори когато си говореха троснато. Ники наистина мислеше, че понякога тя ги смята за големи глупаци.

Като цяло обаче това с говоренето не беше лошо и той дори си помисли, че не е зле да го прави по-често.

Чакаха пред вратите, когато те най-сетне се отвориха в два часа. Танзи излезе с първата група деца, стиснала здраво мъхестата си кутия за моливи. Джес разтвори обятия, готова да празнуват.

— Как мина?

Тя ги погледна, без да мига.

— Разби ли ги, Танз? — усмихна се Ники.

И тогава лицето на Танзи изведнъж се сгърчи. Те замръзнаха, а после Джес се наведе и я прегърна, може би, за да скрие шока си; Ники постави ръка на рамото ѝ от другата страна, а Норман се отпусна до нозете ѝ. Докато другите деца ги подминаваха, тя им разказа какво се бе случило през задавени ридания.

— Изгубих целия първи половин час. И понякога не разбирах какво ми казват заради акцента. И не виждах добре. Бях много нервна и само се взирах в теста, а когато получих очилата, мина цяла вечност, преди да намеря подходящ чифт, а после дори не можах да разбера първия въпрос...

Джес огледа коридора за организаторите.

— Ще говоря с тях. Ще им обясня какво се е случило. Това с очилата, искам да кажа. Сигурно ще го вземат предвид. Може да успеем да ги накараме да променят резултата при това положение.

— Не. Не искам да говориш с тях. Не разбрах първия въпрос дори с очилата. И не успях да реша задачата.

— Но може би...

— Оплесках нещата — проплака Танзи. — Не искам да говорим повече за това. Искам само да си вървим.

— Не си оплескала нищо, миличка. Ти даде всичко от себе си. Само това има значение.

— Не е вярно! Сега няма да мога да уча в „Сейнт Анс“ без тези пари.

— Е, сигурно има и друг начин... Не се безпокой, Танзи. Ще измисля нещо.

Усмивката ѝ беше най-неубедителната, която Ники бе виждал досега. А Танзи не беше глупава. Тялото ѝ се разтресе от ридания, както никога досега. Толкова бе разстроена, че честно казано, и на него му се доплака.

— Да си вървим у дома — подкани я, когато стана непоносимо.

Но Танзи се разплака още по-силно.

Джес го погледна безпомощно, сякаш го питаше: „Ники, какво да правя?“. И обстоятелството, че сега дори тя не знаеше как да постъпи, го накара да почувства, че светът наистина е несправедлив. След което си помисли: „Ужасно ми се иска да свия една цигара. Жалко, че Джес ми конфискува дрогата“. Нуждаеше се от нея повече от всякога.

Изчакаха в коридора, докато другите състезатели се оттегляха в колите със своите родители, и внезапно, съвсем неочаквано, Ники осъзна, че изпитва гняв. Беше бесен на глупавите момчета, които бяха разстроили сестра му. Беше бесен на тъпото състезание по математика и правилата му, които не можеха да се нарушат дори съвсем мъничко за едно малко момиче, което не вижда без очила. Беше бесен, че прекосиха цялата страна само за да се провалят отново. Сякаш нямаше нищо, което това семейство бе способно да свърши като хората. Абсолютно нищо!

Когато коридорът най-сетне се опразни, Джес бръкна в задния си джоб и измъкна малка правоъгълна визитка. Подаде му я.

— Обади се на господин Никълс.

— Но той сигурно вече е много далеч! А и не виждам какво може да направи.

Джес прехапа устни. Извърна се от него, после отново го погледна.

— Може да ни закара до Марти.

Ники зяпна.

— Моля те! Знам, че е неловко, но не мога да измисля друго. Танзи има нужда от нещо, което да я ободри, Ники. Има нужда да види баща си.

Господин Никълс се върна след половин час. Оказа се, че бе спрял недалеч от университета, за да хапне нещо. След това Ники си помисли, че ако беше разсъждавал по-трезво, щеше да се запита защо господин Никълс не се е отдалечил повече и защо му е било нужно толкова време да се нахрани. Но беше твърде зает да спори с Джес на няколко метра от колата.

— Знам, че не искаш да виждаш баща си, но...

— Няма да дойда.

— Направи го заради Танзи. — Лицето ѝ имаше онова решително изражение, което означаваше „знам какво изпитваш, но ще те накарам да направиш каквото искам“.

— Това изобщо няма да оправи нещата.

— За теб може би. Виж, Ники, знам, че изпитваш смесени чувства към баща си и не те виня. Наясно съм, че мина доста време и

ти си объркан...

— Не съм объркан.

— Танзи не е на себе си. Трябва да я зарадваме с нещо... А Марти не живее далеч. — Тя протегна ръка и го докосна по лакътя. — Виж, ако наистина не искаш да го видиш, може просто да останеш в колата, става ли? Съжалявам — каза, когато той не отговори. — И аз не горя от желание да го срещна... Но наистина се налага да го направим.

Какво би могъл да й каже, че тя да му повярва? А и някаква част от него се питаше дали пък не греши той.

Джес отиде до господин Никълс, който се бе облегал на колата и ги наблюдаваше. Танзи седеше мълчаливо вътре.

— Ще ни закараш ли до Марти? До майка му, искам да кажа. Съжалявам. Знам, че сигурно ти е писнало от нас и че сме трудни за издържане, но... Нямам към кого друго да се обърна. А Танзи... Тя има нужда от баща си сега... Каквото и да мисля... Така де, каквото и да мислим за него, тя има нужда да го види. Само на два часа път отук е.

Той я изгледа.

— Е, добре де, може би малко повече, ако се движим бавно — поправи се тя. — Ала наистина трябва да го направя.

Господин Никълс се отмести и й отвори вратата. Наведе се малко и се усмихна на Танзи.

— Хайде да тръгваме.

Всички изглеждаха облекчени. Но идеята беше лоша. Много лоша! Ако само го бяха попитали за тапетите, Ники щеше да им каже защо.

[1] Каква. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДЖЕС

Последният път, когато Джес беше видяла Марая Констанца, бе в деня, когато ѝ докара Марти във вана на Лиъмовия брат. Съпругът ѝ беше прекарал последните сто и шестдесет километра до Глазгоу заспал под юргана и докато Джес стоеше в безупречния хол на свекърва си и се мъчеше да обясни депресията на сина ѝ, тя я гледаше така, сякаш Джес се бе опитала да го убие.

Марая Констанца никога не я беше харесвала. Мислеше, че синът ѝ заслужава нещо повече от шестнайсетгодишна ученичка със саморъчно боядисана коса и блестящ маникюр; нищо, направено от Джес оттогава, не беше в състояние да промени особено мнението ѝ. Свекърва ѝ намираще, че това, което е сторила с къщата, е странно. Обстоятелството, че сама шие повечето от дрехите на децата, ѝ се струваше ексцентрична прищявка. Изобщо не ѝ хрумна да попита защо тя им шие дрехите или защо не могат да си позволят някой друг да ремонтира къщата. Или защо, когато кухненската мивка се запушеше, именно Джес беше тази, която се оказваше под мивката, борейки се с извитата тръба с гаечен ключ в ръка.

Тя наистина бе полагала усилия да ѝ се хареса. Държеше се любезно, не ругаеше. Беше вярна на Марти. Роди му най-фантастичната дъщеря на света и се грижеше да е чиста, нахранена и обградена с обич. Нужни ѝ бяха пет години да осъзнае, че не тя е проблемът. Марая Констанца просто беше от хората, които вечно са недоволни. Джес имаше чувството, че я е виждала да се усмихва спонтанно само когато съобщава някакви лоши новини за приятелките или съседите...

Джес опита да ѝ позвъни от телефона на Ед два пъти, но не получи отговор.

— Баба сигурно още е на работа — каза на Танзи, когато затвори телефона. — А може да са отишли да видят новото бебе.

— Още ли искаш да ви закарам? — Ед я изгледа изпитателно.

— Да, ако обичаш. Сигурна съм, че вече ще са вкъщи, когато пристигнем. Тя никога не излиза вечер.

Очите на Ники срещнаха нейните в огледалото и се отместиха. Джес не го винеше, че не иска да се види с баща си и баба си. Ако реакцията на Марая Констанца при появата на Танзи бе сравнително добра, внезапното откритие, че има внук, бе посрещнато от нея със същия ентузиазъм, с който би приела новината, че в семейството има краста. Джес не знаеше на какво се дължи това. Дали свекърва ѝ бе обидена от факта, че той е съществувал толкова дълго без нейно знание, или просто беше неспособна да загърби обстоятелството, че е незаконороден и че синът ѝ е имал връзка с наркоманка... Но показваше, че ѝ е по-лесно да не му обръща внимание.

— Радваш ли се, че ще видиш баща си, Танзи? — Джес се извърна в седалката.

Дъщеря ѝ се бе облегнала на Норман, лицето ѝ бе сериозно и уморено. Очите ѝ се плъзнаха към Джес и тя кимна едва забележимо.

— Ще е страхотно да го видим. Също и баба — увери я бодро Джес. — Не знам защо не се сетихме по-рано.

Продължиха да пътуват в мълчание. Танзи задряма, облегната на кучето. Ники седеше и гледаше към потъмняващото небе. На Джес не ѝ се слушаше музика. Не искаше децата да разберат как се чувства след случилото се в Абърдийн. Не можеше да си позволи да мисли за това. *Всяко нещо по реда си, каза си. Първо Танзи да се съвземе. А после все ще измисля нещо.*

— Добре ли си? — попита я Ед.

— Да. — Тя видя, че той не ѝ повярва. — Танзи ще се почувства по-добре, когато се види с баща си. Сигурна съм.

— Може да участва в олимпиадата и догодина. Тогава ще знае какво да очаква.

Джес направи опит да се усмихне.

— Това ми намирисва на оптимизъм, Ед.

Той се извърна към нея, очите му бяха пълни със съчувствие.

Тя се радваше, че отново е в колата му. Вече се чувстваше странно защитена в нея, сякаш нищо лошо не можеше да се случи, докато са вътре. Джес си представи, че се намира в хола на малката къща на семейство Констанца и се опитва да обясни събитията, които са ги довели там. Представи си лицето на Марти, когато му каже за

ролс-ройса. Видя как утре всички щяха да чакат на автобусната спирка — първия етап от безкрайното завръщане у дома. За миг се почуди дали да не помоли Ед да се грижи за Норман, докато се приберат. Но щом се сети колко много му бе струвала цялата тази авантюра, се отказа. Всяко нещо с времето си.

А после сигурно бе задрямала, защото някой я побутна леко по лакътя.

— Джес?

— Ммм... — сънено го погледна тя.

— Джес? Мисля, че пристигнахме. Джиписът показва, че това е адресът.

Тя се изправи в седалката. Прозорците на спретнатата бяла еднотипна къща я гледаха немигащо. Стомахът ѝ неволно се сви.

— Колко е часът?

— Наближава седем. — Ед я изчака да потърка очи. — Е, вътре свети — продължи. — Сигурно са си вкъщи.

Той се извърна в седалката, когато тя се надигна:

— Хайде, деца, пристигнахме. Сега ще се видите с татко си.

Танзи стискаше здраво майка си за ръката, докато вървяха по алеята. Ники бе отказал да слезе от колата, заяви, че ще ги изчака заедно с господин Никълс. Джес реши първо да остави Танзи в къщата, а после да се върне и да се опита да го придума.

— Вълнуваш ли се?

Дъщеря ѝ кимна, малкото ѝ личице внезапно се изпълни с надежда и за миг Джес почувства, че е постъпила правилно. Все пак щяха да спасят нещо от това пътуване. Каквито и проблеми да имаха с Марти, те можеха да почакаат.

Край предните стъпала имаше две големи саксии, пълни с морави цветя, които тя не познаваше. Прибра косата от лицето на дъщеря си, наведе се напред, избърса нещо в ъгълчето на устата ѝ и натисна звънеца.

Марая Констанца първо видя Танзи. Вторачи се в нея, а после в Джес и през лицето ѝ преминаха няколко изражения, до едно трудно разгадаеми.

Джес им отговори с бодра усмивка.

— Здравей, Марая. Ние... Бяхме наблизо и си помислих, че не бива да се приберем, без да видим Марти. И теб.

Марая Констанца продължаваше да я гледа.

— Опитаме се да се обадим — продължи Джес с глас, който беше самата любезност, сякаш не беше нейният. — Няколко пъти. Щях да оставя съобщение, но...

— Здравей, бабо! — Танзи изтича и прегърна баба си през кръста.

Марая Констанца постави неохотно ръка върху гърба на внучката си. Боядисала си беше косата в прекалено тъмен цвят, забеляза Джес. Свекърва ѝ остана така за миг, след което погледна към колата, откъдето Ники наблюдаваше безизразно през прозореца.

Господи, толкова ли е трудно да покажеш малко ентузиазъм поне веднъж? — подразни се Джес.

— Ники ще дойде след малко — обясни тя, като все така упорито се усмихваше. — Току-що се събуди. Нека се разсъни...

Продължаваха да стоят и да се гледат.

— Той... Той не е тук — каза накрая Марая.

— На работа ли е? — Гласът на Джес прозвуча по-радостно, отколкото бе възнамерявала. — Искам да кажа, значи, вече се чувства добре, щом работи...

— Той не е тук, Джесика.

— Да не е болен? — О, божичко, помисли си тя. Нещо се беше случило. И тогава най-сетне го забеляза. Чувство, каквото не си спомняше да е виждала върху лицето на Марая. Смущение.

Свекърва ѝ се опита да го прикрие. Джесика я наблюдаваше.

— Е, къде е?

— Ти... Мисля, че трябва да поговорите. — Марая вдигна ръка към устата си, сякаш се боеше да не каже нещо излишно, и се освободи нежно от внучката си. — Почакай малко. Ще ти дам адреса му.

— Какъв адрес?

Тя остави Танзи и Джес да стоят на стълбите отвън и изчезна в малкия коридор, като притвори вратата след себе си. Танзи вдигна въпросително очи към майка си. Джес ѝ се усмихна окуражително. Не се оказа толкова лесно, колкото бе очаквала.

Вратата се отвори отново. Марая ѝ подаде лист хартия.

— Дотам е час, час и половина, в зависимост от трафика.

Джес погледна скованите ѝ черги, а после и малкия коридор, където нищо не се бе променило от петнайсет години. Нищичко.

— Ясно — каза и усмивката ѝ се стопи.

Марая не смееше да я погледне. Наведе се и докосна с длан бузата на Танзи.

— После се върни да постоиш при баба си, миличка. — Тя вдигна очи към Джес. — Нали ще я доведеш? Отдавна не сме се виждали.

Това изражение на безмълвна молба беше по-изнервящо от всичко, което бе сторила Марая Констанца през годините, откакто ѝ бе станала свекърва.

Джес поведе бързо Танзи към колата.

Ед я изгледа безмълвно.

— Ето. — Джес му подаде листа. — Трябва да отидем там.

Той се зае да вкарва пощенския код в джипиеса. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Погледна в огледалото за обратно виждане.

— Ти си знаел — каза, когато Танзи най-сетне пъкна слушалките в ушите си.

Ники приглади бретона си, взря се в къщата на баба си.

— Разбрах го последния път, когато говорих с него по скайп. Баба никога не би избрала такива тапети.

Джес не го попита къде е Марти.

Вече се досещаше...

Пътуваха цял час в мълчание. Джес не можеше да говори. В главата ѝ се въртяха милион възможности. От време на време се вираше в огледалото и наблюдаваше Ники. Лицето му бе безизразно, обърнато решително към пейзажа отстрани на пътя. Тя постепенно започна да проумява нежеланието му да се види с баща си, дори да говори с него през последните няколко месеца, и видя всичко в нова светлина.

Пътуваха през здрача към покрайнините на нов град и жилищен комплекс, в който къщите бяха чисто нови, с изискана архитектура, а пред тях блестяха луксозни коли, неоспоримо доказателство за

благополучие. Ед спря пред „Касъл Корт“, където четири черешови дървета стояха изправени като стражи покрай тесния тротоар, върху който вероятно не стъпваше никой. Къщата изглеждаше наскоро построена: еркерните ѝ прозорци блестяха, полегатият ѝ покрив лъщеше на ситния дъжд.

Тя се загледа в нея през прозореца.

— Добре ли си? — Това бяха единствените думи, които Ед произнесе през цялото пътуване.

— Почакайте тук за минутка, деца — помоли Джес и излезе от колата.

Отиде до входната врата, провери още веднъж адреса върху късчето хартия и почука с пиринченото чукче. Вътре се чуваше шум от телевизор и тя мерна неясната сянка на някого, който се движеше под ярката светлина.

Почука отново. Едва усещаше дъжда.

Долетяха стъпки от коридора. Вратата се отвори и пред нея застана руса жена. Беше облечена в тъмночервена вълнена рокля и обувки с нисък ток в тон с облеклото ѝ, а косата ѝ бе подстригана в онзи стил, който избират дамите, занимаващи се с бизнес, защото не искат да изглеждат прекалено делови.

— Търся Марти — обясни Джес.

Жената понечи да каже нещо, след това изгледа Джес от главата до петите, джапанките ѝ, измачкания бял панталон и през няколкото последвали секунди, от лекото напъгане в изражението ѝ, Джес осъзна, че тя знаеше. Знаеше за нея.

— Почакайте — каза ѝ.

Вратата се притвори и Джес я чу да вика по тесния коридор.

— Март? Март?

Март.

До нея долетя приглушеният му глас, смееше се, казваше нещо за телевизията, после жената заговори по-тихо. Джес забеляза сенките им зад матираното стъкло. След това вратата се отвори и той застана пред нея.

Марти бе оставил косата си да порасне. Имаше дълъг, увиснал бретон, сресан на една страна като на тийнейджър. Облечен бе в тъмносини джинси, които тя не бе виждала преди, и беше отслабнал. Изглеждаше като непознат. И беше преbledнял, силно преbledнял.

— Джес.

Тя не можеше да говори.

Продължиха да се гледат. Той преглътна.

— Щях да ти кажа...

До този момент Джес отказваше да повярва, че това с истина. Досега си бе мислила, че сигурно има някаква ужасна грешка, че Марти е на гости на приятел или че отново е болен и Марая Констанца, с нейната криворазбрана гордост, просто не иска да го признае. Но това, което бе пред очите ѝ, не можеше да е грешка.

Нужно ѝ беше време да възвърне гласа си.

— Тук ли... Тук ли живееш?

Джес отстъпи назад и сякаш чак сега забеляза идеално поддържаната градина отпред, дневната, едва различима през прозореца. Бедрото ѝ се блъсна в лъскавата тойота на алеята и тя протегна ръка, за да не падне.

— През цялото това време? Ние едва свързвахме двата края през последните две години, а ти живееш тук в скъпа къща и... и с чисто нова кола!

Марти погледна притеснено зад гърба си.

— Трябва да поговорим, Джес.

И тогава тя видя тапетите в трапезарията. Дебелите ивици. И всичко си дойде на мястото: настояването му, че могат да се свързват само в уговорено време; липсата на стационарен телефон; обяснението на Марая, че той спи винаги, когато тя звънеше извън обичайното време; желанието на свекърва ѝ да затвори телефона колкото може по-бързо...

— Трябва да поговорим?! — Джес се изсмя горчиво. — Добре, Марти, да поговорим, щом искаш. Какво ще кажеш да говоря аз? За две години не ти поисках абсолютно нищо... Нито пари, нито да се грижиш за децата или някаква друга помощ. Защото мислех, че си в депресия... Мислех, че живееш при *майка си*...

— *Наистина* бях при нея.

— А колко време живееш тук?

Той сви устни.

— Колко време, Марти? — Гласът ѝ беше писклив.

— Петнайсет месеца.

Той погледна в краката си.

— Живееш тук от петнайсет месеца? Повече от година?

— Искях да ти кажа. Но знаех, че ти ще...

— Какво, ще побеснея ли? Защото ти се радваш на лукс, докато жена ти и децата ти едва оцеляват, понеже ги остави да се оправят сами?

— Джес...

Тя замълча за миг, когато вратата се отвори рязко. Зад Марти се появи малко момиче, косата ѝ бе наситено руса, беше облечена в марков суитшърт и маратонки. Затегли го за ръкава.

— Започна твоят сериал, Марти — поде тя, но видя Джес и млъкна.

— Върви при майка си, миличка — каза той тихо, погледът му се отмести встрани. Постави нежно ръка на рамото ѝ. — Идвам след минута.

Детето погледна предпазливо Джес. Беше на същата възраст като Танзи.

— Хайде, влизай вътре... — Той притвори вратата зад себе си.

И това разби сърцето на Джес.

— Тя... Тя има деца?

Той преглътна.

— Две.

Ръцете ѝ се вдигнаха към лицето, после към косата. Обърна се и пое невиджащо по алеята.

— О, божичко! О, божичко...

— Джес, не съм имал намерение...

Тя се обърна рязко и се хвърли към него. Искеше да смаже глупавото му лице и скъпата му подстрижка. Искеше той да усети болката, която изпитваха децата му заради него. Искеше да си плати. Той се скри зад тойотата и преди да се усети какво прави, Джес осъзна, че я рита. Риташе огромните ѝ колела, бляскавите ѝ врати, тъпата бяла, лъскава, чисто нова кола.

— Ти си лъжец! Излъга всички! А аз се опитвах да те защитя! Не мога да повярвам... Не мога... — Тя отново зарита тойотата и изпита слабо удовлетворение, когато металът поддаде, въпреки внезапната болка в крака ѝ. Не спираше да блъска, беше извън себе си от гняв, юмруците ѝ заудряха по прозореца.

— Джес! Колата! Да не си се побъркала!

Тя сипеше удари върху ламарините, защото не можеше да сипе удари върху него. Блъскаше по автомобила с ръце и крака, побесняла, задавена от ярост, кръвта бучеше в ушите ѝ. А когато той успя да я издърпа, заставайки между нея и колата, и я стисна здраво за ръцете, тя почувства мигновен страх, че животът ѝ е излязъл от контрол. Погледна го в очите, очите му на страхливец, и в главата ѝ сякаш експлодира бомба. Искаше да го смаже...

— Джес...

Ед я прегърна през кръста и я задърпа назад.

— Остави ме!

— Децата гледат. Успокой се. — Стисна я за лакътя.

Задъхана, тя се остави в ръцете му. От устните ѝ се откъсна стенение. Позволи му да я издърпа назад. Марти крещеше нещо, което тя не чуваше, сякаш беше потънала в мъгла...

— Ела... Хайде, ела...

Децата. Тя погледна към колата и видя лицето на Танзи, шока в широко отворените ѝ очи. Ники приличаше на неподвижен силует зад нея. Погледна в другата посока, към къщата, където две малки, преbledнели лица наблюдаваха от дневната, а зад тях стоеше майка им. Когато забеляза, че Джес я гледа, спусна щората.

— Ти си луда! — крещеше Марти, без да откъсва очи от изкривената ламарина на автомобила. — Абсолютно побъркана!

Тя започна да трепери. Ед я прегърна и я поведе към колата.

— Влез вътре. Седни — каза нежно и затвори вратата, щом тя се отпусна на седалката.

Марти вървеше бавно по алеята към тях. Сега, когато *тя* бе виновна, старата му самоуверена походка се възвърна. Джес си помисли, че ще ѝ се нахвърли, но той само се наведе леко и надзърна в колата, сякаш проверяваше нещо. После тя чу как задната ѝ врата се отвори, Танзи изскочи и затича към баща си.

— Татко! — извика тя, а той я грабна в обятията си.

Джес се почувства толкова объркана, че вече не знаеше какво изпитва...

Не можеше да каже колко време седя така, вперила поглед в краката си. Не можеше да мисли. Не можеше да чувства. Чу тихи

гласове откъм алеята, а Ники се наведе напред и я докосна леко по рамото.

— Съжалявам — каза задавено.

Тя се пресегна назад и стисна силно ръката му.

— Вината не е твоя — произнесе тихо.

Вратата най-сетне се отвори и Ед пъкна вътре глава. Лицето му беше мокро от дъжда, от яката му капеше вода.

— Танзи ще остане тук за няколко часа.

Тя го изгледа и изведнъж се стресна.

— О, не! — възкликна. — Той не може да е с нея. Не и след това, което...

— Не става въпрос за теб или за него, Джес.

Тя се обърна към къщата. Входната врата беше открената. Танзи вече бе вътре.

— Но тя не може да остане тук. Не в тази къща с...

Ед се настани зад волана, протегна ръка и улови нейната. Кожата му беше леденостудена и влажна.

— Знаеш, че Танзи имаше лош ден... Поиска да остане известно време с него. Ако този е животът му сега, тя трябва да се приспособи, Джес.

— Но това не е...

— Знам.

Седяха в колата, и тримата, и гледаха към ярко осветената къща. Дъщеря ѝ беше там. С новото семейство на Марти. Сякаш някой беше сграбчил сърцето ѝ и го бе изтръгнал от гърдите.

Джес не можеше да свали очи от прозореца.

— Ами ако си промени решението? Ще остане съвсем самичка. А и ние не ги познаваме. Не познавам тази жена. Тя може да е...

— Тя живее с баща ѝ. Ще се съобразява.

Джес се загледа в Ед. Лицето му изразяваше съчувствие, но гласът му бе странно твърд.

— Защо си на негова страна? — попита тя.

— Не съм на негова страна. — Пръстите му стиснаха лекичко нейните. — Виж, хайде да отидем да хапнем нещо. Ще се върнем след два часа. Няма да се отдалечаваме много и ще може да я вземем по всяко време.

— Не. Аз ще остана — чуха глас отзад. — Ще остана с нея. Не бива да е самичка.

Джес се обърна. Ники гледаше немигащо през прозореца.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. — Лицето му беше празно. — Освен това искам да чуя какво ще каже той.

Ед изпрати Ники до входната врата. Джес гледаше своя доведен син, дългите му, стройни крака в прилепналите черни джинси, неуверен и смутен, докато вратата се отваряше. Русата жена опита да му се усмихне. Надникна скришом покрай момчето към колата. „Всъщност възможно е да се бои от мен“, помисли Джес. Вратата хлопна след него. Джес притвори очи, не искаше да си представя какво се случва вътре.

След минута Ед се върна в автомобила, внасяйки със себе си струя студен въздух.

— Не се безпокой — усмихна ѝ се той. — Всичко ще е наред.

Седнаха в едно крайпътно заведение. Тя пи кафе, а Ед си купи сандвич и просто седеше срещу нея. Джес си помисли, че може би не знае какво да ѝ каже. Два часа, повтаряше си тя непрекъснато. *Два часа, а после ще си ги взема.* Искаше да е отново в колата с децата си, далеч от тук. Далеч от Марти и неговите лъжи, и новата му приятелка, и фалшиво семейство. Гледаше как стрелките на часовника се местят и кафето ѝ изстина. Всяка минута ѝ се струваше безкрайна.

А после, малко преди да стане време да тръгнат, телефонът иззвъня. Джес го грабна нетърпеливо. Беше непознат номер. Гласът на Марти.

— Може ли да ги оставиш при мен тази нощ?

Това я остави без дъх.

— О, не! — каза, когато отново си възвърна гласа. — Не можеш да ги държиш при теб просто така.

— Виж... Опитвам се да им обясня всичко.

— Е, желая ти късмет! Защото проклета да съм, ако аз разбирам!
— Гласът ѝ се извиси в малкото заведение. Видя, че хората на близките маси обърнаха глави.

— Не можеш да ти кажа, Джес. Представях си как ще реагираш.

— О, значи вината с моя! Разбира се, как иначе!

— Между нас вече нямаше нищо. Знаеш го не по-зле от мен.

Тя се изправи. Не усети, че е станала от стола. Ед, незнайно защо, също се изправи.

— Пет пари не давам за нас двамата, ясно? Но откакто ти ни напусна, ние едва свързвахме двата края, а сега откривам, че живееш с друга жена и издържаш децата й. Е, кажи как да реагирам на това, Марти!

— Не живеем с моите пари, Джес. На Линзи са. Не мога да използвам нейните пари, за да плащам за твоите деца.

— *Моите* деца ли? *Моите* деца? — Тя вече се бе отдалечила от масата и вървеше сляпо към вратата. Смътно осъзна, че Ед извика сервитьорката.

— Виж — помирително започна Марти, — Танзи наистина иска да остане. Много е разстроена от това нещо с олимпиадата. Тя ме помоли да те попитам. Моля те...

Джес не можеше да говори. Стоеше наред студения паркинг с притворени очи, стиснала здраво телефона.

— А и много искам да си оправим отношенията с Ники.

— Ти си... невероятен.

— Просто ми позволи да си оправя отношенията с децата... Само тази вечер, докато още са тук. Липсваха ми, Джес. Знам, че вината е изцяло моя. Знам, че съм боклук. Но се радвам, че дойдохте. Радвам се, че ти вече знаеш всичко. Аз... Само искам да продължа напред.

Тя се загледа в пространството. В далечината проблясваха сините лампи на полицейска кола. Кракът й започна да потропва. Накрая каза:

— Дай ми Танзи.

Последва кратка тишина, чу се звук от отваряне на врата. Джес си пое дълбоко дъх.

— Мамо?

— Танзи? Миличка? Добре ли си?

— Добре съм, мамо. Те имат водни костенурки. Едната е с болно краче. Казва се Майк. Може ли и ние да си вземем костенурка?

— Ще говорим после. — Отзад се чуваше потракване на съдове, звук от течаща вода. — Наистина ли искаш да спиш там? Не е нужно

да се насилваш... Просто направи това, което ти е приятно.

— Искам да остана, мамо. Сузи е много мила. Ще ми даде назаем една от пижамите си.

— Сузи ли?

— Дъщерята на Линзи. Ще е като преспиване при съученичка. Освен това имат от ония мъниста, с които можеш да нарисуваш картинка и да я залепиш с ютията.

— Ясно...

Последва кратко мълчание. Джес чуваше приглушен говор отзад.

— Кога ще дойдеш да ме вземеш утре сутринта?

Джес преглътна и се опита да запази гласа си равен.

— След закуска. В девет часа. Но ако решиш друго, просто ми се обади. По всяко време. Веднага ще дойда да те взема. Дори да е среднощ. Няма значение.

— Знам.

— Ще дойда по всяко време. Обичам те, миличка.

— Добре.

— Може ли да ми дадеш Ники?

— Обичам те. Чао.

Гласът на Ники бе неразгадаем.

— Казах му, че ще остана — обясни. — Но само за да наглеждам Танзи.

— Добре. Ние ще сме някъде наблизко. Тя... Жената добре ли се държи? Искам да кажа, мислиш ли, че всичко е наред?

— Линзи. Мила е.

— А ти... Добре ли се чувстваш там? Той не се ли...

— Няма проблем.

Настъпи продължително мълчание.

— Джес?

— Да?

— Добре ли си?

Тя стисна очи. Въздъхна безшумно, вдигна ръка и избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Не знаеше, че може да плаче... Постара се да не проличи в гласа ѝ, когато отговори на Ники.

— Разбира се, миличък. Забавлявай се и не се безпокой за мен. До утре сутринта.

Ед беше застанал зад нея. Взе телефона от ръката ѝ, без да каже дума, и се вгледа в лицето ѝ.

— Намерих място за преспиване, където приемат и кучета.

— А има ли и бар? — попита Джес, докато бършеше очите си с опакото на ръката.

— Какво?

— Искам да се напия, Ед. Искам да се напия до самозабрава. — Той протегна ръка и тя я улови. — И май съм си счупила пръста на крака...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЕД

И тъй, веднъж Ед срещнал най-оптимистичното момиче на света. Момиче, което носело джапанки с надеждата, че така пролетта ще дойде по-бързо. Тя била жизнерадостна и пълна с ентузиазъм като Тигъра от „Мечо Пух“. И онова, което би повалило повечето хора, нямало ефект върху нея. Паднела ли, отново се изправяла на крака. Пришивала усмивка на лицето си, отупвала прахта от дрехите си и продължавала напред. Ед така и не можел да разбере дали това е най-героичното, или най-идиотското нещо, което е виждал.

А после стоял на тротоара пред скъпа четиристайна къща някъде край Карлайл и гледал как всичко, в което вярвало същото това момиче, ѝ било отнето. Накрая не останало нищо, освен един призрак, който седял в колата до него и се взирал невиждащо през предното стъкло. Оптимизмът ѝ се оттичал с доловим звук. И той усетил разкъсваща болка в сърцето...

Ед нае хижа край едно езеро, на двайсетина минути от къщата на Марти или по-скоро на неговата приятелка. Не успя да намери хотел в диаметър от сто и шейсет километра, където да приемат кучета, но последната рецепционистка, с която разговаря, се оказа услужлива жена. Тя го нарече „миличък“ осем пъти и му каза за ново място, управлявано от снахата на нейна приятелка. Той трябваше да плати за три дни, минималния им престой, но му беше все едно. А и Джес не попита за цената. Ед се съмняваше, че изобщо е забелязала къде са.

Взеха ключовете от рецепцията, той подкара колата по алеята между дърветата и спряха пред хижата. Ед вкара кучето вътре, помагайки на Джес, тъй като тя вече куцаше силно. Той си припомни ростта, с която бе ритала колата. И то с джапанки...

— Вземи си топла вана — предложи ѝ, докато включваше всички лампи и дърпаше завесите. Навън вече бе твърде тъмно, за да се види

нещо. — Хайде, опитай да се отпуснеш. Ще отида да намеря храна. И може би малко лед.

Тя се извърна и кимна. Ала това, което му отправи в знак на благодарност, трудно можеше да се нарече усмивка.

Най-близкият супермаркет бе такъв само по име — под потрепващото луминесцентно осветление имаше две кошници със завехнали зеленчуци и рафтове с консервирана храна от производители, за които Ед не бе и чувал. Купи готова храна, хляб, кафе, мляко, замразен грах и болкоуспокояващи. И две бутилки вино. Той също имаше нужда от питие.

Стоеше на касата, когато телефонът му сигнализира, че е получил есемес. Извади го припряно от джоба си, чудейки се дали не е Джес. Но после си спомни, че кредитът ѝ бе изтекъл преди два дни.

Здравей, скъпи. Съжалявам, че няма да можеш да дойдеш утре. Надяваме се да те видим скоро. Обичам те, мама. П. П. Поздрави от татко. Днес не се чувства много добре.

— Двайсет и две лири и осемдесет пенса.

Момичето го повтори два пъти, преди Ед да я чуе.

— О, съжалявам... — Той забърка в джоба за картата си и я подаде.

— С карти не работим. Има табела.

Ед проследи погледа ѝ. Старателно удебелен надпис с химикалка гласеше: „Само в брой или чекове“.

— Шегувате се, нали?

— Защо ми е да се шегувам? — Продавачката задъвка бавно каквото се намираше в устата ѝ.

— Не знам дали имам достатъчно пари — обясни Ед.

Тя го изгледа безразлично.

— Значи, не приемате карти?

— На табелата пише.

— Добре, а къде е най-близкият банкомат?

— Карлайл. — Тя примигна мързеливо. — Ако нямате пари, трябва да върнете покупките.

— Имам, само изчакайте малко...

Той зарови в джобовете си, като пренебрегна нетърпеливите въздишки на хората зад себе си. По някакво чудо успя да събере достатъчно за всичко, освен за панирания лук с подправки. Преброи

сумата и момичето вдигна вежди, докато маркираше покупките, като избута лука встрани. Ед, от своя страна, изсипа всичко в найлоновата торба, която се скъса още преди да е стигнал до колата.

Опитваше да не мисли за майка си...

Готвеше, когато Джес слезе долу с накуцване. Или по-точно, заредил бе микровълновата с две пластмасови тарелки, което беше върхът на кулинарните му умения. Тя бе облякла халат за баня, а косата ѝ бе увита с бяла хавлиена кърпа, оформена като тюрбан. Ед така ѝ не бе разбрал откъде жените се учат на това. Бившата му съпруга също го правеше. Той се бе питал дали не е нещо, с което жените се раждат, като менструацията и прането на ръка. Измитото ѝ от грим лице беше красиво.

— Заповядай. — Ед ѝ подаде чаша вино.

Джес я пое. Той бе запалил камината и тя седна пред пламъците, все така потънала в мисли. Подаде ѝ замразения грах за натъртения крак и се зае с останалите ястия за микровълнова, следвайки указанията върху опаковките.

— Изпратих есемес на Ники — уведоми я, докато дупчеше прозрачното фолио с вилицата. — Само да му кажа къде сме отседнали.

Тя отпи нова глътка вино.

— Той добре ли е?

— Добре е. Тъкмо щяха да вечерят.

Джес трепна и Ед мигом съжали, че ѝ бе дал повод да си представи тази малка семейна картина.

— Как е кракът ти? — побърза да попита той.

— Наболява ме...

Джес отпи голяма глътка вино и той забеляза, че вече е изпразнила чашата. Изправи се с пъшкане, при което грахът падна на пода, и си наля нова. После, сякаш изведнъж си бе припомнила нещо, бръкна в джоба на халата и извади малка найлонова торбичка.

— Тревата на Ники — обясни. — Сега ще свърши работа и на мен!

Каза го дръзко, очаквайки Ед да я спре. Когато той не го стори, придърпа една туристическа брошура от масичката за кафе, постави я

в скута си и се зае да свива цигара. Запали я и вдъхна дълбоко. Помъчи се да спре кашлицата... Хавлиеният ѝ тюрбан бе започнал да се смъква и тя го свали раздражено, така че мократа ѝ коса се разпиля върху раменете. Всмукна отново, притвори очи и му подаде цигарата.

— Това ли подуших, като влязох?

Тя едва отвори очи.

— Мислиш ме за пропаднала.

— Не. Смятам, че единият от нас трябва да е в състояние да шофира, в случай че Танзи поиска да я вземем. Няма проблем. Наистина. Ти можеш да пушиш. Имаш нужда от...

— Нов живот? Да се взема в ръце? Да гледам оптимистично напред? — Тя се изсмя безрадостно. — О, не. Забравих. Дори в това не ме бива.

— Джес...

Тя вдигна извинително ръка.

— Съжалявам. Добре. Хайде да хапнем нещо.

Ядоха на малката ламинирана маса в кухненския бокс. Кърито беше прилично, но Джес едва докосна своето.

Докато той раздигаше чиниите и се канеше да ги измие, тя каза:

— Държа се като пълна идиотка, нали?

Ед се облегна на кухненския шкаф с чиния в ръка.

— Не виждам защо...

— Мислих много, докато бях в банята. През всичките тези години все повтарях на децата, че ако се съобразяваш с хората и постъпваш правилно, всичко ще е наред. Не кради. Не лъжи. Дръж се почтено и накрая ще бъдеш възнаграден. Е, това са пълни глупости, нали? Никой друг не разсъждава по този начин.

Гласът ѝ бе леко завален, пронизан от болка.

— Не е така...

— Нима? От две години съм разорена. От две години го защитавам, не искам да го стресирам допълнително, да го занимавам със собствените му деца. А през цялото това време той си е живял царски. — Тя поклати изумено глава. — Изобщо не подозирах! Нито за минутка! Но докато бях в банята, прозрях нещо за цялото това „не прави онова, което не искаш да правят на теб“. Е, то действа само ако всички го следват. А никой не го прави. Светът е пълен с хора, които пет пари не дават как се държат с останалите. Минават през теб, без да

им мигне окото, щом така ще получат каквото искат. Дори ако минават през собствените си деца.

— Джес...

Той прекоси кухнята и застана до нея. Не можеше да измисли какво да каже. Искаше да я прегърне, но нещо в нея го възпираше. Тя си наля нова чаша вино и я вдигна в знак на поздрав.

— Не ми пука за тази жена. Не е това... Той беше прав, че между нас отдавна няма нищо. Но всички тези глупости, че не можел да се погрижи за собствените си деца! Да отказва дори да помисли как може да помогне за училищната такса на Танзи! — Тя отпи дълга глътка от питието си и притвори за миг очи. — Видя ли с какво бе облечено онова момиче? Знаеш ли колко струва един суитшърт „Холистър“? Шейсет и седем лири. Шейсет и седем лири за детски суитшърт! Видях цената на етикета, когато Айлийн Фиркалото беше в къщи. — Тя избърса гневно очи. — Знаеш ли какво изпрати той на Ники за рождения му ден през февруари? Подаръчен талон за десет лири от магазин за компютри. С десет лири не можеш да си купиш дори компютърна игра. Само втора употреба. А ние глупците останахме много доволни. Защото решихме, че Марти вече е по-добре. Казах на децата, че когато не работиш, десет лири са доста пари.

Тя се изсмя. Ужасен, скръбен звук.

— А през цялото това време... През цялото това време той е бил в този луксозен дом с безупречния си нов диван и пердетата в тон с него, и проклетата си момчешка подстрижка. Но така и не събра смелост да ми каже.

— Той е страхливец — каза тихо Ед.

— Да. А аз съм идиотка. Повлякох децата през половината страна, за да гоня тоя, дето духа, понеже си въобразявах, че е за тяхно добро. Задлъжнях с хиляда лири. Загубих работата си в кръчмата. Самочувствието на Танзи вече не е същото, защото я подложих на непосилно изпитание. И защо? Защото отказвах да видя истината.

— Истината?

— Хората като нас никога не успяват. Никога! Винаги си оставаме на дъното.

— Това не е вярно.

— А ти откъде знаеш? — В гласа ѝ нямаше гняв, само обърканост. — Как изобщо би могъл да разбереш? Ето, теб те

разследват за едно от най-сериозните престъпления в Ситито. Честно казано, извършил си го. Обяснил си на приятелката си какви акции да купи, за да спечели куп пари. Но ще се измъкнеш.

Чашата замръзна пред устните му.

— Ще видиш. Ще лежиш няколко седмици, дори е възможно да получиш само условна присъда, и ще платиш голяма глоба. Разполагаш със скъпи адвокати, които ще си свършат добре работата. Имаш хора, които ще те подкрепят и ще се борят за теб. Притежаваш къщи, коли, пари. Няма за какво да се тревожиш. Как изобщо би могъл да разбереш какво е да си като нас?

— Това не е честно — каза той меко.

Тя се извърна, всмукна от цигарата, притвори очи и издиша нагоре, сладкият дим се понесе към тавана.

Ед седна до нея и измъкна цигарата от пръстите ѝ.

— Мисля, че не е добра идея.

Тя я грабна обратно.

— Не ми казвай какво е добра идея!

— Смятам, че това няма да ти помогне.

— Не ми пука за мнението ти...

— Аз не съм ти враг, Джес.

Тя бързо го погледна, извърна се и се взря в огъня. Ед реши, че може би очаква от него да стане и да излезе.

— Съжалявам — произнесе тя накрая, ала гласът ѝ беше твърд.

— Всичко е наред.

— Не е наред. — Джес въздъхна. — Не биваше... Не биваше да си го изкарвам на теб.

— Няма проблем. Ти имаше ужасен ден. Виж, ще отида да си взема вана, а после предлагам просто да поспим.

— Ще се кача, щом си изпуша цигарата.

Ед изчака за миг, остави я да гледа втренчено в огъня. Явно беше много уморен, защото можеше да мисли единствено за ваната и за нищо след това...

Сигурно беше задрямал в препълнената вана. Изсипал беше вътре каквито шампоани и соли успя да намери и се потопи доволно,

усещайки как топлата вода започва да сваля част от напрежението през деня.

Опита се да не мисли. Нито за Джес на долния етаж, втречена мрачно в игривите пламъци, нито за майка си, очакваща сина, който нямаше да дойде. Просто имаше нужда няколко минути да не мисли за нищо. Отпусна глава във водата...

Унесе се. Но сякаш в него пропълзя някакво странно напрежение: не можеше да се отпусне съвсем дори когато затвори очи. И после чу звука... Далечен шум, неравен и остър, като виенето на моторна резачка или шофьор, който се учи да натиска газта. Отвори очи, очаквайки шумът да отmine. Мислеше, че поне на това място ще може да намери мъничко спокойствие. Поне една нощ без драми... Толкова много ли искаше?

— Джес? — провикна се, когато звукът започна да го дразни. Зачуди се дали долу няма музикална уредба. Нещо, което тя бе включила, за да заглуши мислите си.

А после осъзна източника на смътното си безпокойство: чуваше собствената си кола.

Изправи се рязко във ваната и остана така за част от секундата, после изскочи и уви хавлия около кръста си. Втурна се надолу по стълбите, мина покрай празния диван, покрай Норман, който вдигна въпросително глава от мястото си пред огъня, и задърпа входната врата, докато накрая успя да я отвори. Лъхна го струя студен въздух. Излезе тъкмо навреме, за да види как колата му подскочи на място и пое по извитата чакълеста алея пред хижата. Ед скочи от стъпалата и докато тичаше, успя да различи Джес зад волана, проточила врат, взираща се през предното стъкло. Не беше включила никакви светлини.

— Исусе Христе! ДЖЕС!

Той хукна през тревата. От него още капеше вода, стискаше с една ръка хавлията около кръста, опитвайки се да пресече моравата, за да ѝ попречи да излезе на шосето. За миг лицето ѝ се обърна към него и когато го видя, очите ѝ се разшириха. Чу се силен стържещ звук, докато тя се бореше със скоростите.

— Джес!

Той вече беше до колата. Хвърли се към предния капак, удари се в него, добра се до вратата от страната на шофьора. Тя се отвори,

преди Джес да успее да я заключи, и той се олюля.

— Какви ги вършиш!

Но тя не спря. Сега Ед тичаше с неестествено големи крачки, стиснал отворената врата и уловил с една ръка кормилото, усещайки острия чакъл под петите си. Хавлиената кърпа отдавна бе изчезнала.

— Пусни вратата!

— Спри колата! Джес, спри колата!

— Пусни вратата, Ед! Ще се нараниш. — Тя го потупа по ръката и колата направи опасен завой наляво.

— Какво, по дяволите... — С един замах той успя да измъкне ключовете от стартера. Колата потрепери и спря рязко. Дясното му рамо се блъсна силно във вратата. Носът на Джес се удари във волана и се чу ужасен звук.

— По дяволите! — Ед падна тежко на една страна, главата му се удари в нещо твърдо.

Остана да лежи на земята със замаяна глава. След секунда мислите му се проясниха, изправи се с треперещи нозе и се подпря на все още отворената врата. Успя да види, през помътените си очи, че са на метри от езерото. Брегът му се очертаваше мастиленочерен до самите колела. Ръцете на Джес лежаха върху волана, лицето ѝ бе заровено между тях. Той се пресегна и издърпа ръчната спирачка, преди тя отново да успее да подкара колата по някакъв начин.

— Какво си мислеше, че правиш, по дяволите! — Тялото му пулсираше от адреналин и болка. Тази жена беше същински кошмар. — Божичко, главата ми! О, не! Къде ми е хавлията? Къде ми е проклетата хавлия?!

В хижите наоколо проблеснаха светлини. Той погледна към тях и забеляза на прозорците силуети, досега не бе осъзнал, че го наблюдаваха. Прикри се криво-ляво с една ръка и полугол изтича за хавлията, която лежеше кална на алеята. Докато вървеше, вдигна заканително другата си ръка към тях, сякаш да каже: „Няма нищо за гледане!“. А предвид студения нощен въздух това бързо се бе превърнало в истина.

Някои дръгнаха пердетата.

Тя седеше, където я бе оставил.

— Знаеш ли колко пи тази вечер? — кресна през отворената врата. — Колко трева изпуши? Можеше да се убиеш! Да убиеш и

двама ни!

Идеше му да я улови за раменете и да я разтърси.

— Искаш съвсем да оплескаш нещата, така ли? Какво ти има, по дяволите!

И после я чу. Тя бе обхванала главата си с ръце и плачеше. Тих, отчаян звук...

— Съжалявам.

Ед въздъхна и завърза хавлията около кръста си.

— Защо го направи, Джес?

— Исках да ги прибера. Не можех да ги оставя там. С него...

Той сви юмруци и ги отпусна.

— Но ние говорихме за това! Те са добре. Ники каза, че ще се обади, ако има проблем. И ще ги вземем утре рано. Знаеш го. Защо тогава...

— Страх ме е, Ед.

— Страх те е? От какво?

Носът ѝ кървеше, тъмночервена струйка си проправяше път към устната, гримът на очите ѝ беше размазан.

— Страх ме е, че... може да им хареса у Марти. — Лицето ѝ се сгърчи. — Боя се, че може да не искат да се върнат.

Джес се облегна нежно на него, заровила лице в голите му гърди.

И най-накрая Ед я прегърна, притисна я силно и я остави да се наплаче...

Чувал бе религиозни хора да казват, че имали просветления. В един момент всичко им се изяснявало и целият боклук и заблуждения просто се стопявали. Това винаги му се струваше малко вероятно. Но ето че и Ед Никълс получи подобно просветление в една дървена хижа край малък водоем, който би могъл да се нарече езеро или широк канал, все едно какво, някъде в околностите на Карлайл.

Изведнъж разбра, че трябва да постъпи почтено. Усети несправедливостите в живота на Джес по-остро, отколкото бе усещал своите проблеми. Осъзна, докато я прегръщаше и целуваше по насълзеното лице и чувстваше как се е вкопчила в него, че ще направи всичко възможно тя и децата ѝ да са щастливи, да ги защитава и да им даде добър старт в живота.

Не се запита как може да знае това само след четири дни, прекарани заедно с тази жена. Просто му изглеждаше по-ясно, отколкото нещата, които беше планирал от десетилетия насам.

— Всичко ще е наред — зашепна в ухото ѝ — защото аз ще се постарая да е наред.

И тогава ѝ разказа, с кроткия тон на човек, който прави признание, че тя е най-невероятната жена, която е срещал. А когато тя вдигна зачервените си очи към него, Ед избърса кървящия ѝ нос, нежно докосна с устни нейните и направи каквото искаше през последните четирийсет и осем часа, макар в началото да бе твърде тъп, за да го осъзнае. Целуна я. А когато тя отвърна на целувката му — отначало плахо, после с буйна, стаена страст, и ръката ѝ се прокрадна по раменете му — той я взе на ръце и я понесе обратно към къщата. И по единствения начин, чрез който се надяваше, че Джес няма да го разбере превратно, се опита да ѝ покаже какво е тя за него...

Защото в този миг Ед Никълс осъзна, че той беше приличал повече на Марти, отколкото на Джес. Държал се беше като страхливец, който цял живот бяга от проблемите, вместо да се изправи срещу тях. И това трябваше да се промени.

— Джес... — прошепна нежно той малко по-късно, докато лежеше буден и изумен от невероятния обрат в живота си. — Ще направиш ли нещо за мен?

— Какво? — попита тя сънено. Ръката ѝ докосна нежно гърдите му. — Божичко, още ли?

— Не. Утре...

Тя се размърда и плъзна крак върху неговите. Той усети устните ѝ върху своите.

— Разбира се. Какво искаш?

Ед се загледа в тъмнината.

— Ще дойдеш ли с мен при нашите?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НИКИ

И тъй, любимата фраза на Джес, освен „Всичко ще се оправи“ и „Ще измислим нещо“, и „О, божичко, Норман!“, е, че семействата са с различна форма. Казва го често, сякаш ако го повтаря достатъчно, ние просто трябва да го повярваме.

Е, ако нашето семейство беше със странна форма преди, сега направо е откачено.

Аз си нямам истинска майка, поне не както останалите, но изглежда, се сдобих и с още един вариант... Линзи. Линзи Фогарти. Не знам какво точно мисли тя за мен: виждам, че ме наблюдава с крайчеца на окото, опитва се да разбере дали няма да направя нещо зловещо в стил „Готи“^[1], или да изям някоя костенурка. Татко обясни, че тя е голяма клечка в местния градски съвет. Каза го така, сякаш много се гордее, все едно той е този, който се е издигнал. Не си спомням някога да е гледал Джес така, както гледаше нея...

През първия половин час, след като пристигнахме, се чувствах наистина неловко, сякаш съм се сдобил с още едно семейство, в което не се чувствам съвсем на мястото си. Къщата е страшно подредена, ала нямат никакви книги, за разлика от нашата, в която Джес ги е натрупала почти във всяка стая, освен в банята, но пък винаги има една в тоалетната. И не спирах да зяпам татко, защото не можех да повярвам, че е живял тук напълно спокойно, докато ни е лъгал през цялото време. Това ме накара да мразя не само него, но и нея.

После обаче Танзи каза нещо на вечеря и Линзи избухна в смях. Това си беше сърдечен, звънлив смях и с татко се спогледаха така, сякаш наистина, ама наистина не е могла да се сдържи. И нещо в начина, по който се смееха очите ѝ, ме накара да си помисля, че може би е готина.

Искам да кажа, че нейното семейство също току-що бе придобило странна форма. Тя имаше две деца, Сузи и Джош. И татко. И изведнъж се появявам аз — Гота, както ме нарича баща ми, сякаш

това е нещо смешно; и Танзи, която носи два чифта очила един върху друг, защото казва, че единият не ѝ е достатъчен; и Джес, която откочи на алеята ѝ и направо разби колата ѝ; и господин Никълс, който определено харесва мама и спокойно се опитва да оправи нещата, сякаш е единственият разумен човек наоколо.

Освен това татко все някога трябва да каже на Линзи и за биологичната ми майка, която някой ден също може да се появи на алеята... И да се развика както на моята първа Коледа у Джес, когато хвърляше бутилки по прозорците ни и крещеше, докато остана без глас и съседите извикаха полиция. Тъй че, като се вземе предвид всичко, сигурно Линзи също чувства, че семейството ѝ е придобило форма, която едва ли е очаквала.

Не знам защо ви казвам това. Просто е три и половина сутринта и всички останали в къщата спят, а аз съм в стаята на Джош с Танзи. Той има собствен компютър и двамата си имат компютри, при това „Макинтош“ — а не знам паролата, за да играя игри. Но си мисля какво каза господин Никълс за блоговете и как, ако си направиш един и пишеш в него, накрая твоите сродни души ще се появят.

Вие сигурно не сте моите сродни души. Вероятно сте хора, които са сбъркали мястото, докато са търсели евтини автомобилни гуми или порно, или нещо друго. Но аз все пак реших да напиша това. Просто в случай че може да сте нещо като мен.

Защото тези последни двацет и четири часа ми отвориха очите. Може да не се вписвам в моето семейство, както вие във вашето, все едно сте болт, който пасва идеално на гайката. В нашето семейство всичките ни болтове и гайки първо са били използвани другаде и са малко очукани и протрити. Но ето какво. Не знам дали се дължи на това, че се отдалечих от всичко, или че последните дни бяха много напрегнати, но осъзнах нещо, когато татко седна и ми каза, че се радва да ме види, а очите му се навлажниха: моят татко може да е задник, но си е мой. И е единственият, който имам. А да чувстваш топлата ръка на Джес, докато лежиш в болничното легло, или да я слушаш как плаче по телефона при мисълта, че ме е оставила тук, и да се грижиш за сестричката си, която приема много храбро цялото това нещо с училището, макар да виждам, че страда ужасно — всичко това ме накара да проумея, че все пак имам семейство.

Семейство, от което съм част...

[1] Последователи на течението „Готик“, за което е характерно преобладаването на черните тонове в облеклото и външния вид. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Ед лежеше подпрян на възглавниците и я гледаше как се гримира и се опитва да прикрие синините по лицето си с малка тубичка фон дьо тен. Вече бе успяла да скрие синината на мястото, където главата ѝ се бе ударила във волана. Но носът ѝ беше морав, а горната ѝ устна бе ужасно отекла, като на жена, която се е подложила на евтина пластична операция...

— Изглеждаш така, сякаш някой те е ударил с юмрук по носа.

Джес потърка внимателно устни с пръста си.

— Ти също.

После наклони леко глава и се взря в отражението му в огледалото. Той се усмихваше с онази негова скептична усмивка, а брадата му беше набола. Не можеше да не му се усмихне в отговор.

— Джес, не знам защо се опитваш да скриеш синините. Каквото и да направиш, пак ще личат.

— Мислех да кажа на родителите ти, че съм се ударила във вратата. И сигурно щях да те погледна скришом, докато им обяснявам.

Той въздъхна и се протегна с притворени очи.

— Ако това е най-лошото, което ще си мислят за мен до края на деня, нямам нищо против.

Тя се отказа от гримирането и затвори тоалетната си чантичка. Ед беше прав: като се изключи торбичка лед, която да притиска цял ден към кожата си, не можеше да направи нищо друго, за да прикрие синините. Прекара замислено език по подутата си устна.

— Не мога да повярвам, че нищо не ме болеше, когато ние... Е, снощи.

Снощи.

Джес се премести от тоалетната масичка в леглото, наслаждавайки се на допира до тялото му. Не можеше да повярва, че преди седмица дори не се познаваха. Той отвори очи сънливо, протегна ръка и погали косата ѝ.

— Сигурно се дължи на неустоимия ми мъжки чар.
— Или на двете цигари марихуана и бутилка и половина мерло.
Ед обви с ръка шията ѝ и я притегли към себе си. Тя затвори за миг очи, вдишвайки аромата на кожата му.
— Бъди мила с мен — прошепна той. — Днес съм малко уморен.
— Ще ти напълня ваната. — Тя проследи синината на челото му, там, където се бе ударило във вратата. Целунаха се, дълго и бавно...
— Добре ли си?
— Никога не съм се чувствал по-добре... — усмихна се Ед.
— Не, имам предвид семейната среща...
Изражението му мигом стана сериозно, той отново отпусна глава върху възглавницата. Тя съжали, че попита.
— Не. Но се надявам да се чувствам още по-добре, когато всичко свърши.

В девет без четвърт Джес позвъни на Марти и му каза, че трябва да свърши нещо и че ще вземе децата между три и четири следобед. Не го попита дали е удобно. Отсега нататък бе решила просто да му казва какво очаква от него. Той ѝ даде да говори с Танзи и тя поиска да знае как е издържал Норман без нея. Кучето се бе настанило пред камината като статуя. Джес не беше сигурна дали изобщо е помръдвало от дванайсет часа, освен да си изяде закуската.

— Добре е. Но му липсваш.

— Татко обеща да ни приготви сандвичи с бекон. А после може да отидем в парка. Само той, аз и Ники. Линзи ще води Сузи на балет. Тя ходи на уроци по балет два пъти седмично.

— Звучи страхотно — рече бодро Джес. Почуди се дали не притежава свръхсила, щом може да говори така за неща, които я карат да откача...

— Ще се върна някъде около три — обясни на Марти, когато той отново взе телефона. — Моля те кажи на Танзи да си облече палтото.

— Джес... — поде той, когато тя се канеше да затвори.

— Какво?

— Те са страхотни! И двамата. Просто не мога да...

Джес преглътна.

— След три. Ще ти позвъня, ако се наложи да закъснея.

Тя разходи кучето, а когато се върна, Ед беше станал и закусваше. Пътуваха цял час до родителите му в мълчание. Той се бе обръснал и си беше сменил две тениски, макар и двете да бяха еднакви. Тя седеше до него и не казваше нищо, чувствайки как заедно с утрото и новия ден бавно се топи и интимността от предишната нощ. Няколко пъти понечи да заговори, но се улови, че не знае какво да каже. Чувстваше се така, сякаш се бе съблякла и някой бе отмъкнал дрехите ѝ. Смехът ѝ бе твърде висок, движенията ѝ неестествени и стеснителни. Сякаш беше спала милион години и някой рязко я бе събудил.

Онова, което искаше, бе да го докосне, да постави ръка върху бедрото му. И все пак не беше сигурна дали сега, след като бяха във от спалнята, в безпощадната светлина на деня, това ще е уместно. Не беше съвсем сигурна какво си мисли той за случилото се.

Джес вдигна натъртения си крак и отново постави върху него торбичката със замразен грах.

— Добре ли си?

— Да. — Тя го бе направила по-скоро, за да наруши неловкото мълчание. Усмихна му се с бърза усмивка, той също ѝ се усмихна...

Искаше ѝ се да се извърне в седалката и да го целуне. Помисли си да прекара лекичко пръст по устните му, така че той да я погледне, както я бе погледнал снощи. И да разкопчае колана си, а тя да се премести по-близо до него и да го накара да спре...

После си спомни Натали, която преди три години, отдавайки се на импулса си, бе изненадала Дийн със свирка, докато той караше камиона си. Мъжът ѝ бе изохкал: „Какво си мислиш, че правиш, по дяволите!“, и се бе врязал право в задницата на един мини купър, а преди да успее да дойде на себе си, лелята на Натали, Дорийн, бе дотърчала от супермаркета, за да види какво става. Оттогава вече гледаше племенницата си по различен начин.

Така че може би идеята не беше добра. Докато пътуваха, тя не спираше да го поглежда крадешком. Установи, че не може да гледа ръцете му, без да си ги представя върху бедрата си, а после си спомни и онези меки гъсти косъмчета, докосващи нежно голия ѝ корем. О, божичко! Джес кръстоса крака и се взря през прозореца.

Но умът на Ед бе другаде. Умълча се, мускулите на челюстта му бяха стегнати, ръцете му стискаха волана малко по-здраво от необходимото.

Тя се извърна напред, нагласи замразения грах на крака си и се замисли... За влакове, за улични стълбове, за олимпиади по математика...

Двамата продължиха да пътуват мълчаливо.

Родителите на Ед живееха във викторианска къща от сив камък в края на редица от еднотипни сгради, разположени на улица, където съседите се надпреварват кой да има по-красиви цветя в сандъчетата на первазите. Спряха пред къщата, но Ед остана зад волана. Не помръдваше.

Почти несъзнателно Джес протегна ръка и го докосна по лакътя. Той се извърна към нея, сякаш бе забравил, че е до него.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш с мен?

— Разбира се — увери го тя.

— Много съм ти благодарен. Знам, че ти се щеше да останеш с децата...

Тя стисна лекичко ръката му.

— Всичко е наред.

Поеха по пътеката и Ед спря пред входната врата. Почука, но никой не отвори. Спогледаха се, усмихнаха се неловко и зачакаха. И продължиха да чакат. След около половин минута той почука отново, този път по-силно. След това се наведе да погледне през отвора за пощата.

Изправи се и бръкна в джоба си за телефона.

— Странно. Сигурен съм, че обедът е днес. Чакай да проверя. — Той прегледа няколко съобщения, кимна и отново почука.

— Ако вътре има някой, досега щеше да е чул — отбеляза Джес. За миг си помисли, че би било добре поне веднъж да влезе в нечия къща и да знае какво става от другата страна на вратата.

Стреснаха се от стържещ звук, някой вдигна прозоречна рамка над главите им. Ед отстъпи една крачка назад и погледна към съседите.

— Ти ли си, Ед?

— Здравейте, госпожо Харис. Да знаете къде са родителите ми?
Не отварят.

Жената му отправи тревожен поглед.

— О, Ед, миличък, отидоха в болницата. Баща ти не изглеждаше много добре тази сутрин.

Ед заслони очи с ръка.

— Коя болница?

Тя се поколеба.

— Кралската. На около пет километра оттук, ако излезеш на магистралата. В края на улицата трябва да завиеш наляво, а после...

— Помня, госпожо Харис. Знам къде е. Благодаря ви.

— Поздрави го от мен — извика тя и Джес чу как смъкна прозоречната рамка. Ед вече отваряше вратата на колата.

Стигнаха до болницата за минути. Джес мълчеше, нямаше представа какво да каже. Само отбеляза: „Е, поне ще се зарадват, като те видят“. Но това беше глупаво, а той бе толкова погълнат от мисли, че сякаш не я чу. Каза името на баща си на гишето за информация и жената прекара пръст по екрана си.

— Знаете къде е онкологията, нали? — попита, когато вдигна очи.

Влязоха в стоманен асансьор и изкачиха два етажа. Ед даде името си по вътрешния телефон, изми ръцете си с антибактериалния лосион, оставен до входа на отделението, и когато вратите най-сетне се отвориха с щракване, тя го последва вътре.

По коридора към тях вървеше жена, облечена с вълнена пола и цветен чорапогащник. Имаше къса, пухкава прическа.

— Здравей, Джем — каза Ед и забави ход, докато тя приближаваше.

Сестра му го погледна невярващо. Челюстта ѝ увисна и за миг Джес си помисли, че се кани да каже нещо.

— Радвам се... — поде той.

Изведнъж жената вдигна ръка и удари Ед през лицето. Звукът бе толкова силен, че отекна в коридора.

Ед се олюля и притисна бузата си.

— Какво, по...

— Ах, ти, неблагодарник такъв! — извика тя. — Долен, долен неблагодарник!

Двамата стояха и се гледаха втренчено, Ед свали ръката си, сякаш искаше да провери за кръв.

Сестра му разтърси длан, явно изненадана от себе си, а после, след миг, я подаде сдържано на Джес.

— Здравейте, аз съм Джема.

Джес се поколеба и пое предпазливо ръката ѝ.

— Казвам се Джес.

Сестрата на Ед се намръщи.

— Онази с детето, което се нуждаеше от помощ ли? И то спешно.

Когато Джес кимна, Джема я огледа внимателно. Усмивката ѝ бе по-скоро уморена, отколкото враждебна.

— Да, и аз така си помислих. Е, мама е тук, Ед. Ела да ги поздравяш.

— Дошъл е? Ед е дошъл? — Косата на жената бе метално сива, прибрана скромно с шноли. — О, Ед! Наистина си ти! О, миличък! Колко е хубаво, че си тук! Но какво се е случило?

Той я прегърна, после се отдръпна и отмести лице, когато тя се опита да докосне носа му. Хвърли бърз предупредителен поглед към Джес.

— Няма нищо, ударих се във вратата.

Майка му отново го притегли към себе си и го потупа по гърба.

— О, толкова се радвам да те видя!

Ед я остави да го подържи за минута и нежно се освободи от обятията ѝ.

— Мамо, това е Джес.

— Аз съм... Приятелка съм на Ед.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Ан. — Погледът ѝ се задържа върху лицето на Джес, насинения ѝ нос, леко подутата устна. Поколеба се за миг, но изглежда, реши да не пита. — Боя се, че Ед не ми е разказвал много за вас. Винаги така прави, затова се надявам да го чуя от вас. — Тя постави ръката си върху лакътя на Ед и усмивката ѝ леко помръкна. — Бяхме планирали доста хубав обед, но...

Джема пристъпи към майка си и зарови в дамската ѝ чанта.

— Но татко пак се почувства зле.

— Толкова чакаше тази среща! Трябваше да кажем на Саймън и Деирдре да отложат гостуването си. Смятаха да се отбият на връщане от Пийк Дискрикт^[1].

— Съжалявам — промълви Джес.

— Е, нищо не може да се направи. — Майката на Ед, изглежда, се бе поуспокоила. — Трудно ми е да приема мисълта, че се случи точно на нас. — Тя се наведе към Джес с печална усмивка. — Понякога отивам в спалнята ни и я наричам с най-ужасни имена. Боб би се изумил.

Джес ѝ се усмихна.

— И аз мога да кажа няколко, ако искате.

— О, направете го! Колкото по-мръсни, толкова по-добре. И ги изкрещете. Колкото може по-силно.

— Джес я бива да крещи — отбеляза Ед.

Настъпи кратко мълчание.

— Купих цяла съомга — каза Ан, без да се обръща към никого конкретно.

Джес усещаше, че Джема я изучава. Несъзнателно задърпа тениската си, не искаше тя да види татуировката ѝ над джинсите. Думата „социален работник“ винаги я караше да се чувства като наблюдавана под лупа.

А после Ан мина край нея с протегнати ръце. Жадният начин, по който отново притегли Ед към себе си, накара Джес да трепне леко.

— Ох, миличък! Скъпото ми момче! Знам, че прекалявам с прегръдките, но не мога да се сдържа. Толкова е хубаво, че си тук!

Той също я прегърна и за миг очите му се вдигнаха виновно към Джес.

— Мама ме е прегръщала така за последен път през 1997 година — отбеляза Джема. Джес не беше сигурна дали осъзна, че го произнесе на глас.

— А аз нямам спомен моята да го е правила изобщо — призна Джес.

Джема я погледна.

— За това, че ударих брат си... Сигурно ти е казал каква ми е професията. Просто се чувствам задължена да подчертая, че

обикновено не шамаросвам хората.

— Според мен братята не се броят.

В очите на Джема се появи внезапна топлина.

— Много разумно правило.

— Няма проблем — каза Джес. — И на мен често ми идваше да го наплескам през последните няколко дни.

Боб Никълс лежеше в болничното легло с дръпнато до брадичката одеяло, отпуснал кротко ръце. Кожата му имаше жълтеникав цвят, а костите на черепа му се очертаваха под нея. Главата му се обърна бавно към вратата, когато те влязоха. На една масичка отстрани беше поставена кислородна маска, а две едва забележими вдлъбнатини върху бузите му говореха за скорошната ѝ употреба. Гледката бе болезнена.

— Здравей, татко!

Джес видя, че Ед се старее да прикрие шока си. Наведе се към баща си и се поколеба, преди да го докосне леко по рамото.

— Едуард. — Гласът му беше немощен.

— Нали изглежда страхотно, Боб? — възкликна майка му.

Баща му го огледа през леко откряхнати клепащи. Когато заговори, направи го бавно и без излишна любезност.

— Не. Прилича на човек, който е ял пердах.

Джес забеляза новата червенина върху бузата на Ед, там, където го бе ударила сестра му. Улови се, че посяга несъзнателно към подутата си устна.

— И къде е бил досега?

— Татко, това е Джес.

Очите на баща му се плъзнаха към нея, веждите му се повдигнаха.

— И какво се е случило на лицето ти? — попита.

— Влязох в спор с една кола. Аз съм си виновна.

— Това ли се е случило и с него?

— Да.

Боб я изучаваше.

— Изглеждаш ми голяма беля — каза накрая. — Беля ли си?

Джема се наведе напред.

— Татко! Джес е приятелка на Ед.

Той не ѝ обърна внимание.

— Ако има някакво предимство в това, че ми остава съвсем малко време, то е, че мога да говоря каквото си поискам. А и тя не се обиди. Нали не се обиди... Извинявай, но ти забравих името. Май не са ми останали никакви мозъчни клетки.

— Джес. И не, не съм се обидила.

Той продължаваше да я гледа втренчено.

— И вероятно съм беля — каза, като издържа на погледа му.

Усмивката му се появи бавно, но когато я видя, Джес за миг си представи как е изглеждал, преди да се разболе.

— Радвам се да го чуя. Винаги съм си падал по такива момичета. Но моичкият тук прекалено много виси пред компютъра.

— Как си, татко?

Боб Никълс примигна.

— Умирам.

— Всички ще умрем, татко — каза Джема.

— Не ми излизай с твоите номера на социална работничка, Джема! Умирам бързо от ужасна болест. Останали са ми малко способности и много малко достойнство. Сигурно няма да изкарам до края на сезона по крикет. Това отговаря ли на въпроса ти, синко?

— Съжалявам — произнесе тихо Ед. — Съжалявам, че не дойдох по-рано.

— Ти беше зает.

— За това... — поде Ед. Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете. — Татко. Трябва да ти кажа нещо. Трябва да ви кажа нещо на всички.

Джес бързо се изправи.

— Ще отида да купя сандвичи. По-добре да ви оставя да си поговорите. — Усети как Джема я изучава. — Ще взема и нещо за пиене. Какво искате — чай, кафе?

Боб Никълс извърна глава към нея.

— Ти току-що дойде. Остани.

Очите ѝ срещнаха тези на Ед. Той сви едва забележимо рамене.

— Какво има, скъпи? — Майка му протегна ръка към него. — Добре ли си?

— Добре съм, мамо. Е, може би не съвсем. Искам да кажа, здрав съм, но... — Той преглътна. — Не, не съм добре. Има нещо, което трябва да ви кажа.

— Какво? — попита Джема.

— Е, добре. — Той си пое дълбоко дъх. — Ще ви го кажа.

— Какво? — разтревожено повтори Джема. — За бога, Ед! Какво се е случило?

— Разследват ме за търговия с вътрешна информация. Временно съм отстранен от работа. Другата седмица трябва да отида в полицията, където много вероятно ще ми отправят обвинение и може да вляза в затвора.

Стаята потъна в мълчание. Джес си помисли, че ще припадне.

— Това шега ли е? — не повярва майка му.

— Не.

— Наистина е по-добре да отида за чай — обади се Джес. Никой не ѝ обърна внимание. Майката на Ед седна бавно на един пластмасов стол.

— Търговия с вътрешна информация? — Джема заговори първа. — Това... Това е много сериозно, Ед.

— Да. Наясно съм, Джем.

— Говориш за истинска търговия, като онази по новините?

— Същата.

— Той има добри адвокати — намеси се Джес.

Сякаш никой не я чу.

— Скъпи адвокати — натърти.

Ръката на майка му се бе вдигнала към устата. Свали я бавно.

— Не разбирам. Кога се случи това?

— Преди около месец. Поне това с търговията...

— Преди месец? Но защо не ни каза? Можехме да ти помогнем.

— Не можете, мамо. Никой не може.

— Но затвор? Сякаш си някакъв престъпник? — Ан Никълс бе силно пребледняла.

— Е, щом те изпращат в затвора, значи си престъпник, мамо.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Ще видят, че има някаква грешка и всичко ще се оправи.

— Не, мамо. Едва ли ще стане така.

Последва ново дълго мълчание.

— Ще се бориш, нали?

— Разбира се. Както каза Джес, имам добри адвокати. Имам средствата. Те вече са установили, че аз не съм се възползвал финансово.

— Дори не си спечелил пари от това?

— Беше грешка.

— Грешка? — повтори Джема. — Не разбирам. Как така си търгувал с вътрешна информация погрешка?

Ед изпъна рамене и я погледна. Въздъхна и плъзна поглед към Джес. После вдигна очи към тавана.

— Имах връзка с една жена. Мислех, че я харесвам. А после осъзнах, че съм се лъгал и поисках да се отърва от нея, преди нещата да загрубейт. А тя много искаше да пътешества. Затова взех необмислено решение и ѝ казах, че знам как може да направи малко пари, за да си изплати дълговете и да пътешества.

— И си ѝ издал вътрешна информация.

— Да. За СФАКС. Новия ни софтуерен продукт.

— Исусе Христе! — Джема поклати глава. — Не мога да повярвам на ушите си.

— Името ми още не е излязло в пресата. Но и това ще стане. — Ед пхна ръце в джобовете си и изгледа немигащо семейството си. Джес се чудеше дали само тя е забелязала, че ръката му трепери. — Така че... Затова не идвах напоследък. Надявах се да скрия това от вас, може би дори да разреши проблема, преди да разберете за него. Но се оказа, че е невъзможно. Съжалявам. Трябваше да ви го кажа веднага, да прекарам повече време тук. Но реших, че е по-добре да не знаете истината. Не исках да видите как съм оплескал всичко.

Десният крак на Джес бе започнал да потропва несъзнателно. Тя се съсредоточи върху една много интересна плочка на пода и се опита да го накара да престане. Когато най-сетне вдигна поглед, Ед се бе втренчил в баща си.

— Е?

— Какво „е“?

— Няма ли да кажеш нещо?

Боб Никълс повдигна бавно глава от възглавницата.

— Какво искаш да ти кажа?

Ед и баща му се загледаха немигащо.

— Искаш да ти кажа, че си се държал като идиот? Ще ти го кажа. Искаш да ти кажа, че си провалил блестяща кариера? И това ще ти кажа.

— Боб...

— Е, какво очаквате да... — Той се закашля внезапно със суха, остра кашлица.

Ан и Джема се спуснаха да му помогнат, подаваха му кърпички, чаши с вода, суетяха се.

Ед стоеше в подножието на леглото.

— Затвор? — отново повтори майка му. — Имаш предвид истински затвор?

— Седни, мамо... — Джема побутна майка си към един стол.

Никой не приближи Ед. Защо никой не го прегърна? Защо не виждаха колко самотен се чувства точно в този миг?

— Съжалявам — произнесе той тихо.

Джес не издържа.

— Може ли да кажа нещо? — Тя чуваше гласа си, който прозвуча ясно и малко по-високо от необходимото. — Просто искам да ви кажа, че Ед помогна много на мен и на децата ми, когато имах голяма нужда от това. Прекоси заради нас цялата страна, защото бяхме отчаяни. Ако питате мен, синът ви е... Той е чудесен човек.

Всички вдигнаха поглед. Джес се обърна към баща му.

— Той е мил и чаровен, и умен, макар да не одобрявам всичко, което прави. Държи се мило с хора, които едва познава. Все ми е едно дали е издал вътрешна тайна, или не! Ако моят син стане дори наполовина мъж като вашия, ще бъда много щастлива. Дори повече от щастлива. Ще бъда на седмото небе!

Всички я зяпнаха.

Тя добави:

— И го мислех, преди да преспя с него.

Никой не проговори. Ед се вираше немигащо в краката си.

— Е... — Ан кимна едва забележимо. — Това е...

— Добре казано — продължи вместо нея Джема.

Гласът на Ан прозвуча отпаднало:

— О, Едуард...

Боб въздъхна и притвори очи.

— Хайде да не драматизираме, не сме в Холивуд. — Отвори ги отново и направи знак да изправят малко горната част на леглото. — Ела тук, Ед. Искам да те виждам по-добре. Проклети очи! — Той направи знак да му подадат чашата и жена му я поднесе към устните му.

Преглътна с усилие и потупа леглото отстрани, подканяйки Ед да седне до него. Протегна ръка и докосна леко тази на сина си. Беше непоносимо крехка.

— Ти си ми син, Ед. Може да се държиш идиотски и безотговорно, но това изобщо не променя чувствата ми към теб. — Той се намръщи. — Много ще ме ядосаш, ако си си мислел нещо друго.

— Съжалявам, татко.

Баща му поклати бавно глава.

— Боя се, че не мога да ти помогна. Тази глупава, задушаваща... — Той направи гримаса и преглътна с мъка. Ръката му стисна дланта на Ед. — Всички правим грешки. Иди и си изтърпи наказанието, после се върни и започни отново.

Ед вдигна очи към него.

— И следващия път бъди още по-добър. Знам, че можеш.

Точно в този миг Ан се разплака внезапно, с безпомощни сълзи, които прикри с ръкав. Боб бавно извърна глава към нея.

— О, скъпа — произнесе нежно.

Джес отвори тихо вратата и излезе незабелязано...

Зареди с минути телефона в болничния магазин, изпрати есемес на Ед, за да му каже къде е, и отиде в амбулаторията да прегледа крака си. „Лошо е ударен“, отбеляза млад доктор поляк, който не мигна, когато тя му обясни как е станало. Бинтова го, написа рецепта за болкоуспокояващи, подаде ѝ обратно джапанките и я посъветва да почива. „И гледайте да не ритате повече коли“, каза, без да вдигне поглед от дъската за писане.

Джес заподскача обратно към онкологичното отделение, седна на един от пластмасовите столове в коридора и зачака. Беше топло и хората край нея разговаряха шепнешком. Вероятно бе задрямала за малко. Събуди се рязко, когато Ед излезе от стаята на баща си. Подаде

му самото и той го пое, без да каже дума. Миг по-късно Джема се появи в коридора. Докосна го нежно по лицето и рече:

— Голям идиот си, знаеш ли!

Главата му се наклони, той пъкна ръце дълбоко в джобовете като Ники.

— Голям идиот. Обади ми се.

Ед се отдръпна. Очите му бяха зачервени.

— Непременно, чу ли. Ще дойда с теб в съда. Познавам хора, които може да ти помогнат в затвора. Едва ли ще е със строг режим, щом не си направил нищо друго. — Очите ѝ пробягаха към Джес и отново се върнаха на него. — Не си направил нищо друго, нали?

Ед се наведе и я прегърна, и може би само Джес забеляза, че очите му се бяха затворили плътно, когато се отдръпна от нея.

Излязоха от болницата в ярката белота на пролетния ден. Животът навън продължаваше необяснимо и независимо от всичко. Колите паркираха в прекалено малки пространства, от автобусите се изсипваха пътници, радиото на един работник гърмеше, докато той боядисваше перилата на една къща наблизо. Джес се улови, че си поема дълбоко дъх, благодарна, че е далеч от болничната миризма в отделението, от почти осезаемия дух на смъртта, който бе надвиснал над бащата на Ед.

Той вървеше и гледаше право напред. Спря, когато стигнаха до колата му, и я отключи. Но не отвори вратата. Изглеждаше така, сякаш не може да се движи. Стоеше, протегнал леко ръка, загледан с празен поглед в колата.

Джес изчака малко и бавно го приближи. Взе ключа от ръката му. А после, когато очите му се плъзнаха към нея, го прегърна здраво през кръста и остана така, докато главата му бавно се отпусна върху рамото ѝ.

[1] Национален парк в Централна и Северна Англия. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ТАНЗИ

Ники сам започна разговора на закуска. Хранеха се около масата като семейство от телевизионна реклама: Танзи имаше многозърнеста закуска, а Сузи и Джош — шоколадови кроасани, защото им бяха любимите. Беше малко странно да седят с татко и другото му семейство, но не чак толкова лошо, колкото си беше мислила.

Татко хапваше овесени ядки, защото каза, че не бива да пълнее, и потупа корема си, макар тя да не разбра точно защо не бива, след като нямаше да започва работа. „Имам нещо предвид, Танзи“, обясни ѝ той, когато го попита какво всъщност прави. Тя се зачуди дали Линзи има гараж, пълен с климатици, които не работят. Линзи май не яде нищо. Ники побутваше една препечена филийка в чинията си — той рядко закусваше, преди това пътуване Танзи не можеше да си спомни да е ставал за закуска. А после просто погледна към татко и каза: „Джес работи непрекъснато. Непрекъснато. И не мисля, че е честно“.

Лъжицата на татко застина пред устата му и Танзи се зачуди дали няма да побеснее, както ставаше, когато Ники изгърсеше нещо, което според него бе неуважително. Известно време никой не проговори. После Линзи постави длан върху ръката на татко и се усмихна: „Той е прав, скъпи“.

Татко леко се изчерви и каза: „Да, нещата ще се променят отсега нататък. Ние всички грешим“. А Танзи се почувства малко по-смела и възрази, че ако трябва да сме точни, не всички грешим. Тя бе сгрешила задачите си и Норман бе сгрешил заради кравите, когато ѝ счупи очилата, и мама бе сгрешила с ролс-ройса и я арестуваха, но Ники бе единственият човек в семейството им, който не бе направил никакви грешки. Но тъкмо когато се канеше да го каже, Ники я ритна силно под масата и я изгледа с „онзи“ поглед.

Какво толкова казах?, попитаха го очите ѝ.

Млъквай, предупредиха я неговите.

Не ми нареждай да млъквам, отвърнаха нейните.

И той повече не я погледна.

— Искаш ли шоколадов кроасан, миличка? — попита Линзи и постави един в чинията ѝ, преди Танзи дори да отговори.

Линзи бе изпрала и изсушила дрехите ѝ и сега миришеха на омекоцител с аромат на орхидея и ванилия. Всичко в тази къща миришеше на нещо. Сякаш на никого и на нищо не се разрешаваше да мирише на себе си. Линзи бе поставила малки ароматизатори в шкафовете, които изпускаха „богат мирис на редки цветя и дъждовни гори“, и купички с потпури, и около милион свещи в банята. „Умирам за ароматизирани свещи“, обясни тя. Носът на Танзи я сърбеше през цялото време, докато бяха вътре.

След закуска Линзи заведе Сузи на балет. Татко и Танзи отидоха в парка, макар тя да не бе ходила на люлките от две години, защото вече бе малко голяма за това. Но не искаше да развали настроението му, затуй седна в люлката и го остави да я залюлее няколко пъти. Ники стоеше и гледаше с пъхнати в джобовете ръце. Оставил беше електронната си игра в колата на господин Никълс и тя знаеше, че ужасно, ама ужасно му се пуши, но нямаше да посмее да го направи...

За обед си купиха пържени картопки. *Не казвайте на Линзи*, предупреди ги татко и отново се потупа по корема. После, уж между другото, взе да ги разпитва за господин Никълс, стараяйки се да звучи незаинтересовано: „Кой е този тип, деца? Гадже ли е на майка ви?“.

— Не — отвърна Ники и го каза така, че на татко му беше трудно да задава повече въпроси.

Танзи си помисли, че беше малко шокиран от начина, по който му говореше Ники. Не че беше груб, просто сякаш не го интересуваше какво мисли татко. И сега Ники бе по-висок от него, но когато Танзи им обърна внимание, татко май изобщо не го намери за забавно.

А после ѝ стана студено, защото не си беше взела якето, и поеха към къщи. Сузи вече се бе прибрала от балета, затова поиграха малко, а Ники се качи горе при компютъра. После Танзи и Сузи отидоха в нейната стая и Сузи каза, че може да гледат видео, защото тя има собствен дивиди плейър и всяка вечер, преди да заспи, изглежда по един филм.

— Майка ти не ти ли чете? — попита Танзи.

— Няма време. Затова ми купи дивиди плейъра — отвърна Сузи. Тя имаше цяла полица с любими филми и можеше да си ги пуска на

дивидито, когато всички долу гледаха нещо, което не ѝ харесваше. — Марти обича гангстерски филми, затова гледат тях — каза тя и носът ѝ се сбърчи.

А на Танзи ѝ бе нужно малко време да осъзнае, че всъщност говори за баща ѝ. И не знаеше какво да каже.

— Имаш хубаво яке — каза Сузи, когато надзърна в чантата на Танзи.

— Мама ми го уши за Коледа — похвали се тя.

— Наистина ли? — Сузи го вдигна и пайетите, които мама бе зашила върху ръкавите, заблестяха на светлината. — О, божичко, тя да не е моден дизайнер или нещо подобно?

— Не — отвърна Танзи. — Чистачка е.

Сузи се засмя, сякаш това беше някаква шега.

— Какви са тези книги? — попита, когато видя учебниците ѝ по математика в чантата.

Този път Танзи си държа устата затворена.

— Да не е нещо по математика? О, божичко, като завъртулки са... Все едно е написано на гръцки... — Тя се изкиска, докато ги прелистваше, после ги вдигна с два пръста, сякаш бяха нещо ужасно. — Да не са на брат ти? Той да не си пада по математиката?

— Не знам. — Танзи се изчерви, защото не я биваше много да лъже.

— Леле! Какви сложнотии! Щура работа! — Сузи ги хвърли на една страна, докато вадеше останалите дрехи на Танзи. — Ти на всичко ли имаш пайети?

Танзи не отговори. Не вдигна учебниците от пода, защото не ѝ се обясняваше. И не ѝ се мислеше за олимпиадата. Реши, че ще е по-лесно, ако отсега нататък просто се опита да е като Сузи, защото тя беше наистина доволна, а и татко изглеждаше щастлив тук. И понеже не ѝ се мислеше повече за нищо, Танзи предложи да гледат телевизия долу.

Изгледали бяха половината от „Фантазия“, когато татко извика: „Танзи, майка ти е тук“. Мама стоеше на прага с вдигната брадичка, сякаш бе готова за спор. Когато Танзи спря и я погледна в лицето, тя постави ръка на устната си, сякаш току-що си бе спомнила, че е разцепена, и обясни: „Паднах лошо“. Танзи погледна зад нея към господин Никълс, който седеше в колата, и мама каза прекалено бързо:

„Той също падна“, макар Танзи да не можеше да му види лицето. Просто искаше да разбере дали ще се качват в колата, или накрая все пак ще вземат автобуса.

А татко каза: „Май напоследък всичко, до което се допреш, се поврежда“. Мама го изгледа, а той промърмори нещо за ремонт и допълни, че ще отиде да донесе чантата на Танзи. Тогава тя въздъхна шумно и се спусна към мама, защото макар да бе прекарала добре в къщата на Линзи, Норман ѝ липсваше и искаше да е с мама.

И изведнъж се почувства много, ама много изморена...

Хижата, която господин Никълс бе наел, беше като излязла от реклама на онова, което възрастните хора биха искали да правят, когато се пенсионират. Намираще се край езеро и имаше няколко други къщи, но повечето бяха разположени зад дървета или под такъв ъгъл, че нито един прозорец не гледаше в съседните. Във водата плуваха петдесет и шест патици, но бяха останали само три, когато те свършиха с вечерята. Танзи си помисли, че Норман сигурно ще започне да ги преследва, но той се отпусна тежко върху тревата и само ги наблюдаваше.

— Страхотно! — възкликна Ники, макар изобщо да не обичаше да е сред природата. Пое си въздух с пълни гърди, после направи две снимки с телефона на господин Никълс. Танзи осъзна, че не е пушил от четири дни.

Мама гледаше към езерото. Канеше се да каже нещо, в смисъл че трябва да платят и те за хижата, но господин Никълс вдигна ръце и произнесе своето „Не!“, сякаш изобщо не искаше да чуе за това. И мама леко се изчерви и млъкна.

Привечер си направиха барбекю отвън, макар времето още да не ставаше съвсем за вечеря на открито. Ала мама каза, че това ще е забавен край на пътуването, пък и кога друг път ще имат време за подобно забавление. Сякаш бе твърдо решена да види всички щастливи. Постоянно бърбеше, обясни, че са изразходвали целия бюджет, защото понякога трябва да оценяваш онова, което имаш, и да се забавляваш. Изглежда, това бе нейният начин да благодари на господин Никълс. Похапнаха наденички и пилешки бутчета в пикантен сос, и пресни кифлички, и салатата, а мама беше купила две кутии хубав

сладолед, не от евтиния в белите пластмасови опаковки. Изобщо не попита за новия дом на татко, но постоянно прегръщаше Танзи и каза, че ѝ е липсвала, а на нея това ѝ се стори глупаво, защото все пак беше само за една нощ.

Всички казаха по някоя шега, а после играха на онази игра, дето опираш чело в една метла, а дръжката ѝ е подпряна на земята, и тичаш в кръг около нея, докато паднеш. Мама го направи веднъж, въпреки че едва ходеше с бинтования си крак, и все охкаше, докато се въртеше. И това разсмя Танзи, защото бе хубаво да видиш как мама се държи глупаво поне веднъж. А господин Никълс все повтаряше: „Не, това не е за мен, благодаря!“, и искаше само да гледа. А после мама отиде с куцукане до него и му каза нещо тихичко в ухото. Той вдигна вежди и попита: „Наистина ли!“, а тя кимна и той се съгласи: „Е, добре тогава“. А когато падна, земята под него направо се разтресе. И дори Ники, който никога не правеше нищо, също се включи, а щом се засмя, смехът му беше наистина странен, един такъв дрезгав... И изведнъж Танзи си помисли, че отдавна не го е чувала да се смее така. Или може би никога.

Тя се завъртя около шест пъти, докато всичко наоколо се залюля и се затъркаля, а после падна по гръб на тревата. Гледаше как небето се върти бавно над нея и си помисли, че тази игра малко прилича на техния живот. Никога не беше какъвто се очакваше да бъде...

Изядоха храната и мама и господин Никълс пиха вино, а Танзи събра оглозганите пилешки кокали и ги даде на Норман, защото кучетата си умират за тях. А после всички си облякоха якетата и се изтегнаха на хубавите плетени столове отвън пред хижата, недалеч от езерото, и гледаха патиците във водата, докато се стъмни. „Обичам това място“, каза мама в тишината. Танзи не беше сигурна дали някой трябваше да види това, което направи господин Никълс: пресегна се и стисна лекичко ръката на мама.

Господин Никълс изглеждаше малко тъжен през по-голямата част от вечерта. Танзи се чудеше дали не е, защото приближаваше краят на малкото им пътуване. Но звукът на водата, която леко се плискаше по брега, наистина бе спокоен и приспивен. И тя сигурно беше заспала, понеже си спомняше смътно как господин Никълс я носи горе, а мама я завива в леглото и ѝ казва, че я обича. Но най-вече си

спомняше, че никой не проговори за олимпиадата, и тя беше много, много доволна...

Защото ето как стояха нещата. Докато мама приготвяше барбекюто, Танзи помоли господин Никълс за компютъра му и погледна статистиката за деца в частни училища от семейства с нисък доход. И след няколко минути видя, че вероятността тя да отиде в „Сейнт Анс“ винаги е била в едноцифрени проценти. И разбра, че нямаше значение колко добре се е представила на този приемен тест. Просто трябваше да провери тези проценти, преди изобщо да тръгнат за Шотландия, защото в живота човек греша единствено когато не обръща внимание на цифрите. Ники се качи горе и когато я видя какво прави, една минута стоя, без да каже нищо. После се усмихна и обеща, че ще говори с двама души, които познава в „Макартърс“, за да е сигурен, че ще я пазят.

Когато бяха у Линзи, татко ѝ каза, че частното училище не е гаранция за успех. Повтори го три пъти. *Успехът е вътре в теб*, обясни ѝ той. *Трябва само да искаш нещо много силно*. А после допълни, че Танзи трябва да помоли Сузи да я научи как да прави косата си, защото нейната също може да изглежда толкова хубава...

Мама каза, че тази нощ ще спи на дивана, за да може Танзи и Ники да останат във втората спалня, но Танзи се съмняваше, че го е направила. Събуди се посред нощ, понеже бе много ожадняла, и слезе долу, ала мама не беше там. А и на сутринта носеше сивата тениска на господин Никълс, която той обличаше всеки божи ден, и Танзи прекара двайсет минути да наблюдава вратата му, защото ѝ беше любопитно в каква тениска ще се появи той.

Сутринта над езерото се носеше лека мъгла. Издигна се от водата като номер на някой магьосник, докато всички пренасяха багажа в колата. Норман душеше тревата и едва-едва въртеше опашка. „Намерил е следи от зайци“, обясни господин Никълс, който бе облякъл друга сива тениска. От короните на дърветата се носеше чуруликане на невидими птици и Танзи изпита тъжно чувство, както когато си някъде на много хубаво място, но всичко свършва.

— Не искам да се прибирам — прошепна, докато мама затваряше багажника.

Тя трепна.

— Какво, миличка?

— Не искам да се прибирам вкъщи — повтори Танзи.

Мама погледна бързо към господин Никълс, а после направи опит да се усмихне, приближи я бавно и попита:

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да останеш с баща си, така ли? Защото, ако наистина го желаеш...

— Не. Просто харесвам тази къща и тук е много хубаво. — Щеше ѝ се да допълни: *И няма какво да очаквам, когато се прибера у дома, понеже всичко е провалено, и освен това тук няма момчета като Фишърви*, но видя лицето на мама и разбра, че тя си мисли същото, тъй като веднага погледна към Ники и той сви рамене.

— Знаете ли, не е срамно, когато се опитваш да постигнеш нещо. — Мама гледеше сериозно и двамата. — Направихме всичко по силите си нещо да се случи, ала не стана. Но от него произлязоха някои добри неща. Видяхме различни краища от страната, които никога нямаше да видим. Научихме някои неща. Взехме решение с баща ви. Сдобихме се с приятели. — Възможно бе да имаше предвид Линзи и децата ѝ, но очите ѝ бяха върху господин Никълс, когато го каза. — Затова мисля, че не сбъркахме, задето опитахме, макар да не се получи съвсем както го бяхме планирали. А и нещата може да не са толкова зле, когато се приберем у дома.

Лицето на Ники беше безизразно. Танзи знаеше, че той мисли за пари.

А после господин Никълс, който почти не беше продумал през цялата сутрин, заобиколи колата, отвори вратата и рече:

— Да, мислех за това. И ще направим малко отклонение.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ДЖЕС

Бяха безмълвна малка групичка в колата на път към къщи. Дори Норман вече не виеше, сякаш бе приел, че този автомобил сега е домът му. През цялото време, докато Джес се стараеше да се приспособи към странните, напрегнати дни от пътуването, изобщо не си беше представяла нещо повече от това да заведе Танзи на олимпиадата. Дъщеря ѝ щеше да изкара изпита и всичко щеше да е наред. Въобще не беше очаквала, че цялото пътуване ще продължи три дни повече от планираното. Или че ще остане точно с 13,81 лири и банкова карта, която се боеше да пъкне в банкомата от страх да не остане в него.

Джес не спомена нищо за притесненията си на Ед, който се беше умълчал, вперил поглед в пътя...

Тя мислено повтаряше името му, докато то престана да има някакъв смисъл. Когато той ѝ се усмихваше, тя не можеше да издържи и също му се усмихваше. А щом лицето му се натъжаваше, нещо в нея също помръкваше. Гледаше го как се държи с децата ѝ, естествения начин, по който се възхищаваше на някоя снимка, направена от Ники с телефона му, сериозността, с която преценяваше коментарите на Танзи, които биха накарали Марти да я изгледа неразбиращо, и ѝ се искаше да е бил в живота им отдавна. Когато бяха сами и той я прегръщаше, галейки бедрата ѝ, а дъхът му пареше ухото ѝ, тя наистина изпитваше увереност, че всичко ще е наред. Не че Ед щеше да поеме нещата в своите ръце — той си имаше собствени проблеми за разрешаване — ала когато бяха заедно, трудностите изглеждаха преодолими...

Защото тя копнееше за Ед Никълс. Копнееше да увие крака около тялото му в тъмното и да го усети в себе си, да се притисне плътно в него, докато я прегръща. Копнееше за страстта и твърдостта му, за устните му и очите му, вперени в нейните. Докато пътуваха, си припомняше пламенните, вълшебни две нощи, прекарани заедно: ръцете му, устата му, начина, по който задушаваше виковете ѝ, когато проникваше в нея, за да не събудят децата... И едва се сдържаше да не

се пресегне и да плъзне ръце по облекчения му в тениска гръб, просто заради удоволствието от допира до него.

Твърде дълго бе мислила единствено за децата, за работа и сметки, и пари. Сега в главата ѝ беше само той. Когато Ед се обърнесе към нея, тя се изчервяваше. Щом изричаше името ѝ, тя го чуваше като шепот, произнесен в тъмното. А когато ѝ подаваше кафето, от краткото докосване на пръстите му по тялото ѝ преминаваше електричество. Харесваше ѝ да усеща очите му върху себе си и се питаше какво ли си мисли в момента.

Джес нямаше представа как да сподели всичко това с него. Беше твърде млада, когато срещна Марти, а освен онази нощ в „Перата“, когато Лиъм Стъбс я беше галил през блузата, изобщо не бе започвала връзка с някой друг.

Джес Томас не беше ходила на истинска среща, откакто бе завършила училище. Това звучеше абсурдно, дори за самата нея. И сега трябваше да накара Ед да разбере, че е променил всичко.

— Ще пътуваме до Нотингам, ако се чувствате добре — каза той и се извърна да я погледне. Все още имаше лека синина отстрани на носа. — Ще пристигнем там късно. Така в четвъртък ще сме си у дома.

А *после какво?*, искаше ѝ се да попита. Но вдигна крака на таблото и се усмихна:

— Това е чудесно...

Спряха да обядват край една бензиностанция. Децата се бяха отказали да питат дали може да ядат друго, освен сандвичи и сега гледаха заведенията за бързо хранене и скъпите ресторанти почти с безразличие. Слязоха от колата, за да се поразтъпчат.

— Какво ще кажете да похапнем хотдог? — попита Ед и посочи към един павилион. — Кафе и хотдог. Или пай с месо. Аз черпя. Хайде!

Джес го изгледа предупредително.

— Не се ли боиш след онзи дюнер?

Той заслони с длан очи от слънцето, за да я вижда по-добре.

— Реших, че ми харесва да живея опасно.

Прекарал бе нощта при нея, след като Ники, който пишеше нещо в лаптопа му в ъгъла на стаята, най-после отиде да си легне. Тя се

чувстваше като тийнейджърка, седнала на дивана срещу Ед, докато чакаше и се преструваше, че гледа телевизия. Но когато Ники излезе, Ед отвори лаптопа, вместо да дойде право при нея.

— Какво е написал? — попита тя, докато Ед разглеждаше екрана.

— Това е творчество — обясни той.

— Не е игра? И няма оръжия? Нито експлозии?

— Нищо такова.

— Той спи — прошепна тя. — Заспиваше всяка вечер, откакто тръгнахме. Без марихуана.

— Браво на него. А аз се чувствам така, сякаш не съм спал от години.

Натрупаната умора сякаш беше изписана на лицето му. Той бавно я притегли към себе си.

— Е, Джесика... — произнесе нежно — ще ме оставиш ли да се наспя тази вечер?

Тя се взря в устните му, наслаждавайки се на силната му прегръдка. Изведнъж се почувства палава. И отговори:

— Не...

Сега смениха посоката и се отдалечиха от минимаркета, проправиха си път между групички от мърморещи хора, които търсеха банкомати или се редяха пред тоалетните.

Джес се опитваше да не показва колко е доволна, че няма да прави сандвичи. До ноздрите ѝ достигаше сочният аромат на топъл пай с месо.

Ники и Танзи, стиснали шепа банкноти и следвайки инструкциите на Ед, изчезнаха в дългата опашка в заведението. Той се върна при нея, така че сега бяха скрити от децата зад тълпите хора.

— Какво правиш?

— Просто гледам. — Всеки път, щом застанеше до нея, на Джес ѝ се струваше, че кожата му е по-топла, отколкото би трябвало да бъде.

— Гледаш ли? На мен ми е невъзможно, когато си наблизко. — Устните му почти докосваха ухото ѝ, дъхът му галеше кожата ѝ.

Джес усети как настръхва.

— Вместо това си представям как върша неприлични неща с теб. Почти през цялото време. Много неприлични!

Той я хвана за колана на джинсите и я придърпа към себе си. Джес отстъпи малко и погледна назад, за да е сигурна, че децата не ги виждат.

— За това ли си мислиш, докато шофираш мълчаливо?

— За това... — Той погледна зад нея към заведението. — Е, и за храна.

— И на мен тези две неща ми са любими.

Пръстите му погалиха голата кожа под блузата ѝ. Мускулите ѝ се напрегнаха, усети как краката ѝ странно омекнаха. Никога не бе желала Марти така, както желаше Ед.

— Освен сандвичите...

— Хайде да не говорим никога повече за сандвичи.

Двамата бяха толкова близо, колкото бе възможно, без да е неприлично.

— Знам, че звучи неуместно — прошепна той — но тази сутрин се събудих щастлив. — Очите му обгърнаха лицето ѝ. — Истински щастлив. Наясно съм, че оплесках живота си и все пак се чувствам добре. Поглеждам те и това ми е достатъчно.

Тя усети, че очите ѝ се навлажняват.

— И аз — прошепна.

Ед присви очи срещу слънцето, опитвайки се да прецени изражението ѝ. После наведе глава и бързо я целуна. Когато Джес се откъсна от него, беше само защото не искаше децата да я видят как губи почва под краката си.

— Ти си бяла. — Той отново я погледна, докато децата приближаваха, вдигнали високо книжните торби. — Така каза баща ми.

— Сякаш не знаеше.

Тя се отдръпна, наблюдавайки как Ед бърби с Ники, последвалото отваряне на книжните кесии, докато Ники показваше какво са избрали, и чакаше цветът от страните ѝ да избледнее. Усети слънцето върху кожата си, чу птича песен през говора на хората и бръмченето на колите, лъхна я мирис на бензинови пари и ухание на печени сладкиши, и думите се появиха сами: *Ето, това е щастие!*

Поеха бавно към колата, с лица, заровени в книжните кесии. Танзи вървеше няколко крачки пред тях, слабичките ѝ крака подритваха апатично земята и точно тогава Джес забеляза, че нещо липсва.

— Танзи? Къде са ти учебниците по математика?

Тя не се обърна.

— Оставих ги при татко.

— О, веднага трябва да му се обадя... — Джес зарови в чантата за мобилния си телефон. — Ще му кажа да ги изпрати по пощата. Сигурно ще пристигнат, преди да се приберем.

— Не — тихо отговори дъщеря ѝ. Наведе леко глава към нея, но избягваше погледа ѝ. — Благодаря.

Очите на Ники се плъзнаха към нея и обратно към сестра му.

И лицето на Джес помръкна.

Когато стигнаха до хотела, вече бе почти девет часът и всички дремеха. Децата, които бяха похапвали бисквити и десертчета през по-голямата част от пътуването, бяха уморени и раздразнителни и веднага се качиха горе да видят къде ще спят. Норман ги последва, а после и Ед с багажа.

Хотелът бе просторен и бял, с луксозен вид, от местата, които госпожа Ритър бе показвала на снимки, а после Джес и Натали въздишаха при спомена за тях. Ед бе направил резервацията по телефона и когато Джес понечи да протестира за цената, в гласа му се появи леко раздразнение.

— Всички сме уморени, а следващото ми легло може да е зад решетките. Искам тази вечер да спим на хубаво място.

Три отделни стаи бяха свързани с коридор.

— Моя собствена стая. — Ники въздъхна облекчено, когато отключи номер двайсет и три. И снижи глас: — Много обичам сестра си, но нямаш представа колко хърка.

— На Норман страшно ще му хареса — зарадва се Танзи, когато Джес отвори вратата към стая номер двайсет и четири. Сякаш за да потвърди думите ѝ, кучето веднага се отпусна в единия край на леглото. — Нямам нищо против да съм в една стая с Ники, мамо, но той наистина хърка ужасно.

Никой от тях не я попита къде ще спи. Джес не можеше да разбере дали знаеха и нямаха нищо против, или просто приемаха, че някой от двамата все още остава в колата.

Ники взе назаем лаптопа на Ед. Танзи разучи как действа дистанционното на телевизора ѝ и обеща, че ще гледа едно шоу, а после ще си легне. Не спомена за липсващите учебници по математика. Просто каза:

— Не ми се говори за това.

А Джес си помисли, че досега не бе чувала подобни думи от нея.

— Само защото нещо не се е получило веднъж, миличка, не означава, че не бива да опиташ отново — отбеляза, докато вадеше пижамата на Танзи и я оставяше на леглото.

В изражението на дъщеря ѝ имаше нещо, което преди липсваше. А следващите ѝ думи натъжиха Джес:

— По-добре нещата да си останат както преди, мамо.

— Какво да правя?

— Нищо. Тя просто е разстроена. Нормално е. — Ед остави чантите в ъгъла на стаята. Джес седна отстрани на огромното легло, като се опитваше да не обръща внимание на пулсирането в крака си.

— Но тя страшно обича математиката! Винаги я е обичала. А сега се държи така, сякаш не иска да има нищо общо с нея.

— Минали са само два дни, Джес. Просто я остави на мира... Тя ще се оправи.

— Толкова си сигурен.

— Те са умни деца. — Ед отиде до ключа за осветлението и намали силата на лампите, докато станаха достатъчно тъмни. — Също като майка им. Само че не могат винаги да се изправят на секундата, когато паднат, както правиш ти.

Тя го изглежда.

— Не казвам нищо лошо. Просто мисля, че ако ѝ дадеш малко време да се отпусне, всичко ще е наред. Тя си е същата Танзи и няма да се промени.

Той свали тениската си през главата с ловко движение и я метна върху един стол. Мислите ѝ веднага се объркаха. Джес не можеше да гледа голите му гърди, без да иска да ги докосне.

— Кой те е създал толкова умен? — попита.

— Не знам. Взел съм го отнякъде. — Той пристъпи към нея, коленичи и свали джапанките ѝ, като внимаваше повече с тази на бинтования ѝ крак. — Как е, боли ли?

— Е, не много.

Той посегна към блузата ѝ. Ципът заяде в края и тя нежно постави длани върху ръцете му, докато разделяше двете части, така че той да може да изхлузи дрехата от раменете ѝ. За миг Ед остана неподвижен, очите му се втренчиха в голата ѝ кожа. Изглеждаше малко отнесен, сякаш мислите му бяха насочени към нея, но и някъде другаде. Разкопча колана ѝ, после свали ципа на джинсите ѝ, пръстите му бяха ловки и уверени. Тя ги гледаше и усети как сърцето ѝ заби учестено.

— Джес, време е някой да се погрижи за теб.

Ед изми косата ѝ, краката му бяха увити около кръста ѝ, докато тя лежеше облегната на него в огромната вана. Приглади я нежно и избърса очите на Джес с кърпа за лице, за да не влезе в тях шампоан. Тя понечи да го направи сама, но той я спря. Досега никой не беше мил косата ѝ, като се изключи фризьорката. Това я накара да се почувства уязвима и странно разчувствана...

Останаха да лежат в ароматната, вдигаща пара вода с преплетени ръце. Джес усети как той се възбужда под нея, тялото ѝ леко се превъртя във ваната и тя легна отгоре му. И извика приглушено, когато водата се разплиска, а тя не можеше да каже кое е по-силно — болката от крака ѝ или нуждата ѝ да го усеща в себе си.

Малко по-късно, докато лежаха отпуснати във водата, изведнъж започнаха да се смеят. Защото беше доста абсурдно да го правиш във вана, когато си в такава беда. Но бяха щастливи. Джес се изви така, че да легне върху тялото му, уви ръце около врата му и притисна мокрите си гърди към неговите. Взе лицето му между пръстите си и целуна брадичката и насиненото му слепоочие, и устните му, и си каза, че каквото и да се случи, винаги ще помни този миг...

Той прекара ръка по лицето си и изведнъж стана сериозен.

— Мислиш ли, че в момента живеем като в сапунен мехур?

— В какъв смисъл?

— Изолирани сме от света... Сега сме на това странно пътуване, в което не важат никакви нормални правила. Реалността не важи. Всичко е като нещо извън истинския живот...

Върху пода на банята се бе образувала локва вода.

Джес я загледа и допря замислено устни до неговите.

— За по-малко от седмица — зашепна тя — преживяхме твоето натравяне, грижехме се за разстроените деца, претърпяхме неочаквано произшествие, наранихме се, да не споменавам за полицията и скапания ролс-ройс... От това по-реално, здраве му кажи.

— Наистина си права. Харесва ми как разсъждаваш!

— А аз харесвам всичко в теб!

Водата бе започнала да изстива. Тя се измъкна от прегръдките му, изправи се и посегна към закачалката с хавлиените кърпи. Подаде една на Ед и уви друга около себе си, наслаждавайки се на допира на пухкавата материя.

Ед затърка енергично косата си. За миг тя се почуди дали е свикнал дотолкова с пухкавите хотелски кърпи, че дори не ги забелязва. Изведнъж се почувства уморена до смърт.

Изми си зъбите, изключи осветлението в банята, а когато се върна, той вече беше в огромното хотелско легло. Повдигна ѝ завивката, за да легне до него. Угаси нощната лампа и тя се отпусна в тъмното, усещайки влажната му кожа, чудейки се какво ли ще е, ако това се случва всяка нощ.

— Не знам каква ще ми е съдбата от тук нататък, Джес — каза той в мрака, сякаш бе чул мислите ѝ. Гласът му звучеше предупредително.

— Нещата ще се наредят...

— Възможно е... Но каквото и да стане, вероятно ще изгубя всичко.

— Е, и какво от това? Аз цял живот живея така.

— И може да лежа в затвора.

— Глупости...

— Възможно е, Джес. — Гласът му стана приглушен.

И тогава тя отговори, преди да е осъзнала какво казва:

— Ще те чакам. Ако ме искаш.

Ед прие три обаждания в последната част от пътуването им към дома, със слушалка в ухото. Неговият адвокат — мъж с толкова шлифован глас, че би трябвало да обявява появата на кралското семейство на прием — му съобщи, че се налага да бъде в полицейския участък следващия четвъртък. Не, нищо не се беше променило. Ед го увери, че разбира какво се случва и че е разговарял със семейството си. Начинът, по който го каза, я накара да потръпне. След това не можа да се сдържи, улови ръката му и я стисна.

Сестра му позвъни да каже, че баща му е изкарал по-добра нощ. Имаха дълъг разговор за някакви застрахователни облигации, за които баща му бил загрижен, за някакви ключове, които липсвали, и какво е хапнала Джема за обед. Тя му каза да поздрави Джес, а Джес извика „здравей“ в отговор и се почувства малко засрамена, но и доволна.

Следобед той получи обаждане от мъж на име Луис. Двамата обсъждаха цени и проценти, и състоянието на пазара на недвижими имуществва. На Джес ѝ отне известно време, докато осъзнае, че той говори за *Бийчфронт*.

— Време е да продавам — каза Ед, когато затвори телефона. — Както ти отбеляза, поне имам какво.

— Колко ще ти струва всичко около съдебния процес?

— О, нямам представа. Но като чета между редовете, май отговорът е почти всичко.

Тя се зачуди дали не е по-разстроен, отколкото показва.

Ед опита да се обади и на още един човек, но се включи гласовата поща.

„Тук е Ронан. Оставете съобщение.“

Той затвори, без да каже дума.

С всяка изминала миля реалният живот се приближаваше неумолимо към тях като дебнещ прилив, студен, неудържим...

Най-сетне пристигнаха. Беше малко след четири. Ръмеше дъжд, от влагата пътят блестеше, дърветата покрай улиците на „Дейнхол“ се извисяваха пред тях с обещание за пролет. Появи се и къщата им, някак по-малка и невзрачна, отколкото я помнеше Джес. Странното беше, че тя се почувства така, сякаш нямаше нищо общо с нея...

Ед спря отпред и Джес надзърна през прозореца към олющената боя на горните прозорци. Марти така и не ги боядиса, защото заяви, че работата трябвало да се свърши както трябва, първо да се изжули с шкурка и да се свали старата боя, и да се уплътнят пролуките, но вечно бе твърде зает или уморен да се заеме с това. За миг тя почувства как я залива вълна от отчаяние при мисълта за всички проблеми, които само чакаха завръщането им. И новите, които тя създаде през дните на пътуването. А после погледна към Ед, който помагаше на Танзи с чантата ѝ и се засмя на шегата на Ники, след като се наведе да го чуе по-добре. И паниката ѝ отмина.

Преди да влязат в града, Ед бе спрял пред магазин „Направи си сам“ и се появи с голям кашон материали, които стовари отзад в колата до техния багаж. Джес предположи, че той вероятно искаше да постегне къщата си, преди да я продаде. Беше ѝ трудно да си представи какво още може да се направи по луксозната къща, за да изглежда по-добре.

Ед остави последните чанти пред входната врата и застана до нея с кашона с материали. Децата веднага бяха изчезнали из стаите си като участници в някакво състезание. Джес се почувства смутена от препълнената с вещи малка къща, олющените тапети, редиците от книги с опърпана мека подвързия.

— Утре се връщам при нашите.

Тя усети как кожата ѝ леко настръхна само при мисълта, че той ще си отиде.

— Добре. Това е хубаво.

— Само за няколко дни. Докато приключа с разпита в полицията. Но първо ще монтирам тези неща.

Тя погледна към кашона.

— Охранителна камера и лампа с фотоклетка. Няма да отнеме повече от два часа.

— Купил си ги за нас, така ли?

— Пребили са Ники, а и Танзи явно не се чувства в безопасност. Това ще ви даде сигурност. Поне докато ме няма...

Тя се загледа в кашона и заговори притеснено:

— Нямаше... Нямаше нужда да правиш това... Аз също мога да я монтирам, бива ме в тия неща.

— И ще се катериш по стълба с контузен крак ли? — Той се намръщи. — Знаеш ли, Джес, време е да позволиш на някой да ти помага.

— Добре, а аз какво ще правя тогава?

— Ще седиш и няма да правиш нищо. Ще вдигнеш нависоко болния си крак. Като свърша, ще отидем в града с Ники и ще купим абсолютно нездравословна храна за въщи, защото може да ми е последната. После ще седнем тук и ще похапнем, а след това двамата ще се излежаваме и ще се изумяваме от надутите си кореми...

— О, господи, обичам, когато говориш неприлични неща.

И така, тя седна, без да прави нищо. Върху собствения си диван. Танзи дойде и поседя до нея известно време, а Ед се изкачи по една стълба отвън и размаха към нея бормашината през прозореца, преструвайки се, че ще падне, докато тя наистина се обезпокои.

— За осем дни посетих две различни болници — извика към него през прозореца, с укор в гласа. — Не искам да станат три. — А после, защото не можеше просто да седи и да бездейства, събра нещата за пране и ги пусна в пералнята, но след това отново седна и остави всичко да се свършва само, защото трябваше да признае, че кракът ѝ я боли много по-малко, когато си почива.

— Добре ли е така? — попита Ед.

Тя излезе навън с куцукане. Той седеше на градинската алея и се взираше в къщата.

— Реших, че ако я поставя тук, ще улавя не само кой приближава градината, но и всеки, който се мотае наблизо. С изпъкнала леща е.

Джес се опита да изглежда впечатлена. Чудеше се дали, след като децата си легнат, ще успее да го убеди да остане с нея.

— Често се оказва, че подобни камери вършат по-добра работа от куче пазач.

Наистина ли щеше да е толкова зле? Той можеше да се измъкне незабелязано, преди да се събудят. Но пък кого ли заблуждаваха? Ники и Танзи сигурно вече се бяха досетили, че между тях има нещо.

— Трябва само да пробия една дупка тук и да прекарам кабелите през стената — обясни той.

Джес забеляза, че имаше доволния вид, който мъжете придобиват, когато измайсторят нещо със собствените си ръце. Потупа

се по джоба, за да провери дали има достатъчно болтове, и я погледна изучаващо.

— Ти изобщо чу ли какво ти казах?

Тя му се усмихна виновно.

— О, ти си непоправима — въздъхна безпомощно Ед.

Огледа се, за да види дали някой не ги наблюдава, после нежно уви ръка около раменете ѝ, придърпа я към себе си и я целуна. По лицето му бе набола гъста брада.

— А сега ме остави да си довърша работата. И намери онова меню за готова храна.

Джес закуцука усмихната към кухнята и се зае да рови в чекмеджетата. Не можеше да си спомни кога за последен път бе поръчвала храна за вкъщи. Сигурна бе, че менютата са доста стари. Ед отиде горе да свърже кабелите. Извика предупредително, че трябва да премести някои мебели, за да стигне до перваза.

— Няма проблем — провикна се тя.

Чу звука от местенето на тежки предмети по пода над главата си, докато той се опитваше да намери съединителната кутия. И отново изпита странно чувство при мисълта, че не го прави тя.

После легна по гръб на дивана и започна да преглежда няколкото стари менюта, които бе открила в чекмеджето с кухненските кърпи, като отделяше страниците, опръскани със сос или пожълтели от времето. Почти беше сигурна, че китайският ресторант вече не съществува. Пицарията беше със съмнителна репутация. Менюто на индийския ресторант изглеждаше нормално, но тя не можеше да забрави онзи къдрав косъм в кърито на Натали. Все пак се зае да избира. Толкова се бе отнесла, че не чу стъпките на Ед, когато той слезе бавно по стълбите.

— Джес?

— Мисля, че това ще свърши работа. — Тя вдигна менюто. — Вкусно пиле по...

И тогава видя изражението му. И онова, което държеше невярващо в ръката си.

— Джес? — повтори той, а гласът му звучеше така, сякаш принадлежеше на някой друг. — Какво прави моят служебен пропуск в твоето чекмедже с чорапите?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НИКИ

Когато Ники слезе долу, тя просто седеше на дивана и гледаше право пред себе си, сякаш беше в транс. Бормашината „Блек енд Декър“ стоеше върху перваза на прозореца, а стълбата все още бе подпряна на фасадата на къщата.

— За храната ли отиде господин Никълс? — Ники бе малко недоволен, че не му бяха дали да си избере нещо сам.

Тя сякаш не го чу.

Лицето ѝ беше като вкаменено. Поклати леко глава и произнесе тихо:

— Не.

— Но ще се върне, нали? — попита той и отвори вратата на хладилника. Не знаеше какво очаква да намери. Вътре имаше няколко изсъхнали лимона и полупразен буркан с туршия.

Последва дълго мълчание.

— Не знам — отвърна тя. И повтори: — Не знам.

— Значи... Няма да вземем храна за вкъщи, така ли?

— Не.

Ники изсумтя разочаровано.

— Е, предполагам, че по някое време все ще се появи. Лаптопът му е горе при мен.

Явно се бяха скарали за нещо, но тя не се държеше така, както когато се караха с баща му. Тогава обикновено затръшваше вратите и той я чуваше да ругае тихо или добиваше наистина сурово изражение, което означаваше: „Защо, по дяволите, трябва да живея с този тип?“. Сега по лицето ѝ беше изписано отчаяние.

— Добре ли си?

Тя примигна и постави длан върху челото си, сякаш проверяваше дали няма температура.

— Виж какво, Ники... Аз трябва... Трябва да полегна. Ти ще можеш ли да се оправиш сам? Във фризера има храна.

През всичките години, откакто Ники живееше при нея, Джес никога не го бе молила за подобно нещо. Дори когато беше болна от грип две седмици. Преди да успее да ѝ отговори, тя се обърна и закуцука нагоре по стълбите, като едва повдигаше нозе...

Отначало Ники помисли, че Джес просто е изморена, но двацет и четири часа по-късно тя все още беше в стаята си. С Танзи се навъртаха до вратата ѝ и говореха шепнешком. После ѝ занесоха чай и препечена филийка, но тя само гледаше втренчено в стената. Прозорецът още беше отворен, а навън вече бе студено. Ники го затвори и излезе, за да прибере стълбата и бормашината обратно в гаража, който сега, без ролса, изглеждаше наистина огромен. А когато се върна два часа по-късно да прибере чинията ѝ, чаят и филийката стояха непокътнати върху нощното шкафче.

— Сигурно се е уморила от дългото пътуване — предположи Танзи.

Но и на следващия ден Джес остана в леглото. Когато Ники влезе, видя, че е облечена в същите дрехи, с които си бе легнала.

— Да не си болна? — попита той и разтвори пердето. — Искаш ли да извикам лекар?

— Просто имам нужда да остана насаме, Ники — отвърна тя тихо.

— Натали дойде. Казах ѝ, че ще ѝ се обадиш. Питаше нещо във връзка с чистенето.

— Кажи ѝ, че съм болна.

— Но ти не си болна, Джес. Звъняха и от наказателния паркинг, интересуват се кога ще прибереш колата. Обади се и господин Цвангараи, но не знаех какво да му кажа, затова не вдигнах и той остави съобщение на секретаря.

— Ники, моля те...

Лицето ѝ беше ужасно тъжно и той се засрами, че продължава да дърдори. Джес изчака за миг, после придърпа юргана до брадичката си и се обърна на една страна.

Ники приготви закуска за Танзи. Сега се чувстваше странно полезен. Тревата изобщо не му липсваше. Пусна Норман в градината и почисти след него. Господин Никълс бе оставил лампата с фотоклетка

отвън до прозореца. Още беше в кутията, която се бе навлажнила от дъжда, но никой не я беше открил. Ники я взе, внесе я вътре и като седна, я загледа.

Помисли си да позвъни на господин Никълс, но не знаеше какво да му каже. А и му беше неудобно да го моли да дойде за втори път. Все пак, ако някой иска да бъде с теб, той просто го прави. Ники знаеше това по-добре от всеки друг. Каквото и да се беше случило между господин Никълс и Джес, явно бе достатъчно сериозно, щом той не се върна за лаптопа си. Ники не смееше да се намеси.

Той разтреби стаята си. Разходи се край морето и направи няколко снимки с телефона на господин Никълс. Влезе за малко в интернет, но не му се играеше. Загледа се през прозореца към покривите на главната улица и далечните оранжеви тухли на развлекателния център и разбра, че вече не иска да е облечен в броня дроид, който стреля от небето по извънземни. Не му се стоеше затворен в стаята. Помисли си за пътуването и за чувството, което бе изпитал, докато колата на господин Никълс ги пренасяше на големи разстояния, за онова безкрайно време, когато дори не знаеше къде ще отидат след това... И осъзна, че повече от всичко иска да напусне това малко градче.

Искаше да намери своите сродни души.

Ники бе мислил доста и заключи, че следобеда на втория ден вече му е време да се почувства малко изнервен. Училището скоро щеше да започне отново и той не беше сигурен, че ще може да се грижи за Джес и Танзи, за кучето и всичко останало. Почисти къщата с прахосмукачката и отново изпра влажното пране, което намери в пералнята, вече дъхащо на мухъл. Отиде с Танзи до магазина и купи хляб, мляко и кучешка храна. Не го показваше, но изпита облекчение, че никой не виси наоколо и не го нарича смотаняк, откачалка или нещо подобно. Освен това си помисли, че все пак е възможно Джес да е била права и нещата да са се променили. И че най-последно в живота му започваше нов период.

Малко по-късно, докато преглеждаше пощата, Танзи дойде в кухнята.

— Може ли да се върнем в магазина?

Ники не вдигна очи. Чудеше се дали да отвори официалното писмо, адресирано до госпожа Дж. Томас.

— Нали току-що бяхме там.

— Мога ли да отида сама?

Той най-после я погледна и малко се стресна. Направила бе нещо странно с косата си, прибрала я беше на една страна с цял куп лъскави шноли. Изобщо не приличаше на Танзи.

— Искам да купя картичка на мама — обясни тя. — Малко да я разведря.

Ники беше сигурен, че картичката няма да помогне.

— Защо ти не ѝ нарисуваш една, Танз? Ще спестиш пари.

— Винаги аз ги рисувам. Понякога е хубаво да получиш истинска картичка.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Гримирала ли си се?

— Сложих си само червило.

— Джес нямаше да ти позволи. Махни го.

— Сузи носеше червило.

— Това няма да убеди мама, Танзи. Виж, изтрий го, а аз ще те науча как да се гримираш, като се върнеш.

Тя свали якето си от закачалката.

— Ще го изтрия по пътя — обеща на излизане.

— Вземи и Норман — провикна се той, защото това щеше да каже Джес. После направи чаша кафе и го отнесе горе. Време беше да разбере какво става...

В стаята бе тъмно. Беше три без четвърт следобед.

— Остави го на шкафчето — промърмори тя.

Вътре се носеше миризма на застоял въздух.

— Спря да вали.

— Това е добре...

— Джес, трябва да станеш от леглото.

Тя не отговори.

— Наистина. Трябва да станеш. Тук вече започва да...

— Уморена съм, Ники. Просто имам нужда от почивка...

— Но ти винаги си била неуморна, Джес.

— Моля те, миличък.

— Не те разбирам... Какво става?

Тя се обърна на една страна, много бавно, после се подпря на лакът. Долу кучето бе започнало да лае настоятелно срещу някого. Спираше и пак започваше. Джес потърка очи.

— Къде е Танзи?

— Отиде до магазина.

— Хапна ли?

— Да. Пак зърнена закуска. Мога да приготвям само панирана риба, а на нея ѝ омръзна.

Джес погледна към Ники, след това към прозореца, сякаш преценяваше нещо. А после каза:

— Той няма да се върне. — И лицето ѝ се сгърчи.

Идиотското куче сега съвсем се разлая. Ники се опита да се съсредоточи върху думите на Джес.

— Наистина ли? Никога?

По бузата ѝ се изтърколи сълза. Тя я избърса с ръка и поклати глава.

— И знаеш ли кое е най-тъпото, Ники? Аз наистина забравих. Забравих, че съм го направила. Толкова бях щастлива, докато пътувахме, че всичко дотогава сякаш се бе случило на някой друг. Ох, това проклето куче!

Той не разбираше какво му говори Джес. Дали пък наистина не беше болна?

— Можеш да му се обадиш.

— Опитах, но не вдига телефона.

— Искаш ли да отида в къщата му?

Още докато го казваше, съжали. Защото макар наистина да харесваше Ед, знаеше по-добре от всеки друг, че не можеш насила да накараш някого да остане с теб. Излишно беше да се натрапваш на човек, който не те желае.

Тя заговори като на себе си, сякаш той не беше в стаята.

— Обичах го, Ники. Знам, че звучи глупаво след толкова малко време, но го обичах.

Беше шокиращо да го чуе от нея. Емоциите ѝ просто изблигнаха на повърхността. Но Ники не се уплаши. Седна на леглото, наведе се и макар да се чувстваше малко неловко, я прегърна. Тя му се стори много мъничка, макар винаги да я бе смятал за по-едра от него.

Отпусна глава върху рамото му и той се натъжи, защото поне веднъж искаше да каже нещо, а не знаеше какво.

Точно в този момент лаят на Норман стана истеричен. Сякаш отново беше видял кравите в Шотландия. Ники погледна навън:

— Лае така, сякаш се е побъркал.

— Проклето куче! Вероятно е заради онова чихуахуа от петдесет и шести номер. — Джес избърса очите си. — Сигурна съм, че нарочно го дразни.

Ники стана от леглото и отиде до прозореца. Норман беше в градината и лаеше истерично, пъхнал глава в пролуката на оградата, където дървото бе изгнило и две от летвите се бяха отчупили. Нужни му бяха само няколко секунди да осъзнае, че кучето не е на себе си. Тялото му беше изправено, кожата — настръхнала. Ники разтвори още малко пердето и в този миг видя Танзи от другата страна на улицата. Двама от Фишъррови и едно момче, което той не познаваше, я бяха притиснали към стената. Докато Ники гледаше, един от тях я сграбчи за якето и тя се опита да избута ръката му.

— Ей! Ей! — изкрещя той, но те не го чуха. С разтуптяно сърце Ники задърпа рамката на прозореца, но тя не помръдваше. Заблъска по стъклото, за да ги накара да спрат.

— Ей! Мамка му!

— Какво става? — попита Джес и се размърда в леглото.

— Фишъррови!

Чуха пронизителния писък на Танзи. Докато Джес скачаше от леглото, Норман застина за части от секундата, после се хвърли към дупката в оградата. Мина през нея като торпедо, а във въздуха около него се разхвърчаха трески. Полетя право към мястото, откъдето се носеше гласът на Танзи. Ники видя как Фишъррови зяпнаха от изумление, щом тази огромна косматa ракета се насочи към тях. После чу свистенето на спирачки, изненадващо силен звук от удар, виковете на Джес: „О, господи, о, господи!“.

А след това настъпи тишина, която сякаш нямаше да свърши никога...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ТАНЗИ

Танзи бе седяла в стаята почти час, опитвайки се да направи картичка на мама. Не можа да измисли какво да напише на нея. Мама уж беше болна, но Ники каза, че всъщност не е точно така, затова тя не виждаше смисъл да напише „Оздравявай бързо“. Помисли си да напише „Бъди щастлива!“, но това звучеше малко като заповед. Или дори обвинение. А после ѝ хрумна просто да изрисува едно „Обичам те“, но искаше да го направи в червено, а всичките ѝ червени флумастери бяха изсъхнали. Затова реши да купи картичка, понеже мама винаги казваше, че татко нито веднъж не се е сетил да ѝ подари, освен онази сълзлива подплатена картичка за „Свети Валентин“, когато я ухажвал. И избухваше в смях при думата „ухажвал“.

Танзи просто искаше да я разведри. Една майка трябва да се грижи за децата си и постоянно да е заета на долния етаж, а не да лежи горе в тъмното, сякаш е отдалечена на милион километри. Това плашеше Танзи. Откакто господин Никълс си бе заминал, къщата изглеждаше прекалено тиха, а тя постоянно беше напрегната, защото очакваше да се случи нещо лошо. Сутринта, след като се събуди, се промъкна в стаята на мама и се мушна в леглото при нея. Мама я прегърна и я целуна по косата.

— Болна ли си? — попита тя.

— Просто съм уморена, Танзи. — Гласът ѝ звучеше ужасно тъжно и отпаднало. — Скоро ще стана. Обещавам.

— Заради мен ли си такава?

— Какво?

— Понеже не искам повече да се занимавам с математика, затова ли си толкова тъжна?

И тогава очите на мама се напълниха със сълзи, а Танзи се почувства така, сякаш по някакъв начин бе влошила нещата.

— Не, Танзи — отвъртя тя и я притисна още по-силно. — Не, миличка. Това няма абсолютно нищо общо с теб и математиката.

Изобщо не бива да си го мислиш.

Но не стана от леглото.

Затова сега Танзи вървеше по улицата с две лири и петнайсет пенса в джоба, които Ники ѝ бе дал, макар да ѝ беше ясно, че според него картичката е глупава идея. Чудеше се дали не е по-добре да вземе по-евтина картичка и един шоколад, но съобрази, че евтината картичка ще развали изненадата. Тогава до нея спря една кола. Тя помисли, че някой ще я пита как се стига до *Бийчфронт*, тъй като непознатите постоянно питаха за тази посока, ала забеляза, че беше Джейсън Фишър.

— Ей, откачалке! — извика той, но тя продължи да върви. Косата му беше на пръчки, оформени с гел, и гледаше с присвити очи, сякаш нарочно се бе упражнявал да го прави, когато вижда неща, които не му харесват.

— Ей, откачалке, на теб говоря!

Танзи се стараяше да не гледа към него. Сърцето ѝ заби силно. Започна да върви малко по-бързо.

Той потегли и тя си помисли, че може би ще си отиде. Но Джейсън спря колата, слезе и тръгна към нея с полюшваща се походка, така че тя не можеше да продължи, без да го избута, за да мине. Той се наведе леко и я изгледа пренебрежително.

— Невъзпитано е да мълчиш, когато някой ти говори. Майка ти не ти ли го е казвала?

Танзи беше толкова уплашена, че не можеше да обели дума.

— Къде е брат ти?

— Не знам. — Гласът ѝ прозвуча като шепот.

— Напротив, знаеш, очилата откачалко. Брат ти се мисли за много умен, понеже е влязъл в страницата ми във *Фейсбук*.

— Не е — възрази тя. Но наистина никак не я биваше да лъже и още щом го каза, усети, че се издаде.

Джейсън направи две крачки към нея.

— Кажу ми на това наперено малко лайно, че ще го пипна. Мисли се за голям умник. Предай му, че ще му смачкам *истинския* профил.

Другият Фишър, братовчедът, чието име Танзи не можеше да си спомни, му каза нещо, което тя не чу. Сега всички бяха излезли от колата и приближаваха бавно към нея.

— Брат ти трябва да разбере — продължи Джейсън — че щом той си играе с нещо мое, ние също ще си поиграем с нещо негово. — Той вдигна брадичка и се изхрачи шумно на тротоара. Храчката му пльосна пред нея.

Тя се чудете дали виждат колко е ужасена.

— Влизай в колата.

— Няма.

— Влизай в проклетата кола!

— Не. — Тя започна да отстъпва назад. Огледа се наоколо, за да види дали по улицата не се задава някой. Сърцето ѝ се блъскаше като птичка в кафез.

— Влизай в проклетата кола, Констанца! — Той произнесе името ѝ като нещо противно. Тя реши да побегне, но не я биваше в тичането и знаеше, че ще я хванат. Реши да пресече улицата и да хукне към къщи, но беше много далеч оттам. А после върху рамото ѝ легна една ръка.

— Погледни ѝ косата.

— Имаш ли си гадже, очилатке?

— Разбира се, че няма. Виж я как изглежда само!

— Малката уличница си е сложила червило. Но си е същата грозотия!

— Е, няма нужда да ѝ гледаш лицето, нали? — Избухнаха в смях.

Гласът ѝ прозвуча така, сякаш не беше неин.

— Оставете ме на мира! Ники не е направил нищо. Просто искаме да ни оставите на мира.

— Много искаш... — Гласовете им бяха подигравателни.

Фишър пристъпи още по-близо. Гласът му беше тих:

— Качвай се в колата, Констанца!

— Няма...

И тогава той посегна към нея и я сграбчи за дрехите. Обзе я паника, ледена вълна премина през цялото ѝ тяло. Опита се да изблъска Джейсън. Възможно бе да е извикала, но никой не се отзова. Двамата я сграбчиха за ръцете и я задърпаха към автомобила. Тя чу как сумтят от усилието, лъхна я дезодорантът им, докато краката ѝ търсеха опора в тротоара. Беше ѝ повече от ясно, че не бива да влиза вътре. Защото, докато вратата се разтваряше пред нея като челюстите на някакво огромно животно, тя изведнъж си спомни една американска

статистика за момичета, които се качват в колите на непознати мъже. Още щом кракът ти докосне пода на колата, шансовете да оцелееш намаляват със 72 процента. Тази статистика сякаш се превърна в нещо живо и Танзи се вкопчи в нея.

Започна да удря, риташе и хапеше. Чу как някой изруга, когато кракът ѝ потъна в нещо меко, а после я удариха по тила, тя се олюля и нещо изпраця, когато се строполи на земята. Всичко се наклони на една страна. Отекнаха стъпки, разнесе се далечен вик... Танзи вдигна глава, виждаше всичко като в мъгла, но ѝ се стори, че Норман лети през улицата към нея като истинска ракета, с оголени зъби и изцъклени очи, изобщо не приличаше на нейното куче, а на същински демон.

Изведнъж проблесна червена светлина, изсвистяха спирачки и всичко, което Танзи успя да види, бе как нещо косматозелетя във въздуха като топка. Чу писък, пиццене, което не спираше, като звук от края на света, най-лошият звук, който можеше да чуеш.

И осъзна, че беше тя, че това бе собственият ѝ глас.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Норман остана да лежи на земята. Джес тичаше по улицата, задъхана, боса, а шофьорът беше обхванал глава с ръце и непрестанно повтаряше:

— Изобщо не го видях! Появи се на пътя изневиделица!

Ники беше приклепнал до кучето и държеше главата му в ръце, пребледнял като платно.

— Дръж се, приятел! — умоляваше го той. — Не се предавай!

Шокирана, Танзи гледаше с широко отворени очи, ръцете ѝ висяха като вкаменени отстрани на тялото. Джес коленичи. Зениците на Норман приличаха на мраморни топчета за игра. От устата и ухото му течеше кръв.

— О, не, стар глупак такъв! О, Норман!

Тя допря ухо до гърдите му, ала не долови нищо. В гърлото ѝ се надигна неудържимо ридание.

Почувства ръката на Танзи върху рамото си, юмрукът ѝ сграбчи тениската ѝ и не спираше да я дърпа.

— Моля те, мамо, помогни на Норман! Моля те, помогни му! — Танзи падна на колене и зарови лице в козината му. — Норман! Норман... — А после зави от мъка.

През виковете ѝ до слуха на Джес достигнаха думите на Ники, неясни и объркани:

— Искаха да вкарат Танзи в колата. Аз се помъчих да извикам, но не можах да отворя прозореца. Не се отваряше, колкото и да се опитвах да го вдигна, затова започнах да крещя, а Норман прелетя през оградата. Бързал е да ѝ помогне...

Натали дотича по улицата, беше закопчала накриво ризата си, половината ѝ коса бе в ролки. Взе Танзи в обятията си, притисна я и я залюля, опитвайки се да спре риданията ѝ.

Очите на Норман не помръдваха. Джес допря глава до неговата и усети как сърцето ѝ се къса.

— Обадих се на ветеринаря — каза някой.

Тя погали Норман по голямото пухкаво тяло.

— Благодаря ти — прошепна.

— Трябва да направим нещо, Джес — повтори Ники, сега по-настойтелно. — Веднага.

Тя постави трепереща ръка върху рамото му.

— Мисля, че си е отишъл, миличък!

— Недей! Не го казвай! Нали ти все ни повтаряше да не говорим така! Няма да се предаваме! Нали ти ни убеждаваше, че всичко ще се оправи! Не казвай, че си е отишъл!

А когато Танзи заплака отново, лицето на Ники се сгърчи. После се разрида и той, закрил очи с лакът...

Джес седна наред улицата. Колите я заобикаляха внимателно, а любопитните съседи се мотаеха на стълбите пред къщите си. Тя взе огромната окървавена глава на кучето в скута си, вдигна лице към небето и безмълвно попита:

— Защо сега? Защо точно сега?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТАНЗИ

Мама насила я замъкна вкъщи. Танзи не искаше да го остави. Не искаше той да умре сам на асфалта, а непознати хора да го зяпат любопитно и да говорят шепнешком, но мама не искаше да чуе. Найджъл от съседната къща дотича и каза, че той ще се заеме с кучето, а в следващия миг мама я прегърна здраво и заговори в ухото ѝ, докато тя риташе и пицеше.

— Миличка, всичко е наред, хайде да влезем вътре, не гледай...

Но когато мама затвори входната врата, допря глава до нейната и я притисна към себе си, от очите ѝ бликнаха сълзи. Танзи чу Ники да ридае зад тях в коридора със странни, задавени хълцания, сякаш не знаеше как се прави.

Накрая мама все пак я излъга — защото нищо нямаше да се оправи, никога нямаше да се оправи, защото това бе краят на всичко.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЕД

— Понякога — отбеляза Джема, поглеждайки към зачервеното пиццачо дете, извило гръб на съседната маса — не социалните работници, а барманите са свидетели на най-нехайното отношение към децата. — Тя разбърка енергично кафето си, сякаш за да потисне естествен импулс да каже още нещо.

Майката, чиито навити руси букли се спускаха стилно по гърба, продължи да моли детето да млъкне и да си изпие млякото, ала то не ѝ обърна внимание.

— Защо не отидем в кръчмата? — предложи Ед.

— В единайсет и петнайсет сутринта? Господи, защо не му каже по-строго да спре. Или да го изведе. Нима вече не знаят как да укротят едно дете?

То запищя по-силно. Главата на Ед започна да го боли.

— Хайде да вървим.

— Къде?

— В кръчмата. Там ще е по-тихо.

Тя го изгледа и прекара замислено пръст по брадичката му.

— Ед, колко пи снощи?

Той бе излязъл от полицейския участък умърлушен. След това с неговия адвокат — Ед вече бе забравил името му — се бяха срещнали с Пол Уилкс и още двама консултанти, единият специалист по случаи на търговия с вътрешна информация. Седяха около махагоновата маса и разговаряха професионално, излагайки различни варианти, така че Ед бе наясно какво го очаква занапред. Срещу него бяха: имейлите, свидетелските показания на Диана Луис, телефонните обаждания до брат ѝ, решимостта на властите да се борят с търговията с вътрешна информация, собственият му чек, подписан от него...

Диана се беше заклела: не знаела, че прави нещо нередно. Беше обяснила, че Ед ѝ е натрапил парите и че никога не би приела

предложението му, ако е знаела, че е незаконно. Нито пък е щяла да каже на брат си.

В негова полза беше обстоятелството, че очевидно не бе спечелил и стотинка от сделката. Екипът му от адвокати заяви — според Ед малко прекалено оптимистично — че ще наблегнат на неговото невежество, на наивността му, на това, че не е бил достатъчно подготвен за отговорностите на ръководител от такъв мащаб. Щяха да твърдят, че Диана Луис е знаела много добре какво върши. И че кратката им връзка всъщност е доказателство за капана, който са му поставили тя и брат ѝ. Следователите бяха прегледали под лупа сметките му и слава богу, не бяха открили нищо компрометиращо. Той си бе плащал редовно данъците. Нямаше инвестиции. Винаги бе харесвал простите неща.

А и чекът не беше на нейно име. Тя го притежаваше, но сама бе написала името си на него. Адвокатите му щяха да твърдят, че е взела празен чек от дома му, докато са били заедно.

— Но това не е вярно — възрази той.

Сякаш никой не го чу.

Казаха му, че може и да избегне ефективната присъда, но във всички случаи го очаква солидна глоба. И очевидно това ще е краят на работата му в „Мейфлай“. Вероятно за доста дълъг период от време няма да може да е директор. Трябваше да е готов за всички тези неща. Адвокатите му започнаха да се съвещават помежду си.

И тогава той го изрече:

— Искам да се призная за виновен.

— Какво? — зяпнаха те.

После всички се умълчаха.

— Аз ѝ казах да го направи. Не помислих, че е незаконно. Просто исках да я разкарам, затова ѝ обясних как може да спечели малко пари.

Те се спогледаха.

— Ед... — поде сестра му.

— Искам да кажа истината.

Един от адвокатите се наведе напред.

— Защитата ни е доста силна, господин Никълс. Като се има предвид, че липсва ваш почерк върху чека — тяхната най-важна улика — можем успешно да твърдим, че госпожица Луис се е възползвала от сметката ви.

— Но аз наистина ѝ дадох чека.

Пол Уилкс смръщи чело.

— Ед, искам да си наясно с положението. Ако се признаеш за виновен, значително увеличаваш вероятността за ефективна присъда.

— Не ме интересува.

— Затворът е опасно място, Ед — предупреди го Джема.

Той сякаш не я чу.

— Просто искам да кажа истината. Това е.

— Ед — сестра му го улови за ръката — истината няма място в съдебната зала. Само ще влошиш нещата.

Но той поклати глава и се отпусна в стола си. И повече не проговори.

Знаеше, че го мислят за луд, но не му пукаше. Седеше безмълвно и сестра му зададе повечето въпроси. Чу *Финансови служби и Закон за пазара от 2000-та година, дъра-бъра, дъра-бъра. Чу затвор с лек режим и наказателни глоби, и Закон за криминалните деяния от 1993-а година, дъра-бъра, дъра-бъра.* Наистина не беше в състояние да мисли сериозно за това. Добре, ще отиде в затвора за известно време. И какво толкова? И без това вече бе изгубил всичко, на което държеше.

— Ед, чу ли какво казах?

— Съжалявам.

Напоследък само това повтаряше. Съжалявам, не ви чух. Съжалявам, не слушах. Съжалявам, провалих всичко. Съжалявам, влюбих се като глупак в жена, която ме е смятала за идиот.

И после отново усети онова познато стягане на сърцето при мисълта за нея. Как можа да го излъже така? Как бе възможно да седят един до друг в колата почти седмица, а тя да не спомене нищичко за онова, което бе сторила?

Как си позволяваше да му говори за финансовите си страхове? Как си позволяваше да му говори за доверие, да се хвърли в прегръдките му, когато през цялото време е знаела, че е откраднала пари буквално от джоба му?

Накрая дори нямаше нужда да казва нещо. Мълчанието ѝ бе красноречиво. Продължилото миг забавяне, щом видя какво държи невярващо в ръката си, заекването ѝ, когато се опита да обясни.

Щях да ти кажа.

Не е каквото си мислиш.

Ръката ѝ, вдигната към устата, докато го произнасяше.

Не разсъждавах трезво.

О, господи. Това не е...

Джес беше по-лоша от Лара. Бившата му съпруга поне бе честна по свой начин и не криеше, че обича парите. Харесваше ѝ видът му, след като го бе превърнала в онова, което искаше. Дълбоко в себе си и двамата бяха наясно, че бракът им е сделка. А той сам се убеждаваше, че всички бракове са подобни.

Но Джес? Тя се бе държала така, сякаш той беше единственият мъж, когото е искала. Накарала го бе да мисли, че го харесва заради самия него — дори когато повръщаше, след като се натрови, дори с насиненото му лице и въпреки страха му да се срещне с родителите си. Накарала го беше да мисли, че е уникален.

— Ед?

— Съжалявам. — Той вдигна глава, отърсвайки се от мислите си.

— Знам, че ти е тежко. Но ще се справиш. — Сестра му се пресегна и го стисна за ръката. Зад нея детето отново изпищя.

— Разбира се — отговори той.

Веднага щом тя си тръгна, се премести в кръчмата.

Бяха ускорили изслушването след решението му да промени защитата си и последните няколко дни преди явяването в съда Ед прекара с баща си. Това отчасти бе въпрос на избор, а се дължеше и на обстоятелството, че той вече нямаше обзаведен апартамент в Лондон. Всичко беше опаковано, за да отиде на склад след приключването на продажбата.

Апартаментът бе продаден за исканата цена, без изобщо да се стигне до огледи. Посредникът не изглеждаше изненадан. „За този блок имаме списък с чакащи — обясни той, когато Ед му даде резервните ключове. — Инвеститори, които искат да направят безопасно капиталовложение. Честно казано, вероятно ще бъде празен няколко години, преди да започнат да го обитават.“

Ед остана в къщата на родителите си три нощи, като спеше в стаята от своето детство, събуждаше се в малките часове и прокарваше пръсти по повърхността на платнените тапети зад таблата на кревата, припомняйки си звука от стъпките на сестра си по стълбите,

затръшването на вратата на стаята ѝ, докато тя смилаше поредната обида от баща си. Сутрин той седеше и закусваше с майка си, осъзнавайки бавно, че баща му никога няма да се върне у дома. Че те никога повече няма да видят как изглажда раздражено подгънатите крайчета на вестника си, как посяга, без да погледне към чашата със силно кафе без захар. От време на време майка му избухваше в сълзи, извиняваше се и отпъждаше Ед, докато попиваше очите си със салфетка. „Добре съм... Наистина, миличък. Не ми обръщай внимание.“

В претоплената стая номер три в онкологичното отделение Боб Никълс говореше по-малко, хранеше се по-малко, слушаше по-малко. Нямаше нужда Ед да говори с лекар, за да види какво става. Плъттa му сякаш изчезваше, топеше се и кожата обвиваше черепа му като прозрачно було, а очите му бяха огромни хлътнали орбити.

Двамата играеха шах. Но баща му често заспиваше наред играта, унасяше се по време на някой ход и Ед седеше търпеливо до леглото му и го чакаше да се събуди. А когато очите му се отваряха и минаваха миг-два, докато осъзнае къде е, устата му се затваряше, а веждите се събираха. Ед местеше някоя фигура, уж е минала само минута, а не час, през който баща му е спял да играе.

Двамата разговаряха. Не за важните неща. Ед не беше сигурен дали ги бива в това. Разговаряха за крикет и за времето. Баща му спомена сестрата с трапчинките, която винаги успявала да му каже нещо смешно. Помоли Ед да се грижи за майка си. Безпокоеше се, че тя се натоварва прекомерно. Безпокоеше се, че човекът, който чисти улуците, ще ѝ вземе повече, ако той не е там. Ядосваше се, че е изхарчил много пари през есента, за да отстранят мъха от моравата, и няма да види резултатите. Ед не му противоречеше. Щеше да изглежда покровителствено.

— Е, къде е Белята? — попита баща му една вечер. След два хода щеше да матира сина си. Ед се мъчеше да открие изход от положението.

— Каква Беля?

— Твоето момиче.

— Лара? Татко, знаеш, че ние...

— Не говоря за нея. Питам за другата.

Ед си пое дъх.

— Джес? Тя... Май си е вкъщи.

— Харесва ми. Гледа те по особен начин. — Баща му премести бавно топа си върху черен квадрат. — Радвам се, че ти е приятелка. — Кимна леко. — Белята — промърмори повече на себе си и се усмихна.

Стратегията на Ед се провали.

Баща му го би след три хода.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Брадятият мъж се появи през летящата врата, като бършеше ръце в бялата си престилка.

— Норман Томас?

Джес не беше предполагала, че кучето им има и презиме.

— Норман Томас. Едро куче с неопределена порода... — повтори мъжът, като наведе глава и погледна право към нея.

Тя се изправи с мъка и застана пред пластмасовите столове.

— Получил е големи вътрешни наранявания — обясни ветеринарят без предисловие. — Има счупено бедро и няколко потрошени ребра, фрактура на единия преден крак... Не можем да кажем какво става в тялото му, докато отокът не спадне. Освен това е изгубил лявото си око. — Джес забеляза, че върху сините му работни обувки имаше ярки петна от кръв.

Тя почувства как ръката на Танзи се напряга, докато я стискаше в дланта си.

— Но е още жив, така ли?

— Не искам да ви давам излишни надежди. Следващите четирийсет и осем часа ще са критични.

До нея дъщеря ѝ простена тихо, звукът изразяваше радост или страдание, трудно беше да се каже точно.

— Елате с мен. — Мъжът улови Джес за лакътя, обърна се с гръб към децата и снижи гласа си. — Нараняванията му са много тежки. Може би е най-добре да го оставим да си отиде...

— Но ако издържи четирийсет и осем часа?

— Тогава е възможно да се възстанови донякъде. Но не искам да ви давам излишни надежди, госпожо Томас. Положението му наистина е сериозно.

Около тях чакащите клиенти наблюдаваха мълчаливо, разположили кутиите с котките си върху скута, а малките им кученца

дишаха безшумно под столовете. Ники гледаше ветеринаря, стиснал челюсти. Спиралата на миглите му се беше размазала.

— Ако искате да продължим с лечението, няма да е евтино. Може да се наложи повече от една операция. Застрахован ли е?

Джес поклати глава.

Сега ветеринарят започна да се държи по-хладно.

— Трябва да ви предупредя, че ако продължим с лечението, сумата за него ще е значителна. И няма гаранция, че кучето ви ще се възстанови. Много е важно да го разберете, преди да продължим.

По-късно тя научи, че всъщност го е спасил съседът им Найджъл. Тогава той изтича от къщата си с две одеяла, едното, за да го увие около треперещата Танзи, а другото, за да покрие тялото на кучето.

— Влез вкъщи — посъветва я. — Прибери децата. — Но докато покриваше внимателно главата на Норман с одеялото от шотландска вълна, спря и се обърна към Натали: — Видя ли това?

Джес отначало не го чу заради шума от тълпата и приглушените ридания на Танзи и на съседските деца, които плачеха наблизко, защото макар да не познаваха кучето, разбираха колко е тъжно, че лежи неподвижно на пътя.

— Натали, виж му езика! Мисля, че диша! Хайде, помогнете ми да го вдигнем и да го качим в колата. Бързо!

Нужни бяха трима съседни, за да го вдигнат. Положиха го внимателно на задната седалка и го откараха до голямата ветеринарна клиника в покрайнините на града. Джес беше благодарна на Найджъл, защото той нито веднъж не възропта срещу кръвта, която беше изцапала тапицериата в колата му. Позвъниха ѝ от клиниката и ѝ казаха да отиде там колкото може по-бързо. Под якето си тя още беше по пижама.

— Какво решавате?

Веднъж Лайза Ритър бе разказала на Джес за огромна сделка, която съпругът ѝ сключил и която се провалила.

— Ако заемеш пет хиляди и не ги изплатиш, проблемът си е твой — обясни ѝ тя. — Ако заемеш пет милиона и не ги изплатиш, проблемът е на банката.

Джес погледна към умоляващото лице на дъщеря си. Очите ѝ се спряха и върху измъченото изражение на Ники: мъката, обичта и

страха, които той най-последно бе способен да изрази.

Тя беше единственият човек, на когото разчитаха децата й. И единственият човек, който можеше да оправи нещата.

— Направете каквото е нужно — каза. — Ще намеря парите.

Краткото мълчание й даде да разбере, че ветеринарят я смята за глупачка. Но от вида, с който е свикнал да се сблъсква.

— Елате с мен — подкани я той. — Трябва да подпишете някои документи.

Найджъл ги откара у дома. Джес се опита да му даде пари, но той й отказа категорично.

— За какво са съседите, ако не си помагат...

А Белинда, жена му, се разплака, когато излезе да ги посрещне.

— Всичко е наред — промърмори глухо Джес, прегърнала Танзи, която още трепереше. — Наред е... Благодаря ви.

Ветеринарят й бе казал, че ще й се обадят, ако има някакви новини.

Джес не накара децата да си легнат. Реши, че не е добре да са сами в стаите си. Заклучи вратата, спусна и двете резета и сложи стар филм във видеото. После направи три чаши какао, свали долу юргана си и тримата се завиха на дивана, загледани във филм, който не виждаха, всеки сам с мислите си.

Молеше се горещо телефонът да не иззвъни...

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НИКИ

Това е историята на едно семейство, което не може да се приспособи. Странно малко момиче, което обича математиката повече от грима. И момче, което обича грима и не се вписва в никоя социална група. А онова, което се случва на подобни семейства, е, че накрая имат само проблеми и остават без пукната пара. И са тъжни.

Мама вече не лежи в леглото, но я виждам как бърше очи, когато мие чиниите или гледа кошницата на Норман. Заета е през цялото време: работи, чисти, разтребва къщата... Прави го с наведена глава и стиснати зъби. Напълни цели три кашона със своите книги и ги отнесе в благотворителния магазин, защото каза, че няма време да ги чете, освен това е безсмислено да вярваш във фантазии.

Норман липсва и на мен. Странно как може да ти липсва нещо, от което само си се оплаквал. Къщата ни е тиха без него. Но откакто минаха четирийсет и осемте часа и ветеринарят каза, че кучето ни може да се оправи, и ние всички му благодарихме по телефона, започнах да се безпокоя за другите неща. Снощи, докато седяхме на дивана, след като Танзи си легна, а телефонът още не бе иззвънял, попитах мама:

— Какво ще правим сега?

Тя вдигна очи от телевизора.

— Искам да кажа, ако оцелее.

Тя въздъхна дълбоко, сякаш това беше нещо, за което вече бе мислила.

— Знаеш ли какво, Ники? Нямаме избор. То е любимото й куче и я спаси. А щом нямаш избор, всъщност е много просто да вземеш решение.

Виждах, че макар наистина да го вярва и действително да изглежда много просто, допълнителният заем е нов товар върху плещите й. И че с всеки нов проблем тя просто изглежда по-възрастна, по-съкрушена и по-уморена.

Изобщо не продума за господин Никълс.

Не мога да повярвам, че след онова, което беше помежду им, всичко ще приключи така... Сякаш в един миг можеш да изглеждаш много щастлив, а в следващия да си нещастен... Мислех си, че с възрастта човек се справя по-добре с тези неща, но явно съм грешал. Така че това е още нещо, което измъчва Джес.

Тогава, на дивана, я прегърнах. В останалите семейства това може да не е голяма работа, но в моето е. Единственото глупаво нещо, което мога да направя, за да я накарам да се почувства по-добре.

Ето какво не разбирам: как семейството ни уж постъпва правилно и въпреки това винаги загазва. Не разбирам как малката ми сестра може да е умна и мила и да е гений в математиката, а сега се събужда с плач и сънува кошмари, а аз лежа буден и слушам как мама се разхожда на стълбищната площадка, опитвайки се да се успокои. И как Танзи не излиза по цял ден, макар най-послед да е топло и слънчево, защото се бои, че ако го направи, Фишърви може пак да я подгонят. И как след шест месеца ще е в училище, чието главно послание е, че тя трябва да е като всички останали, иначе ще я ритат и блъскат, както постъпиха с брат й...

Мисля си за Танзи без математиката и имам чувството, че цялата вселена е полудяла. Все едно в чийзбургерите да няма сирене или в заглавията за Дженифър Анистън да липсват думите „разбито сърце“. Просто не мога да си представя коя ще бъде Танзи, ако повече не се занимава с математика.

Не разбирам защо, след като тъкмо бях започнал да заспивам спокойно, сега лежа буден и се ослушвам за несъществуващи звуци на долния етаж. А когато искам да отида до магазина, за да купя вестник или нещо сладко, отново ми прилява и трябва да се преборя с желанието да се оглеждам наоколо.

Не разбирам как голямо, безполезно куче, което досега не е правило нищо лошо, трябваше да загуби окото си и да му изтърбушат вътрешностите само защото се е опитало да защити момичето, което обича.

Но най-вече не разбирам как на побойниците и крадците им се разминава. Защо тези задници, които просто разрушават всичко, остават ненаказани... Момчетата, които те удрят в бъбреците заради парите ти за обяд, и полицията, която мисли, че е забавно да се отнася

с теб като с малоумен, и децата, тормозещи всички, които не са като тях. Или татковците, които просто си тръгват и започват отначало някъде, където ухае на скъпи ароматизатори, с жена, която кара собствена тойота и притежава диван без петна по него и се смее на всичките му тъпи шеги, сякаш е дар божи, а не негодник, лъгал хората, които са го обичали в продължение на две години.

Цели две години...

Съжалявам, ако този блог звучи прекалено потискащо, но така изглежда животът ни в момента. Моето семейство от вечни неудачници. Не е кой знае каква история, нали?

Мама винаги ни учеше, че на добрите хора се случват добри неща.

И знаете ли какво?

Вече не го казва...

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

От полицията дойдоха на четвъртия ден от инцидента с Норман. Джес гледаше през прозореца на дневната как полицайката върви по градинската пътека и за един глупав миг си помисли, че е дошла да ѝ съобщи, че Норман е умрял. Младата жена имаше рижава коса, прибрана в скромна конска опашка. Джес не я беше виждала досега.

Идвала заради съобщението за пътен инцидент, така обясни, когато Джес ѝ отвори вратата.

— Не ми казвайте — поде Джес, докато вървеше по коридора към кухнята. — Шофьорът ще ни съди, че сме повредили колата му. — Съседът Найджъл я беше предупредил, че е възможно. Тя не се съдържа и се разсмя, когато той го каза.

Полицайката погледна в бележника си.

— Не, поне засега. Изглежда, повредата на колата му е незначителна. Освен това има противоречиви показания — според някои от тях е възможно да е карал с превишена скорост. Обаче разполагаме с доста информация за онова, което е довело до инцидента, и се чудех дали не може да изясните някои неща.

— Какъв смисъл има? — попита Джес и се върна към миенето на чиниите. — Вие никога не предприемате нищо.

Знаеше как звучи: като половината жители в квартала — настроена отрицателно, готова за конфронтация. Вече не ѝ пукаше. Но служителката беше още нова и държеше да играе по правилата.

— Опитайте се все пак да ми кажете какво се случи. Няма да ви отнеме повече от пет минути.

И Джес ѝ разказа, с вялия тон на човек, който не очаква да му повярват. Разправи ѝ за Фишърови и онова, което бяха сторили на семейството ѝ, и факта, че сега тя има дъщеря, която се страхува да играе в собствената си градина. Разказа ѝ за глупавото едро куче, което в момента трупаше огромни сметки във ветеринарната клиника. И как единствената цел на сина ѝ сега е да замине колкото може по-далеч от

този град, понеже Фишърви бяха превърнали последната му училищна година в ад... Ала това едва ли ще се случи.

Полицайката не изглеждаше отегчена. Стоеше, облежната на кухненския шкаф, и си водеше бележки. После помоли Джес да ѝ покаже оградата.

— Ето там... — Джес посочи през прозореца. — Вижда се къде съм я поправила, дъските са по-светли. А инцидентът, ако може да се нарече така, се случи на около петдесетина метра оттук, вдясно.

Джес наблюдаваше полицайката, която излезе навън да погледне. Айлийн Трент буташе количката със стоката си и махна бодро на Джес над оградата. Но когато видя кой е в градината, сниши глава и се отдалечи бързо в обратна посока.

Полицай Кенуърти остана отвън почти десет минути. Джес изпразваше пералнята, когато тя влезе отново в къщата.

— Може ли да ви задам един въпрос, госпожо Томас? — попита, след като затвори задната врата.

— Това ви е работата — промърмори Джес.

— Сигурно вече са ви питали, но да повтора: има ли запис от вашата камера?

Джес изгледа записа три пъти, след като полицай Кенуърти я извика в полицейския участък, седнала до нея на пластмасов стол в стаята за разпити. И всеки път изтръпваше: дребничката фигура с проблясващите на слънцето пайети по ръкавите, която вървеше бавно в края на екрана, а после спря, за да намести очилата на носа си. Колата, която забави ход, вратата, която се отвори. Един, двама, трима... Лекото отстъпване на Танзи назад, очите ѝ, които оглеждаха притеснено улицата. Вдигнатите ръце. А после те я наобиколиха и Джес извърна глава. Не можеше да гледа повече.

— Уликите са безспорни, госпожо Томас. И записът е с добро качество. От следствената служба ще са очаровани — увери я бодро служителката и на Джес ѝ бяха нужни няколко секунди, за да проумее какво ѝ казва. Някой наистина щеше да ги приеме на сериозно.

Разбира се, отначало Фишър бе отрекъл всичко. Обяснил на полицаите, че просто се пошегували с Танзи.

— Ние обаче имаме показанията ѝ. И двама свидетели. Освен това Джейсън Фишър е обсъждал във *Фейсбук* как смята да го направи.

— Какво да направи?

За миг усмивката на полицайката помръкна.

— Нещо не много хубаво.

Джес не продължи да разпитва.

В участъка бяха получили анонимно обаждане, че е използвал името си като парола.

— Ама че кретен! — възкликна полицай Кенуърти. Точно така го нарече: „кретен“. — Между нас казано — обясни, докато извеждаше Джес — записът може да не важи в съда. Но е достатъчен, за да предприемем мерки.

Отначало случаят бе отбелязан бегло. Няколко младежи са арестувани за нападение на малолетна и опит за отвлечане, така пишеше в местните вестници. Ала на следващата седмица отново се появиха в пресата, и то поименно. Стана ясно, че на Фишъррови е наредено да освободят общинското жилище. Джес и децата ѝ не бяха единствените, които те бяха тормозили. Цитирана бе Службата по настаняване, която казваше, че семейството отдавна е с последно предупреждение.

Ники размаха вестника по време на вечерята и прочете написаното на глас. За миг всички се умълчаха, неспособни да повярват на ушите си.

— Значи Фишъррови трябва да се преместят другаде? — смая се Джес. Вилицата замръзна пред устата ѝ.

— Точно така — потвърди Ники.

— И какво ще стане с тях после?

— Тук пише, че ще се преместят в Съри, при някакви свои роднини.

— Съри? Но...

— Общината вече няма да има грижа за никого от тях. Нито за Джейсън Фишър, нито за братовчед му и неговото семейство. — Той отново се зачете. — Местят се при някакъв чичо. И дори са им издали забранителна заповед, която не им позволява да се върнат в квартала. Погледни, има две снимки на майка му, която плаче и казва, че това е недоразумение и че Джейсън не би убил и муха. — Той побутна вестника през масата към нея.

Джес прочете статията два пъти само за да се увери, че Ники е разбрал правилно.

— Значи ще ги арестуват, ако се върнат, така ли?

— Видя ли, мамо? — рече Ники, докато дъвчеше залък хляб. — Ти се оказа права. Нещата може да се променят.

Джес седеше, без да помръдва. Гледаше вестника, но после изведнъж се вторачи в него, докато той осъзна как я бе нарекъл и се изчерви. Надяваше се тя да не реагира прекалено емоционално. Джес само преглътна и избърса очи с опакото на ръката си, преди да започне да се храни отново.

— Добре — каза със задавен глас — добре. Това е хубава новина. Много хубава...

— Наистина ли мислиш, че нещата може да се променят? — Очите на Танзи бяха големи, тъмни и предпазливи.

Джес остави ножа и вилицата си.

— Наистина, миличка. Всички имаме тежки моменти, но след тях винаги идват по-добри.

Танзи погледна към Ники, отново към Джес, и продължи да се храни.

Животът продължаваше. Джес отиде в „Перата“ в събота по обед, като криеше накуцването си последните двайсетина метра, и помоли да получи обратно работата си. Дес ѝ каза, че е взел момиче от Париж.

— Не истинския Париж. Това щеше да ми струва скъпо.

— Тя може ли да разглобява помпите, когато нещо не е наред? — попита Джес. — Може ли да поправя казанчето в мъжката тоалетна?

— Вероятно не, Джес. — Бившият ѝ шеф продължи да чисти кефала с дебелите си пръсти. — Но се нуждая от човек, на когото мога да разчитам. Ти не си такава.

— Чакай малко, Дес! Една пропусната седмица за две години! Моля те! Нуждая се от работата.

Той обеща, че ще си помисли.

Децата отново тръгнаха на училище. Танзи искаше Джес да я прибира всеки следобед. Ники ставаше, без да е необходимо тя да влиза по шест пъти, за да го събуди. Дори вече закусваше, когато тя

излизаше от банята. Не поиска да поднови рецептата за успокоителните. Линията му за очи беше съвършена.

— Реших да не напускам училище. По-добре да изкарам пълния гимназиален курс. Така ще съм близо до Танзи, когато тя започне да учи в прогимназията.

Джес примигна.

— Това е чудесна идея.

Тя чистеше заедно с Натали и слушаше клюките ѝ за последните дни на Фишъррови: как изтръгнали всички контакти и пробили дупки в стените от гипсокартон, преди да напуснат къщата на „Плезънт Вю“. Някой — тя направи гримаса, когато го каза — беше подпалил матрак пред общината в неделя вечерта.

— Сигурно изпитваш голямо облекчение? — попита накрая.

— Разбира се — отвърна Джес.

— Е, ще ми разкажеш ли как мина пътуването? — Натали се изправи и потърка гърба си. — Все се канех да те питам какво е да пътуваш чак до Шотландия с господин Никълс. Сигурно си се чувствала неловко.

Джес се наведе над мивката и отначало не каза нищо, само се загледа през прозореца към морето.

— Не беше зле.

— Не ти ли свърши запасът от приказки?

Джес усети как очите ѝ се наливат със сълзи, затова се престори, че търка невидимо петно върху неръждаемата стомана.

— Не — отвърна. — Колкото и да е странно.

А истината беше друга: Джес усещаше отсъствието на Ед като дебело одеяло, което задушава всичко. Липсваше ѝ усмивката му, устните му, топлината на кожата му, онази пътечка от тъмни косми, която се виеше надолу по корема му... До него се чувстваше по-привлекателна, по-секси... Струваше ѝ се, че всичко е възможно. Не можеше да повярва, че да загубиш човек, когото си познавал от толкова малко време, е като да загубиш част от себе си, че липсата му може да направи храната безвкусна, а цветовете — скучни.

Сега Джес си даваше сметка, че когато Марти си бе тръгнал, онова, което изпита, бе свързано единствено с практични въпроси. Тревожеше се как децата ще се почувстват без него. Тревожеше се за пари и кой ще се грижи за тях, когато кара вечерна смяна в кръчмата, и

кой ще прибира прането, ако завали. Но заедно с това изпита смътно облекчение.

Ед беше различен. Отсъствието му я измъчваше още със събуждането ѝ сутрин, беше като дупка в мъртвилото на нощта. Тя постоянно си повтаряше: *Съжалявам, не исках да се случи така, обичам те...*

Но най-много я натъжаваше обстоятелството, че мъжът, който беше виждал само най-доброто в нея, вече мислеше най-лошото. За него сега тя не се различаваше от другите, които го бяха подвели или объркали живота му. Всъщност вероятно бе по-лоша. И вината беше изцяло нейна. А съзнанието за стореното не ѝ даваше мира...

Мислеше за това в продължение на три нощи и накрая му написа писмо. Ето какви бяха последните редове:

Просто в един необмислен миг се превърнах в нещо, което винаги съм предупреждавала децата си да не бъдат. Накрая животът подлага всички ни на изпитание и аз се провалих.

Съжалявам.

Липсваш ми.

Послепис: Знам, че няма да ми повярваш. Но аз наистина щях да ти върна парите.

Тя написа телефонния си номер и сложи двайсет лири в един плик, върху който надраска: „Първа вноска“. Даде го на Натали и я помоли да го сложи в пощата му на рецепцията в *Бийчфронт*. На следващия ден Натали каза, че пред номер две са поставили табела, че апартаментът се продава. И хвърли изучаващ поглед на Джес, а после престана да задава въпроси за господин Никълс.

Когато изминаха пет дни и Джес осъзна, че той няма да отговори, прекара цяла нощ, без да мигне, а после си каза твърдо, че не може повече да лежи в леглото и да се самосъжалява. Време беше да продължи напред. Разбитото сърце беше твърде скъп лукс за един самотен родител като нея.

В понеделник си направи чаша чай, седна на кухненската маса и се обади в банката за кредитната си карта; уведомиха я, че трябва да увеличи минималната месечна вноска. Отвори писмо от полицията, в което пишеше, че ще бъде глобена с хиляда лири за шофиране без платен данък и застраховка и че ако иска да обжалва глобата, трябва да подаде заявление за изслушване в съда. Другото писмо беше от наказателния паркинг, където държаха ролса. В него пишеше, че дължи сто и двайсет лири до предишния четвъртък. Отвори първата сметка от ветеринаря и я пхна обратно в плика. Научила бе достатъчно за един ден. Получи есемес от Марти, който питаше дали може да дойде и да види децата през ваканцията.

— Какво ще кажете? — попита ги тя на закуска.

Те вдигнаха рамене.

След като приключи с чистенето във вторник, отиде в града да се види с някой от по-евтините адвокати и плати двайсет и пет лири, за да ѝ съчинят писмо до Марти, в което искаше развод и издръжка за децата със задна дата.

— Колко назад? — попита адвокатката.

— Две години.

Жената дори не вдигна очи. Джес се зачуди какви ли истории чуваше всеки ден. Тя написа някакви цифри и обърна екрана към Джес.

— Това е сумата. Доста е голяма. Сигурно ще помоли да я изплати на части. Обикновено така действат.

— Чудесно. — Джес взе чантата си. — Направете каквото е нужно.

Тя се зае да прехвърля в главата си списъка с проблеми, които трябваше да разреши. И се опита да види по-голямата картина отвъд това градче. Отвъд малкото семейство с финансови проблеми и кратка любовна история, която беше изтляла, преди да е започнала истински. Понякога, каза си тя, животът е поредица от препятствия, които просто трябва да преодолееш със силна воля. Загледа се в калното синьо на безкрайното море, вдъхна дълбоко, вдигна брадичка и реши, че ще се справи. Ще успее да разреши повечето проблеми. Все пак човек не е абониран за щастието.

Джес пое по чакълестия плаж, краката ѝ затъваха сред пяната от вълните. Преброи хубавите неща в живота си на трите пръста, сякаш

свиреше на пиано в джоба си: Танзи е в безопасност. Ники е в безопасност. Норман се възстановява.

В крайна сметка това беше най-важното, нали?

Останалото бяха просто подробности...

Две вечери по-късно всички се бяха настанили на старите пластмасови столове в градината. Танзи си бе измила косата и седеше в скута на Джес, а тя прокарваше гребена през оплетените ѝ мокри кичури. Разказа на децата си защо господин Никълс няма да се върне.

Ники я изгледа невярващо.

— Взела си ги от джоба му, така ли?

— Не. Бяха *паднали* в едно такси. Ала знаех на кого са.

Последва шокирано мълчание. Джес не можеше да види лицето на Танзи. Не намери сили да погледне и към Ники. Продължи да реши внимателно косата на дъщеря си и да я приглажда, а гласът ѝ бе спокоен и уверен, сякаш това можеше да оправдае стореното от нея.

— Какво направи с парите? — Главата на Танзи беше станала странно неподвижна.

Джес преглътна.

— Вече не си спомням.

— Да не си ги дала за входната такса в „Сейнт Анс“?

Тя продължи да я реши. И да приглажда. Леко подръпване, още едно, изваждане на гребена...

— Наистина не си спомням, Танзи. Както и да е, не е толкова важно за какво съм ги използвала.

Джес усещаше очите на Ники върху себе си през цялото време, докато говореше.

— Защо ни го казваш тогава?

Леко подръпване, още едно, изваждане на гребена.

— Защото... искам да знаете, че направих ужасна грешка и съжалявам. Макар че смятах да ги върна, изобщо не биваше да ги вземам. Затова няма извинение. И Ед... Искам да кажа господин Никълс... Та той беше съвсем прав да си тръгне, когато разбра, защото... Е, най-важното между двама души е доверието. — Тя се стараеше да запази гласа си равен и овладян, но ставаше все по-трудно. — Затова искам да знаете, че съжалявам, понеже подведох и вас. Учех

ви как е редно да се държите, а после направих точно обратното. Признавам си, защото в противен случай ще съм лицемер. Но също така искам да видите, че неправилните постъпки имат последствия. В моя случай загубих човек, на когото държах. И то много.

И двамата мълчаха.

След минута Танзи протегна ръка. Пръстите ѝ потърсиха тези на Джес и за миг ги стиснаха.

— Всичко е наред, мамо — каза тя. — Всички правим грешки.

Джес притвори очи. Когато ги отвори отново, Ники вдигна глава. Изглеждаше искрено изумен.

— Той щеше да ти ги даде, ако беше поискала... — промълви и в гласа му прозвуча едва доловима, но нескрита нотка на гняв.

Джес го изгледа.

— Щеше да ти ги даде, ако го беше помолила.

— Да — потвърди тя и ръката ѝ остана да лежи неподвижно върху косата на Танзи. — Това е най-лошото... И аз мисля, че щеше да ми ги даде.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

НИКИ

Измина една седмица. Всеки ден хващаха автобуса, за да видят Норман. Ветеринарят беше зашил очната му ябълка, но все пак той изглеждаше доста мрачно. Първия път, когато Танзи видя лицето му, избухна в сълзи. Казаха, че може да се блъска в предметите известно време, щом започне да се движи. И че доста време ще прекарва в спане. Ники не им обясни, че Норман и бездруго спи много. Джес погали главата на кучето и го нарече „прекрасно храбро момче“, а когато опашката му започна да потупва леко по застланата с керамичен под клетка, тя замига и извърна очи.

В петък Джес помоли Ники да изчака във фоайето с Танзи, а тя отиде до счетоводството, за да говори с жената за сметката. Той знаеше, че е за това. Разпечатаха един голям лист, после втори, и накрая, колкото и да бе невероятно, трети, а тя прокара пръст по всяка страница и всеки път, когато стигнеше до края ѝ, издаваше тих задавен звук. Този ден се прибраха пеша, макар Джес още да накуцваше.

Градът започна да се оживява все повече, а морето смени цвета си от кално сив в искрящо син. Отначало беше странно, че Фишърви ги няма. Сякаш никой не можеше да повярва. Съседите не се оплакваша от разрязани гуми. Госпожа Уорбойс отново започна да ходи на бинго вечер. Ники свикна с мисълта, че може да ходи до магазина, без да се страхува. Ала Танзи изобщо не излизаше, ако Джес не беше с нея.

Ники не погледна блога си почти десет дни. Написал бе „Моето семейство от неудачници“, когато Норман пострада, и толкова му се беше насъбрало, че трябваше да излее гнева си някъде. Никога не бе изпитвал ярост, истинска ярост, както когато ти се иска да чупиш разни неща и да удриш хората, но в деня, след като Фишърви нападнаха Танзи, Ники я изпита. Вреше в кръвта му като отрова. Идеше му да закрещи. През тези ужасни няколко дни писането в блога и възможността да си излее душата наистина му помогнаха. Чувстваше се така, сякаш разказва на определен човек, макар този човек да не

знаеше кой е той и вероятно не го беше грижа. Просто се надяваше, че някой ще чуе какво се е случило и ще види колко е несправедливо.

А после, когато кръвта му се охлади и чуха, че Фишъррови ще трябва да си платят, Ники се почувства неудобно. Струваше му се, че е споделил прекалено много и се чувстваше разголен. Прекара следващите седмици, молейки се хората да забравят какво е разказал, защото се боеше, че може да го използват срещу него... А и какъв смисъл имаше да излива душата си? Единствените, които биха искали да прочетат подобни глупави излияния, бяха хората, които намаляват скоростта, за да огледат катастрофа.

Отначало Ники влезе в блога си с намерението да го изтрие. Но после си помисли: „Не, хората трябва да го прочетат. Ще изглеждам още по-голям глупак, ако го закрия“. Затова реши да напише нещо кратко за това, че Фишъррови са прогонени, и то щеше да е краят на блога му. Не възнамеряваше да споменава името им, но искаше да напише нещо хубаво, така че ако някой изобщо го прочетеше, да не си помисли, че трагедията на семейството му е пълна. Погледна набързо какво бе споделил предната седмица. Личеше си колко е бил наранен и уязвим и отново се засрами от себе си. Чудеше се колко ли хора във виртуалното пространство бяха прочели това. И колко от тях мислят, че той е пълна откачалка.

А после стигна до края. И видя коментарите.

Дръж се, Гот! От такива хора ми прилява!

Един приятел ми препрати блога ти и се разплаках. Надявам се кучето ви да е оживяло. Моля те, пиши ни какво стана, когато имаш възможност.

Здравей, Ники. Аз съм Виктор от Португалия. Не те познавам, но мой приятел ми даде линка за твоя блог във Фейсбук и просто исках да ти кажа, че преди година се чувствах точно като теб и че нещата наистина се оправиха. Не се безпокой. Бъди здрав!

Той продължи изумено. Коментарите следваха един подир друг. Написа името си в *Гугъл*: оказа се, че е копирано и разпространено стотици, а после хиляди пъти. Ники погледна статистиката и се отпусна невярващо в стола си: 2876 души бяха прочели какво е написал! Само за една седмица! Почти три хиляди души бяха прочели думите му. Повече от четиристотин от тях си бяха направили труда да му изпратят коментар. И само двама го бяха нарекли „смотаняк“.

Но това не беше всичко. Някои му бяха изпратили пари. И то истински. Някой бе отворил дарителска сметка онлайн, за да му помогне с разходите за ветеринаря, и бе оставил съобщение, в което обясняваше как може да получи достъп до нея, като си отвори своя сметка в *Пейпал*.

Хей, Гот (това истинското ти име ли е?), мислил ли си за изоставено куче? Така от това може да излезе нещо добро. Прилагам дарение! Центровете за изоставени животни винаги се нуждаят от дарения.

Изпращам малка сума, за да ти помогна със сметката за ветеринаря. Прегърни сестра си от мен. Бесен съм заради това, което се е случило на семейството ви.

Кучето ми бе ударено от кола и го спасиха в БАБЖ^[1]. Вероятно вие нямате такава наблизо. Помислих си, че ще е хубаво и аз да ти помогна малко, както помогнаха на мен. Моля те, приеми моите десет лири за възстановяването на *Норман*.

От момиче, което също е запалено по математиката. Моля те, кажи на малката си сестричка да се държи. Не им позволявайте да спечелят.

Ники преброи сто и трийсет имена в страницата с дарителите, като две лири беше най-малката сума, а двеста и петдесет — най-

голямата. Напълно непознат им бе изпратил двеста и петдесет лири! Общата сума възлизаше на 932,50 лири, като последното дарение бе постъпило само преди час. Той продължи да разглежда страницата и да се взира в цифрите, като се чудеше дали не са сложили точката на погрешното място.

Сърцето му започна да се държи странно. Той постави длан на гърдите си, питайки се дали така се чувства човек, преди да припадне. Зачуди се дали няма да умре. Обаче откри, че вместо това му се иска да се засмее. Щеше му се да се усмихне на прекрасните жестове на напълно непознати, на тяхната отзивчивост и доброта. Беше изумен, че наистина се намират хора, които са добри и мили и дават пари на други, които никога не са срещали и няма да срещнат. А най-щурото от всичко беше, че цялата тази доброта, всички тези прекрасни жестове се бяха появили в блога му просто заради думите му...

Джес беше до скрина и държеше пакет, увит в розова хартия, когато той влезе в дневната.

— Ела — каза ѝ. — Искам да видиш това. — Задърпа я за ръката и я затегли към дивана.

— Какво да видя?

— Остави пакета.

Ники отвори лаптопа и го постави в скута ѝ. Тя трепна, сякаш изпита болка от близостта до нещо, което принадлежеше на господин Никълс.

— Погледни! — Той посочи страницата с даренията. — Виж това. Хората са ни изпратили пари! За Норман.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто погледни, Джес.

Тя се взря в екрана с присвити очи и започна да движи страницата нагоре-надолу, докато четеше. После я прочете отново.

— Но... Не можем да ги вземем просто така.

— Не са за нас. За Танзи са и за Норман.

— Не разбирам... Как така хора, които не познаваме, ни изпращат пари?

— Защото са разстроени от онова, което се е случило с нас. Понеже виждат, че не е справедливо. И искат да ни помогнат...

— Но откъде са разбрали?

— Аз написах за това в блога си.

— Какво си направил?

— Нещо, на което ме научи господин Никълс. Просто си излях душата. Писах за всичко, което ни сполетя...

— Покажи ми.

Ники смени страниците и ѝ показа блога си. Тя зачете бавно, челото ѝ се бе сбърчило съсредоточено и той изведнъж се почувства неловко, сякаш ѝ показваше тайната част от себе си... Някак си изглеждаше по-трудно да разкриеш емоциите си пред човек, когото познаваш.

— Колко е сметката за Норман? — попита, когато видя, че тя е приключила с четенето.

Джес му отговори като в мъгла.

— Осемстотин седемдесет и осем лири. И четирийсет и два пенса. Дотук.

Той вдигна ръце победоносно.

— Значи всичко е наред, нали! Виж сумата! Всичко е наред!

Тя го погледна и Ники разчете по лицето ѝ същото изражение, което сигурно бе имал и той преди половин час.

— Това е добра новина, Джес! Трябва да се радваш!

Очите ѝ се наляха със сълзи. А после изглеждаше толкова объркана, че той се наведе към нея и я прегърна. Това беше третата му доброволна прегръдка за три години.

— Размазахме си грима... — засмя се тя, когато се отдръпна.

— О! — Той избърса грима под очите си. Тя избърса своя.

— Добре ли съм?

Джес се наведе напред и прокара палец отстрани на окото му.

После въздъхна и изведнъж отново заприлича малко на предишната Джес. Стана и опъна джинсите си.

— Ние ще им върнем парите, разбира се.

— Повечето са ни изпратили по три лири. Няма да ти е лесно.

— Танзи ще направи изчислението. — Джес взе пакета с розовата хартия и тогава, сякаш се беше сетила за нещо, го напъха в един шкаф. Прибра косата от лицето си. — А ти трябва да ѝ покажеш какво са написали за математиката. За нея това е много важно.

Ники погледна нагоре към стаята на Танзи.

— Ще го направя — увери я той и за миг настроението му се помрачи. — Но не съм сигурен, че това ще промени нещата...

[1] Безплатна амбулатория за болни животни. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ДЖЕС

Отидоха да приберат Норман у дома.

— Време е да кажем довиждане на нашия герой, нали, старче? — каза ветеринарят и потупа кучето по хълбока.

Норман веднага се отпусна на земята, за да го погаят по корема и Джес си помисли, че той не го прави за пръв път. Когато ветеринарят също клекна на пода, тя съзря човека зад професионалната маска: широката му усмивка, начина, по който очите му се присвиваха, когато поглеждаше към кучето... И в този миг в главата ѝ отново се появи думите на Ники, както ставаше от известно време насам: „Това е добротата на непознатите“.

— Радвам се, че взехте решение да го лекуваме, госпожо Томас — призна ветеринарят, когато отново се изправи на крака, а те дипломатично не реагираха на пукация звук в коленете му.

Норман остана по гръб, езикът му беше изплезен доволно както винаги. А може би бе напълнял и му беше трудно да стане.

— Той заслужаваше още един шанс. Ако знаех как е получил нараняванията си, нямаше да се колебая дали да го лекуваме — тихо допълни мъжът.

Танзи остана притисната до огромното космато тяло на Норман, докато вървяха бавно към къщи. Кайшката му бе увита два пъти около юмрука ѝ. Отиването до ветеринаря бе първото ѝ излизане от три седмици, когато не настояваше да държи майка си за ръката.

Джес се надяваше, че завръщането на Норман ще повдигне духа на дъщеря ѝ. Но Танзи още приличаше на малка сянка, следваше майка си мълчаливо из къщата, надничаше по ъглите и очакваше нетърпеливо до учителката си тя да се появи на портала в училището, за да я прибере. Вкъщи четеше в стаята си или лежеше безмълвно на дивана и гледаше анимационни филми, поставила ръка върху кучето.

След като заниманията бяха подновени, се разбра, че господин Цвангарай ще отсъства от училище, заради нещо спешно, свързано със

семейството му. Джес изпитваше лека тъга при мисълта как той ще се сблъска с твърдата решимост на дъщеря ѝ да изхвърли математиката от живота си. И вероятно щеше да се изненада от изчезването на предишното необикновено, чудато малко момиче. Понякога ѝ се струваше, че просто е разменила едно нещастно мълчаливо дете с друго.

От „Сейнт Анс“ позвъниха, за да поканят Танзи на представителния ден на училището, но Джес им обясни, че дъщеря ѝ няма да отиде. Думите заседнаха в гърлото ѝ като сух зальк.

— Това ще ѝ е от полза, госпожо Томас. Децата свикват по-бързо, ако първо научат повече за училището. Освен това е добре да се запознае с някои от съучениците си. Да не би да не може да се освободи от сегашното си училище?

— Не. Просто тя... няма да дойде.

— Изобщо ли?

— Да.

Последва кратко мълчание.

— О! — възкликна служителката. Джес я чу как рови в някакви листове. — Но това е момиченцето с деветдесет процента стипендия, нали? Констанца?

Джес усети как се изчервява.

— Да, тя е...

— Да не би да отива в академията в Питърсфилд? И те ли са ѝ предложили стипендия?

— Не. Не е това — отвърна Джес. Притвори очи, докато говореше. — Вижте, сигурно не е възможно, но... Има ли някакъв начин... да увеличите още стипендията?

— Още ли? — Гласът на жената прозвуча невярващо. — Госпожо Томас, това е най-щедрата стипендия, която сме предлагали. Съжалявам, но е изключено.

Джес обаче продължи, радвайки се, че никой не можеше да види срама ѝ:

— Ако успея да събера парите догодина, ще ѝ пазите ли мястото?

— Не съм сигурна дали е възможно. И дали е честно спрямо останалите кандидати... — Служителката се поколеба, навярно си даде сметка за мълчанието на Джес. — Но ще проявим разбиране, ако поиска да се запише в нашето училище.

Джес се загледа в петното на килима, оставено от Марти, когато бе внесъл мотоциклет в дневната и от него бе протекло масло. В гърлото ѝ заседна огромна буца.

— Е, благодаря ви, че ми се обадохте.

— Вижте, госпожо Томас... — В гласа на жената изведнъж прозвуча отстъпчива нотка. — Има още една седмица до срока за записване. Ще ви изчакаме до последния момент.

— Благодаря ви. Много сте мила. Но наистина няма смисъл.

Джес го знаеше и жената го знаеше. Не им беше писано да се случи. Това не беше лъжица за тяхната уста.

Служителката я помоли да пожелае на Танзи успех в новото ѝ училище от нейно име. А когато затвори телефона, Джес си я представи как вече преглежда списъка за следващия подходящ кандидат.

Тя не каза на Танзи. Две нощи преди това бе открила, че дъщеря ѝ е свалила всички учебници по математика от лавиците в стаята си и ги е струпала при останалите книги на Джес на стълбищната площадка. Напъхани бяха между трилърите и историческите любовни романи, така че тя да не забележи. Джес ги премести в спретнатата купчинка в гардероба си, където не се виждаха. Не знаеше точно защо го направи — за да не накърни чувствата на дъщеря си или своите собствени.

След като беше получил писмото от адвоката, Марти ѝ позвъни. Започна да протестира и да обяснява защо не може да плати. Тя отвърна, че не зависи от нея. И допълни, че се надява да се държат като цивилизовани хора. Напомни му, че децата му имат нужда от обувки. Той не проговори повече за идване през ваканцията.

Джес получи отново работата си в кръчмата. Момичето от Париж очевидно бе предпочело заведението със свинските ребърца само три смени, след като бе започнала работа в „Перата“. Сега бакшишите бяха по-добри, нямаше го и Стюарт Прингъл, да я хваща за дупето при всеки удобен случай.

— Не съжалявам за нея. Тя не спираше да бърбори по време на китарното соло в „Лайла“^[1] — разсъждаваше Дес. — Как можеш да приказваш, когато се изпълнява китарното соло в „Лайла“?

Джес чистеше четири пъти седмично с Натали и избягваше номер две в *Бийчфронт*. Предпочиташе да чисти на места, където нямаше вероятност да погледне случайно през прозореца и да зърне апартамента и скъпия синьо-бял транспарант: „Продава се“. Натали намираще поведението ѝ за малко странно, но не казваше нищо.

Постави обява на таблото в местния магазин за вестници и списания, че предлага услуги по домовете. Първата ѝ работа дойде след по-малко от двайсет и четири часа: да монтира шкаф в банята на пенсионерка в квартала „Ейдън Кресънт“. Възрастната жена остана толкова доволна от резултата, че даде на Джес пет лири бакшиш. Обясни ѝ, че не искала да пуска мъж в къщата си и че през четирийсет и двете години брак мъжът ѝ я бил виждал само по вълнена камизолка. Препоръча Джес на своя приятелка, която ръководеше дом за стари хора и се нуждаеше от смяна на пералня и монтиране на стопери на килимите. Последваха още две работи, също за пенсионери. Джес изпрати втора вноска на номер две в *Бийчфронт*. Натали я пусна през отвора за пощата. Транспарантът „Продава се“ още не беше свален.

Ники бе единственият в семейството, който изглеждаше искрено доволен. Сякаш блогът му бе дал нов смисъл в живота. Пишеше в него през повечето вечери, разказваше за възстановяването на Норман, качваше свои снимки, чатеше с нови приятели. Сподели с Джес, че се срещнал с един от тях в ИЖ, и ѝ преведе съкращението: „истинския живот“. Каза, че му харесал. Но не, не по този начин. Искаше да посети дните на отворени врати в два различни университета. Говорил бе със съветника в училище как да получи стипендия по бедност. Задвижил беше нещата.

Усмиваше се, често по няколко пъти на ден и без да го молят, с удоволствие се отпускате на колене, когато виждаше Норман да клати опашка в кухнята. Махаше дружелюбно на Лола, момичето от номер четирийсет и седем, което, както забеляза Джес, си беше боядисало косата в същия нюанс като неговата. И понякога имитираше как свири на китара в хола. Често отиваше в града, слабичките му крака правеха по-уверени крачки, раменете му не бяха съвсем изправени, но не бяха

и отпуснати и унили, каквито изглеждаха в миналото. Веднъж дори си облече жълта тениска.

— Къде е лаптопът? — попита Джес, когато влезе в стаята му един следобед и го видя, че е седнал пред стария им компютър.

— Върнах го. — Той сви рамене. — Натали ми отключи.

— Видя ли го? — бързо попита Джес, а после сякаш съжали за въпроса си.

Ники отмести очи.

— Съжалявам. Нещата му са там, но всичко е прибрано в кашони. Май вече не живее в апартамента.

Това не би трябвало да я изненада, но докато слизаше долу, Джес се чувстваше така, сякаш някой я бе ударил с юмрук в стомаха.

[1] Песен, написана от Ерик Клептън и Джим Гордън. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЕД

Сестра му го придружи до съда няколко седмици по-късно. Денят от сутринта бе безветрен и горещ. Ед каза на майка си да не идва. Вече не смееха да оставят сам баща му дори за съвсем кратко време. Докато пълзяха с таксито по лондонските улици, сестра му се бе навела неспокойно напред, пръстите ѝ потупваха нетърпеливо по коляното, устните ѝ бяха стиснати. Ед се чувстваше неуместно спокоен.

Съдебната зала бе почти празна. Благодарение на комбинацията от особено грозно убийство в Централния съд, любовен скандал с политик и публичната издънка на млада британска актриса, двудневният процес не бе отбелязан като голяма новина в пресата. Към нея проявиха интерес само един съдебен репортер и стажант във „Файненшъл Таймс“. А и Ед вече се бе признал за виновен, въпреки съвета на адвокатите си.

Твърденията на Диана Луис, че е невинна донякъде бяха опровергани от свидетелските показания на нейна приятелка банкерка. Тя очевидно я бе предупредила недвусмислено, че онова, което се кани да направи, е чиста проба търговия с вътрешна информация. Приятелката представи свой имейл, в който ѝ обясняваше това, както и един от Диана: в него тя обвиняваше приятелката си, че „издребнява“, че „не ѝ помага особено“ и завършваше с думите: „Честно казано, прекаляваш с намесата си в моите работи. Не искаш ли да получиш шанс да продължи напред?“.

Ед стоеше и гледаше как съдебният репортер пише в бележника си, а адвокатите се навеждат един към друг и си показват разни документи. И всичко му се струваше доста безинтересно.

— Вземам предвид това, че признахте вината си. Що се отнася до вас и госпожица Луис, това е единичен случай на криминално поведение и мотивацията ви не е свързана с пари. Но това не може да се каже за Майкъл Луис.

Оказа се, че финансовите служби бяха установили и други подозрителни търговски сделки на брата на Диана: залагания на разликата в цените за един и същ вид стока и опции^[1].

— Необходимо е обаче да изпратим послание, че този вид поведение е напълно неприемливо, каквото и да го е предизвикало. То разрушава доверието на инвеститорите в честното развитие на пазарите и подкопава цялата структура на финансовата ни система. По тази причина съм длъжен да наложя наказание, което да е ясно предупреждение към всички, които мислят, че стоят над закона.

Ед седеше на подсъдимата скамейка, опитвайки се да си придаде подходящо изражение, когато произнесоха присъдата: беше глобен със 750 000 лири, плюс разноските, и осъден условно на шест месеца затвор, с дванайсет месеца изпитателен срок.

Всичко свърши.

Джема изпусна дълбока, треперлива въздишка и отпусна глава в ръцете си. Ед се усещаше странно скован.

— Това ли е всичко? — попита тихо и тя го изгледа смаяно.

Един служител отвори вратичката към подсъдимата скамейка и го изведе оттам. Пол Уилкс го потупа по гърба, когато излязоха в коридора.

— Благодаря ти — каза Ед. Реши, че е редно да го каже.

Зърна Диана Луис в коридора. Тя водеше оживен разговор с червенокос мъж, който сякаш се опитваше да ѝ обясни нещо, клатеше глава и го прекъсваше. Ед остана загледан в лицето ѝ за миг, после, почти без да мисли, мина през тълпата и отиде право до нея.

— Искам да ти кажа, че съжалявам — произнесе. — Ако дори и за миг ми беше минало през ума, че...

Тя се изви рязко, очите ѝ се разшириха.

— О, я се разкарай! — изръмжа с побеляло от гняв лице и профуча край него. — Скапан неудачник!

Чувайки пискливия ѝ глас, няколко души се обърнаха, но забелязаха Ед и се извърнаха смутено. Някой се изкиска. Докато Ед стоеше неподвижно с все още леко вдигната ръка, сякаш за по-голяма убедителност, чу глас в ухото си.

— Тя не е глупава. Знаела е прекрасно, че не бива да казва на брат си.

Ед се обърна и видя, че зад него стои Ронан. Огледа карираната му риза, дебелите стъкла на очилата, компютърната чанта, праметната през рамото му, и почувства как си отдъхва облекчено.

— Ти... Бил си тук цялата сутрин, така ли?

— В офиса ми доскуча. Реших да дойда да видя на живо един съдебен процес.

На Ед му се прииска да го прегърне.

— Надценяват ги.

— Да. И аз така си помислих.

Сестра му се ръкуваше с Пол Уилкс. Опъна сакото си и дойде при него.

— Ще отидем ли да се обадим на мама и да ѝ съобщим добрата новина? Тя каза, че ще остави мобилния си телефон включен. Ако имаме късмет, може да се е сетила да го зареди. Здравей, Ронан.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Здравей, Джема. Отдавна не сме се срещали.

— Много отдавна! Хайде да те водя у дома — предложи тя на Ед. — Не си виждал децата от цяла вечност. Ронан, ела и ти, ако искаш. Във фризера имам спагети болонезе, ще ги приготвя за вечеря.

Погледът на Ронан се отмести встрани, както правеше, когато с Ед бяха на осемнайсет. Подритна нещо на пода. Ед се обърна към сестра си:

— Джема... Може ли да го отложим? Само за днес? — Видя, че усмивката ѝ се стопи. — Непременно ще дойда. Просто има някои неща, за които трябва да говоря с Ронан...

Погледът ѝ пробяга между тях.

— Разбира се — каза бодро и прибра бретона от очите си. — Ще чакам да се обадиш. — Метна чантата си през рамо и пое към стълбите.

Той се провикна през пълния с хора коридор и неколцина вдигнаха очи от документите си.

— Ей, Джема!

Тя се обърна, стиснала чанта под мишница.

— Благодаря ти! За всичко!

Сестра му застана неподвижно, наполовина извърната към него.

— Наистина. Оценявам го.

Тя му кимна и върху устните ѝ плъзна лека усмивка. А после изчезна, изгуби се в тълпата по стълбите.

— Така... Какво ще кажеш да пийнем нещо? — Ед се постара гласът му да не прозвучи умоляващо. Но май не успя съвсем. — Аз черпя.

Ронан се поколеба. Измина един дълъг миг. Копеле такова.

— Е, в такъв случай...

Майката на Ед веднъж му беше казала, че истинските приятели са тези, с които се чувстваш по същия начин, независимо дали не сте се виждали от седмица, или от две години. Той никога не бе имал достатъчно приятели, за да провери това правило.

Двамата с Ронан седнаха да пият бира на една клатеща се дървена маса в препълнената кръчма и отначало им беше малко неловко, но после започнаха да се отпускат все повече. Между тях се появиха познатите шеги, общуването им ги изпълни с дискретно удоволствие. Ед се почувства така, сякаш се бе изгубил в продължение на месеци и някой най-после го бе намерил. Улови се как наблюдава скришом приятеля си: смеха му, огромните му стъпала, начина, по който отпускате тяло, дори на масата в кръчма, сякаш гледаше в някакъв екран. Досега не бе забелязвал как се смееше с лекота, новите му очила с дизайнерски рамки, някаква скромна увереност... Когато отвори портфейла си, за да плати, Ед зърна фотография на момиче, надничачо между кредитните му карти.

— Как е Самарянката?

— Карън ли? Добре е. — Ронан се усмихна. — Добре е. Смятаме да се съберем.

— О! Вече?

Приятелият му го изгледа решително.

— Познаваме се от шест месеца. А и с тия наеми в Лондон човек трудно може да забогатее от работа в благотворителна организация.

— Това е чудесно... — заекна Ед. — Фантастична новина.

— Да, хубаво е. Тя е страхотна. Наистина съм щастлив.

Те се умълчаха за миг. Ед забеляза, че приятелят му си беше подстригал косата. И сакото му беше ново.

— Наистина се радвам за теб, Ронан. Винаги съм мислил, че двамата си подходжате много.

— Благодаря.

Ед му се усмихна. Ронан също се усмихна, като направи гримаса, сякаш искаше да каже, че всички тези приказки за щастие малко го притесняват.

Ед се загледа в бирата си, опитвайки се да не се чувства изоставен, докато най-старият му приятел поема към едно пощастливо, по-добро бъдеще. Край тях кръчмата се пълнеше със служители, приключили работния си ден. Изведнъж той изпита чувството, че разполага с ограничено време и е важно да излее душата си пред Ронан.

— Съжалявам... — започна неуверено.

— За какво?

— За всичко. За Диана Луис. Не знам защо го направих. — Гласът му излизаше с мъка от пресъхналите му устни. — Ужасна каша забърках. Съжалявам и за работата, разбира се, но най-много ме е яд, че оплесках отношенията ни.

— Той не можеше да погледне Ронан в очите, ала все пак му олекна, когато го изрече.

Приятелят му отпи от бирата си.

— Не се безпокой. Мислех много за това през последните месеци и честно казано, не знам дали, ако Диана Луис беше дошла при мен, нямаше да сторя същото. — Усмивката му бе горчива. — Все пак това е Диана Луис...

Умълчаха се. Ронан се отпусна на стола си. Сгъна подложката на чашата на две, после на четири.

— Знаеш ли... беше различно, докато те нямаше — каза накрая. — Липсата ти ме накара да разбера нещо. Не ми харесва особено да работя за „Мейфлай“. Повече ми допаднаше, когато бяхме само двамата. Всички тези Костюмари, постоянните сметки за печалби и загуби, и акционери, това не е за мен. Не ми се нрави. Не затова създадохме компанията.

— И аз мисля така.

— И тия безкрайни съвещания... Постоянно трябва да защитаваш идеите си пред маркетинговия отдел, дори за елементарни

неща. Да се отчиташ за всеки час работа. Знаеш ли, настояват да се въведат работни отчети за всички. Представяш ли си, работни отчети!

Ед не каза нищо.

— Не си загубил много, уверявам те... — Ронан поклати глава, сякаш имаше да каже още нещо, но усещаше, че не бива.

— Ронан? Няма ли да се доизкажеш? — подпита веднага Ед.

— Имам една идея. Роди се преди седмица-две. За нов софтуер. От известно време работя върху програма за предварително планиране — лесно приложима — която да помогне на хората да управляват финансите си. Нещо като ведомост за хора, които не обичат ведомости. За хора, които не знаят как да организират бюджета си. Винаги ще изскача предупреждение, когато банката поиска такса. Ще има опция за изчисляване, която ще показва различните видове лихви за фиксиран период от време. Нищо прекалено сложно. Ще може да се раздава в Бюрото за съвети на гражданите.

— Любопитно е...

— Трябва да може да се качва на евтини компютри. С поостарял софтуер. И на по-евтини мобилни телефони. Не знам дали ще изкараме много пари, но е нещо, което обмислям. Вече имам конкретни идеи. Проблемът е, че...

Ронан се беше замислил. Ед виждаше как умът му вече работи, пресмята параметрите.

— Проблемът е, че имам нужда от човек, който е много добър в кодирането.

Ронан все така гледаше в бирата си, но лицето му не изразяваше нищо.

— Нали знаеш, че не можеш да се върнеш в „Мейфлай“? — попита най-добрият му приятел от колежа.

Ед кимна.

— Да. Знам.

Ронан срещна очите му и изведнъж и двамата се усмихнаха широко.

[1] Правото да купиш или продадеш ценни книжа на определена цена, независимо от пазарната, валидно за определен период от време. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕД

Изминаха толкова много години, а той не знаеше наизуст номера на собствената си сестра. Тя живееше в същата къща от дванайсет години, а той още трябваше да проверява адреса. Ед, изглежда, имаше все по-увеличаващ се списък от неща, които го караха да се чувства зле.

Беше останал да стои пред кръчмата, когато Ронан се отправи към станцията на метрото и към едно мило момиче, което раздаваше супа и чието присъствие бе дало съвсем ново измерение на живота му. Ед осъзна, че сега не може да се прибере в празния си апартамент, заобиколен от кашони.

Сестра му вдигна телефона чак след шестото позвъняване. Той чу някой да пици край нея, преди още да му е отговорила.

— Джем?

— Да? — попита тя задъхано. — Лио, не я хвърляй по стълбите!

— Поканата за спагети болонезе важи ли още?

Те изглеждаха смущаващо радостни да го видят. Вратата на малката къща във Финсбъри Парк се отвори и той влезе вътре, минавайки покрай велосипедите и купчината обувки, и препълнената закачалка, която май се простираше по цялата стена на коридора. На горния етаж ехтеше безжалостният ритъм на поп музика и се състезаваше със стереозвучите на военна игра, идващи от някакъв компютър.

— Здравей, скъпи! — Сестра му го притегли към себе си и го прегърна силно. Свалила бе костюма си и сега беше облечена в джинси и пуловер. — Не си спомням, откога не си идвал на гости. Кога беше последният път, Фил?

— С Лара — долетя гласът през коридора.

— Преди две години ли?

— Къде е тирбушонът, скъпа?

Кухнята беше изпълнена с пара и аромат на чесън. В далечния ѝ край две стойки за пране се огъваха под товара си. Полиците по стените, изработени от чам, бяха покрити с книги, купчини вестници или детски рисунки.

Фил стана и се ръкува с Ед, а после се извини:

— Трябва да отговоря на няколко имейла преди вечеря. Нали не възразяваш?

— Сигурно си шокиран — каза сестра му и постави една чаша пред него. — Извинявай за бъркотията. Аз карам нощни дежурства, Фил се пребива от работа, а не сме имали чистачка, откакто Росарио напусна. Всички други са ни малко скъпи.

Липсваше му този хаос. Липсваше му чувството да е част от шумно, задружно семейство.

— Обожавам бъркотията — призна той, ала очите ѝ го изгледаха бързо в търсене на сарказъм. — Не, сериозно. Обожавам я. Толкова е...

— Разхвърляно.

— Да, така е, но ми е хубаво тук. — Той се облегна в стола си до кухненската маса и въздъхна дълбоко.

— Здравсти, чичо Ед.

Ед примигна.

— Ти коя си?

Тийнейджърка с лъскава златиста коса и дебел слой спирала на миглите му се усмихна широко.

— Много смешно!

Той погледна към сестра си за помощ. Тя вдигна ръце.

— Времето минава, Ед. Децата растат. Лио! Ела тук и поздрави чичо Ед.

— Мислех, че чичо Ед е влязъл в затвора — долетя вик от съседната стая.

— Извини ме за минутка.

Сестра му остави тенджерата със соса и изчезна в коридора. Ед чу приглушено изпискване.

— Мама казва, че си изгубил всичките си пари. — Джъстин беше седнала срещу него и белеше кората от парче франзела.

Мозъкът на Ед отчаяно се опитваше да свърже плахото, тънко като тръстика момиче от спомените си с това мургаво чудо, което го

гледаше с неподправено любопитство, сякаш бе някаква музейна реликва.

— Е, почти всички.

— И готиния апартамент ли изгуби?

— Обявил съм го за продажба.

— По дяволите! Щях да те питам дали мога да празнувам в него шестнайсетия си рожден ден.

— Е, спести ми неудобството да ти откажа.

— И татко каза същото. Радваш ли се, че няма да влезеш в затвора?

— Е, още дълго ще бъда предупреждение за семейството.

Тя се усмихна.

— Не бъди като палавия чичо Ед.

— Така ли ме наричате сега?

— Знаеш я мама. Не ни спестява моралните поуки. „Нали видяхте какво е да не спазваш закона? Той имаше абсолютно всичко, а сега...“

— Сега си прося вечеря и карам седемгодишна кола...

— Добър опит. Но нашата те бие с цели три години. — Тя погледна бързо към коридора, където майка ѝ разговаряше приглушено с брат ѝ. — Не бива да ѝ се сърдиш. Вчера цял ден беше на телефона и се опитваше да ти уреди затвор с лек режим.

— Наистина ли?

— Сигурно е била стресирана. Чух я да казва, че няма да издържиш и пет минути в Пентънвил.

Той изпита нещо, което бе трудно за определяне. Толкова дълбоко бе затънал в самосъжалението си, че не беше помислил как ще се отрази влизането му в затвора на близките му.

— Вероятно е била права.

Джъстин ухапа кичур от косата си. Май се забавляваше.

— И какво ще правиш сега, когато си черната овца на семейството — без работа и на път да останеш бездомен?

— Нямам представа. Може би трябва да започна да се друсам. Да се довърша окончателно...

— О, не! Наркоманите са голяма скука. — Тя отлепи дългите си крака от стола. — Освен това мама и така е достатъчно заета. Макар че, ако питаш мен, идеята не е лоша. Защото няма постоянно да ни

пришпорва да станем като теб. Вече не можеш да ни служиш за пример.

— Радвам се, че мога да помогна.

— Както и да е. Хубаво е, че си тук. — Тя се наведе напред и прошепна: — Мама много се зарадва, че ще дойдеш. Дори изми тоалетната долу.

— Е, ще гледам да идвам по-често тогава.

Тя присви очи, сякаш се опитваше да разбере дали говори сериозно, после се обърна и изчезна нагоре по стълбите.

— Е, какво става? — Джема си набоде от зелената салата. — С момичето, което те придружи в болницата... Джос, Джес ли се казваше... Мислех, че и тя ще дойде днес.

Ед не бе хапвал домашно приготвена храна от цяла вечност и му беше много вкусно. Останалите бяха приключили и излезли, но той хапваше трета порция, внезапно възвърнал апетита си, който бе изчезнал през изминалите няколко седмици. Последната му хапка бе твърде амбициозна, затова продължи да дъвче известно време, преди да отговори.

— Не ми се приказва за това.

— На теб никога не ти се приказва за нищо. Хайде, Ед. Трябва да си заслужиш домашно приготвената храна.

— Разделихме се.

— Какво? Защо? — Трите чаши вино я бяха направили бърлива и настоятелна. — Ти изглеждаше наистина щастлив. По-щастлив, отколкото с Лара във всеки случай.

— Така беше.

— Тогава? Господи, понякога си голям идиот, Ед. Най-после да намериш нормална жена, която явно държи на теб, а бягаш като ужилен.

— Наистина не ми се говори за това, Джем.

— Какво има? Изплаши се от отговорностите или още не си се оправил от развода? Не можеш да забравиш Лара, така ли?

Той взе парче хляб и попи с него малко сос от чинията. Задържа го и се забави по-дълго от необходимото.

— Тя открадна пари от мен.

— Какво е направила?

Сякаш изневиделица бе свалил на масата коз. Горещата се караха за нещо. Ед се улови, че мисли за Ники и Танзи, как се хващаха на бас на задната седалка. Ако не кажеше на някого истината, можеше да експлодира. Затова разказа всичко на сестра си.

Тя бе избутала чинията си към средата на масата и седеше, облегла брадичка на ръката си. Лека бръчка разсичаше челото ѝ, докато слушаше. Той ѝ разказа историята за охранителната камера, как е извадил чекмеджетата от скрина, за да го премести и как е видял да лежи върху няколко спретнато сгънати чорапа собственото си ламинирано лице.

Щях да ти кажа.

Не е каквото изглежда. Ръката върху устата.

Искам да кажа, такава е, каквото изглежда, по, о, божичко, о, божичко...

— Мислех, че е различна. Заблуждавах се, че е най-страхотната жена. Толкова смела, принципна, чаровна... Но, мамка му, тя е същата като Лара! Същата като Диана! Интересува се само какво може да получи от мен. Как е могла да го направи, Джем? Защо не мога да надушвам тези жени от разстояние? — Той млъкна и се облегна на стола. Зачака.

Тя не проговори.

— Какво? Няма ли да кажеш нещо? Колко лош психолог съм и как не мога да преценявам хората? И как отново съм позволил на една жена да ме прецака. Какъв идиот съм в още едно отношение...

— Разбира се, че нямаше да кажа това.

— А какво?

— Не знам... — Тя се беше втренчила в чинията си. Изобщо не изглеждаше изненадана. Той се запита дали това не се дължи на десетте години работа като социален служител и на обстоятелството, че вече е усвоила маниера да изглежда привидно неутрална, независимо колко шокираща е историята. — Може би, че съм виждала и по-лошо.

Той я погледна изненадано.

— От това да откраднат от теб?

— О, Ед! Нямаш представа какво е да си наистина отчаян.

— Ала това не означава, че трябва да крадеш.

— Не, не означава. Но... Един от нас прекара деня в съда, признавайки се за виновен в търговия с вътрешна информация. Не съм съвсем сигурна дали си най-добрият морален арбитър. Случват се такива неща. Хората правят грешки. — Тя се изправи рязко и започна да събира чиниите. — Искаш ли кафе?

Той продължаваше да я гледа учудено.

— Ще приема това за „да“. И докато разтребвам масата, може да ми разкажеш малко повече за Джес. — Докато той говореше, тя се движеше с грациозни икономични движения из малката кухничка, като избягваше да го гледа в очите.

Когато Ед най-сетне свърши, Джема му подаде кърпа за подсушаване на чиниите.

— Ето как го виждам аз. Джес има проблеми, нали? Децата ѝ са подложени на тормоз. Ритали са сина ѝ, а тя се бои това да не се случи и на малкото ѝ момиче. Намира пачка банкноти в кръчмата или където и да е там. Взема ги.

— Но тя знаеше, че са мои, Джем.

— Но не те е познавала.

— Какво значение има?

Сестра му сви рамене.

— Цяла армия от застрахователни измамници ще ти каже, че има.

Преди той да успее да възрази, тя продължи:

— Не мога да гадая какво си е мислила. Но мога да те уверя, че хора, хванати на тясно, правят глупави неща, импулсивни и недомислени. Виждам го всеки ден. Вършат непочтени работи, за които според тях имат основателна причина. И на някои им се разминава, а на други — не.

Когато той не отговори, тя попита:

— Ти не си ли вземал химикалка от офиса?

— Тук става дума за петстотин лири.

— И никога не си „забравял“ да платиш, когато паркираш, и не си се радвал, когато ти се размине?

— Това не е същото.

— И никога не си превишавал позволената скорост? Никога не си вземал кеш за свършена работа? Никога не си използвал чужда

интернет връзка? — Тя се наведе напред. — Никога не си раздувал разходите в данъчната декларация?

— Това изобщо не е същото, Джем.

— Просто ти посочвам, че понякога човек не смята, че върши престъпление. Ти, мое малко братче, днес беше чудесен пример за това. Не казвам, че е било редно да открадне. Просто твърдя, че може би тази постъпка не е всичко, което я определя. Или поне твоите отношения с нея.

Сестра му свърши с миенето на чиниите, свали от ръцете си гумените ръкавици и ги остави внимателно върху стойката за отцеждане. Наля на двамата по една голяма чаша кафе и се облегна на мивката.

— Не знам. Може би просто вярвам в даването на втори шанс. Ако и през твоя работен ден минаваше върволица от човешки нещастия, както през моя, и ти щеше да вярваш. — Сестра му изправи гръб и го погледна. — На твое място поне щях да поискам да я изслушам.

Подаде му чашата с кафето.

— Джес липсва ли ти?

Дали му липсваше? Липсваше му като ампутиран крайник... Всеки ден се опитваше да блокира мислите си за нея, да не обръща внимание на факта, че всичко му напомня за Джес. Храната, колите, леглото. Още преди закуска провеждаше десетина въображаеми разговора с нея и си представяше как двамата се сдобряват.

Силна музика наруши тишината — идваше от една от горните стаи.

— Не знам дали мога да ѝ вярвам — усъмни се той.

Джема му отправи познатия поглед, с който го удостояваше винаги, когато ѝ кажеше, че не може да направи нещо.

— Мисля, че ѝ вярваш, Ед. Дълбоко в себе си. Така мисля...

Той изпи останалото вино сам, а след това пресуши и бутилката, която беше донесъл със себе си. Отпусна се върху дивана на сестра си и неусетно се унесе... Събуди се потен и разрошен в пет и четвърт сутринта, остави благодарствена бележка, напусна къщата и потегли с колата към *Бийчфронт*, за да уреди нещата с агентите. Предната

седмица аудито бе оставено в автокъща, заедно с беемвето, което той държеше в Лондон, и сега караше мини трета ръка с изкривена задна броня. Но не му пукаше толкова, колкото бе очаквал.

Беше меко утро, пътищата бяха чисти и дори в десет и половина, когато пристигна, в почивния комплекс бе оживено. Улицата с баровете и ресторантите беше пълна с хора, които се наслаждаваха на рядкото слънце, някои от тях отиваха на плажа, понесли хавлиени кърпи и чадъри. Той караше бавно, изпитвайки необясним гняв към това стерилно подобие на общност, тази социална прослойка, в която всички получаваха солидни заплати, а обърканият реален живот никога не преминаваше отвъд старателно оформените цветни бордюри.

Спря на идеално поддържаната алея пред номер две, слезе от колата и за миг се заслуша в шума на вълните.

Влезе във вилата. Това беше последното му идване тук, но осъзна, че му е все едно... До окончателната продажба на лондонския му апартамент оставаше седмица. Смътният план бе да прекара това време с баща си. Нямаше идея какво ще прави след това.

Покрай стените в коридора имаше кашони с името на компанията, която ги бе опаковала. Той затвори вратата след себе си, стъпките му отекнаха в празното пространство. Качи се бавно на втория етаж и подмина голите стаи. Следващия вторник щяха да натоварят на вана кашоните и да ги отнесат, докато Ед реши какво да прави с нещата си.

Дотогава предполагаше, че ще е преодолял най-лошите седмици от живота си. Приличаше на човек, който свиква с наказанието си с мрачна решимост. Свел глава, продължаваше напред. Може би малко прекаляваше с пиенето, но би могло да се каже, че се справяше сравнително добре, при положение че бе изгубил работата си, дома си, съпругата си, а скоро щеше да изгуби и родител. И всичко това за по-малко от година.

А после забеляза четирите издути плика, подпрени върху кухненския плот, с неговото име, надраскано с химикалка. Отначало реши, че са писма, оставени от брокерите му, но после отвори едното и видя филигранния морав лик на банкнота от двайсет лири. Извади я и издърпа приложената бележка, на която пишеше простичко: „Трета вноска“.

Докато четеше, без да иска си представи Джес. И не беше шокиран от внезапната ѝ близост, от начина, по който бе чакала в съзнанието му. Изражението ѝ, напрегнато и смутено, докато пише, може би задрасква думите и ги преработва. А после измъква косата си от ластика и отново я прибира на конска опашка.

Съжалявам.

Сякаш отново чуваше гласа ѝ. *Съжалявам.* И в този миг нещо започна да се пропуква. Ед държеше банкнотите в ръка и не знаеше какво да прави с тях. Не искаше извинението ѝ. Не искаше парите ѝ.

Излезе от кухнята и се върна в коридора, стиснал смачканите бележки в ръка. Идеше му да ги изхвърли. После осъзна, че не искаше никога да се раздели с тях. Започна да кръстосва къщата от единия край до другия. Огледа стените, които не бе успял да почисти, морския изглед, на който не се беше радвал никой, освен него. Не можеше да се отърве от мисълта, че вече никъде няма да се чувства добре. Отново закрачи нагоре-надолу по коридора, отпаднал и неспокоен. Отвори един прозорец, надявайки се да се успокои от звука на морето, но виковете на щастливите семейства отвън му прозвучаха като укор.

Върху един от кашоните имаше сгънат безплатен вестник, сякаш криеше нещо отдолу. Уморен от безмилостното боричкане на мислите си, той спря и го вдигна. Под него имаше лаптоп и мобилен телефон. За миг Ед не можа да си обясни какво правят тук. Поколеба се, после взе телефона и го включи. Беше онзи, който бе дал на Ники в Абърдийн, внимателно скрит от чужди погледи.

Седмици наред Ед се бе изпълвал с гняв от предателството. Когато първоначалната му разгорещеност попремина, част от него се вледени. Усещаше се защитен от възмущението си, от чувството си за несправедливост. А сега държеше мобилен телефон, който един тийнейджър, лишен от почти всичко, се бе почувствал задължен да му върне. Чу думите на сестра си и нещо в него започна да се отприщва. Какво, по дяволите, знаеше той за живота! Кой беше той да съди останалите?

Оплесках всичко, каза си. И не мога да ида да я видя. Просто не мога.

И защо да го правя?

Какво изобщо мога да ѝ кажа?

Кръстосваше празната си къща, стъпките му отекваха по дървения под, юмрукът му стискаше здраво листчетата.

Загледа се през прозореца към морето и внезапно му се прииска да е в затвора. Прииска му се мислите му да са заети с непосредствените проблеми на безопасността и оцеляването.

Не желаше да мисли за нея.

Не желаше да вижда лицето ѝ всеки път, щом затвори очи.

Щеше да се махне отгук, да намери ново място и нова работа и да започне отначало. И да остави всичко това зад гърба си. Така нещата щяха да са по-лесни...

Пронизителен шум от някаква мелодия, която той не разпозна, разтърси тишината. Старият му телефон, в който Ники бе вкарал свои номера. Той се взря в него, в ритмично потрепващия екран. Непознат номер. След пет позвънявания, когато звукът стана нетърпим, той най-сетне го грабна.

— Може ли да говоря с госпожа Томас?

Ед за миг отдалечи телефона от ухото си, сякаш беше радиоактивен.

— Това шега ли е?

Чу кихане, а после гъгнив глас:

— Съжалявам. Мъчи ме сenna хрема. Нали не съм сбъркал номера? Искам да говоря с родителите на Констанца Томас.

— Какво... Кой се обажда?

— Казвам се Андрю Прентис. Обаждам се от Олимпиадата.

На Ед му трябваше време да събере мислите си. Седна на стълбите.

— Олимпиадата ли? Извинете, как открихте този номер?

— Беше в списъка на контактите. Оставили сте го по време на изпита. Не е грешен, нали?

Ед си спомни, че телефонът на Джес бе изчерпал минутите си. Сигурно бе оставила номера на телефона, който той бе дал на Ники. Главата му се отпусна върху свободната ръка. Някой отгоре имаше странно чувство за хумор.

— Не, не е грешен...

— О, слава богу! От няколко дни опитваме да се свържем с вас. Не получихте ли съобщенията ми? Обаждам се за изпита... Работата е там, че открихме грешка, докато преглеждахме резултатите. В първия въпрос има печатна грешка, в този вид алгоритъмът е нерешаем.

— Какво?

Той продължи да обяснява, сякаш бе репетирал точните думи.

— Забелязахме го едва накрая. Усъмни ни това, че всички участници са се провалили на първата задача. Не го открихме веднага, защото оценителите бяха няколко. Както и да е — много съжаляваме и бихме искали да предложим на дъщеря ви да участва пак. Решихме да направим всичко отново.

— Да участва в олимпиадата ли? Кога?

— Там е проблемът, че е днес следобед. Трябваше да е през някой уикенд, не можем да искаме от учениците да пропуснат учебните занятия. Цяла седмица се опитваме да се свържем с вас на този номер, но никой не отговаряше. Реших да пробвам още веднъж, за всеки случай.

— И как очаквате тя да дойде в Шотландия за четири часа?

Господин Прентис отново се разкиха.

— Не, този път не е в Шотландия. Трябваше да наемем място, което е свободно в момента. Погледнах адреса ви и мисля, че сега ще ви е по-удобно, видях, че живеете на южното крайбрежие. Олимпиадата ще се проведе в Бейсингстоук. Нали ще предадете съобщението ми на Констанца?

— Аз...

— Много ви благодаря. За пръв път ни е и затова допускаме грешки. Добре че ви открих! Остава ми да се свържа само с още един участник. Допълнителната информация е на нашия уебсайт.

Последва мощна кихавица и човекът затвори.

А Ед остана да се взира в телефона в празната си къща.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕС

Джес се бе опитвала да убеди Танзи да отваря вратата. Училищната психоложка ѝ беше казала, че това е добър начин да преодолее страха си от света навън, докато е в защитената къща. Ще отваря вратата, знаейки, че Джес е зад нея. Тази увереност ще се разпростре върху други хора, тя ще започне да излиза в градината. Това ще е началото.

Теорията беше хубава. Но само ако Танзи се съгласеше да го прави.

— Мамо, звъни се на вратата!

Гласът ѝ се издигна над звука от анимационния филм. Джес се чудеше кога да стане по-строга с нея за гледането на телевизия. Миналата седмица бе изчислила, че сега Танзи прекарваше до пет часа на ден, легнала на дивана.

— Преживяла е шок — обясни психоложката. — Ще се оправи по-бързо, ако се занимава с нещо по-конструктивно.

— Не мога да сляза, Танзи — извика тя. — Чистия тоалетната. — Гласът ѝ приличаше на хленч, нова придобивка от последните дни. — Кажи на Ники да отвори.

— Той отиде до магазина.

Настана мълчание.

Джес не можеше да види кой стои зад вратата, но усещаше присъствието му. Една сянка пробяга зад стъклото. Зачуди се дали не е Айлийн Трент. През последните две седмици тя се бе появила неканена четири пъти с „неустойими“ предложения за децата. Вероятно бе разбрала за парите на Ники от блога. Изглежда, всички в квартала знаеха за тях.

Джес отново се провикна:

— Танзи, ще застана горе на площадката. Ти само трябва да отвориш.

Звънецът проехтя отново два пъти.

— Хайде, миличка. Не се бой. Виж, сложи каишката на Норман и идете двамата.

Пак последва мълчание.

Джес отпусна глава и избърса очите си в сгъвката на лакътя. Не можеше да си затваря очите повече: Танзи ставаше по-зле, вместо да се подобрява. През последните две седмици придоби навика да спи в леглото ѝ. Вече не се будеше разплакана, но в малките часове се промъкваше по коридора и просто се настаняваше в леглото ѝ, а Джес нямаше представа от колко време е там. Не ѝ даваше сърце да я накара да престане, но психоложката бе подчертала, че вече е голяма да прави това безкрайно.

— Танзи?

Мълчание. Звънецът проехтя за трети път, вече нетърпеливо.

Джес зачака. Щеше да се наложи да слезе долу и да отвори сама.

— Момент — извика примирено.

Започна да сваля гумените ръкавици, но спря, щом чу шум от стъпки в коридора. Тежкия суркащ звук от дърпането на Норман. Сладкия глас на Танзи, която го подканяше да дойде с нея...

А после входната врата се отвори. Джес внезапно осъзна, че трябваше да предупреди Танзи да отпрати Айлийн. Съществуваше доста голяма вероятност тя да влезе със своята огромна чанта на колелца, да мине невъзмутимо покрай дъщеря ѝ, да се настани на дивана и да пръсне върху пода на дневната своите покрити с пайети „промоции“. А те бяха съобразени със слабостта на Танзи към тях, така че на Джес да ѝ е невъзможно да откаже.

Но не чу гласа на Айлийн.

— Здравсти, Норман.

Джес замръзна.

— Божичко! Какво се е случило с лицето му?

— Сега има само едно око — обясни Танзи.

Джес отиде на пръсти до края на стълбищната площадка. Оттам се виждаха краката му. Маратонките му „Конвърс“. Сърцето ѝ заби лудо.

— Да не е претърпял някакъв инцидент?

— Той ме спаси. От Фишърови.

— Какво е направил?

Отново се разнесе гласът на Танзи, устата ѝ се отваряше и думите излизаха оттам припряно.

— Фишъррови се опитаха да ме вкарат в един автомобил и Норман мина през оградата, за да ме спаси, но го удари кола и нямахме пари, а после...

Невероятно. Дъщеря ѝ говореше така, сякаш не можеше да спре.

Джес слезе едно стъпало, после още едно.

— За малко да умре — продължаваше Танзи. — А ветеринарят не искаше да го оперира, защото беше толкова зле, с вътрешни наранявания, и мислеше, че ние ще се откажем. Но мама каза, че не иска и че трябва да му дадем шанс. А после Ники написа във *Фейсбук* за това как всичко се обърка и някои хора му изпратиха пари. И имахме достатъчно да го спасим. Така че Норман спаси мен, а хора, които не познаваме, спасиха него, а това е доста хубаво. Но сега той има само едно око и бързо се уморява, защото още се възстановява и не може да се движи много.

Джес вече го виждаше. Беше се привел и галеше Норман по главата. А тя не можеше да откъсне очи от него — тъмната коса, начина, по който раменете му изпъваха тениската. Тази сива тениска...

Нещо в нея се надигна, от гърлото ѝ се откъсна приглушено ридание. Трябваше да притисне уста с ръка. А после той погледна нагоре към дъщеря ѝ, както бе приклепнал, с напълно сериозно лице.

— Ти добре ли си, Танзи?

Тя вдигна ръка и заизвива един кичур от косата си, сякаш решаваше колко да му каже.

— Донякъде.

— О, миличка!

Танзи се поколеба, пръстът на крака ѝ се завъртя на пода под нея, а после просто пристъпи напред и се сгуши в ръцете му. Той ги обви около нея, сякаш бе чакал да направи точно това, а тя отпусна глава на рамото му. И двамата просто останаха така. Джес гледаше как Ед притвори очи и трябваше да отстъпи крачка назад, за да не я зърнат, защото се боеше, че ако той я види, тя ще се разреве и няма да може да престане.

— Знаеш ли, аз го усещах — каза той, когато най-накрая я пусна. Гласът му беше странно уверен. — Усещах, че в това куче има нещо специално.

— Наистина ли?

— О, да! Ти и той сте страхотен екип. Всеки с малко ум в главата веднага ще го забележи. И знаеш ли какво? Много му отива да е едноок. Прилича на пират. Все едно казва: „Не си играйте с мен, иначе ще пострадате“.

Джес не знаеше какво да прави. Не искаше да слезе долу, защото не можеше да понесе той да я погледне по предишния начин. Не можеше да помръдне.

— Мама ни каза защо вече не идваш у нас.

— Така ли?

— Защото е взела парите ти.

Настъпи болезнено дълго мълчание.

— Каза, че е направила голяма грешка и не иска да постъпваме като нея. — Последва нова тишина. — Сигурно си дошъл да си ги вземеш.

— Не. Изобщо не идвам за това. — Той погледна зад себе си. — Тя тук ли е?

Вече нямаше измъкване. Джес слезе още едно стъпало. А после още едно. Стоеше на стълбите с гумените ръкавици на ръцете и чакаше, докато очите му се вдигнаха към нея. А онова, което Ед каза след това, бе последното, което очакваше да чуе.

— Трябва да закараме Танзи в Бейсингстоук.

— Какво?

— Ще повторят олимпиадата. Имало грешка в условието на едната задача. Ще я проведат отново. Днес.

Танзи се обърна и погледна нагоре към майка си със сбърчено чело, объркана колкото Джес. А после, сякаш в главата ѝ бе светнала лампичка, попита:

— Първата задача, нали?

Той кимна.

— Знаех си! — Танзи се усмихна с неочаквана, прекрасна усмивка. — Знаех си, че с нея нещо не е наред.

— И искат тя да участва отново, така ли?

— Още днес следобед.

— Но това е невъзможно.

— Не е в Шотландия, а в Бейсингстоук. Имаме време.

Тя не знаеше какво да каже. Помисли за всички начини, по които бе унищожила самочувствието на дъщеря си, като я бе насърчила да участва в олимпиадата предния път. Помисли за лудите си планове и колко много болка и вреда им бе причинило пътуването до Шотландия.

— Не знам...

Той все още бе приклепнал. Протегна ръка и докосна Танзи по лакътя.

— Искаш ли да опиташ пак?

Джес долови неувереността на дъщеря си. Ръката на Танзи стисна още по-силно каишката на Норман. Тя запристъпва от крак на крак.

— Не е нужно да го правиш, Танзи — каза Джес. — Изобщо няма значение, ако решиш да не ходиш.

— Трябва да знаеш обаче, че никой не се е справил. — Гласът на Ед бе спокоен и уверен. — Мъжът ми каза, че никой участник в онази зала не е решил задача номер едно.

Ники се бе появил зад него, държеше пластмасова торба, пълна с неща, купени от книжарницата. Не се знаеше откога стои там.

— Майка ти е напълно права, не е нужно да го правиш — продължи Ед. — Но признавам, че лично на мен много ми се иска да видя как ще им натриеш носа на онези момчета. Защото знам, че можеш.

— Иди, Танз! — присъедини се Ники. — Иди и им покажи колко си добра!

Тя извърна очи към Джес. После отново се обърна и намести поправените си очила.

Всички сякаш притаиха дъх в очакване на решението ѝ.

— Добре — изрече накрая. — Но само ако можем да вземем и Норман.

Джес докосна устата си с ръка.

— Наистина ли искаш да го направиш?

— Да. Мога да реша всички останали задачи, мамо. Просто се паникьосах, когато не успях да се справя с първата. И след това всичко се обърка...

Джес направи още две стъпки по стълбите, сърцето ѝ биеше, сякаш ще изхвъркне. Ръцете ѝ бяха започнали да се потят в гумените ръкавици.

— Но как ще стигнем там навреме?

Ед Никълс се изправи и я погледна право в очите.

— Аз ще ви закарам.

Не е лесно да побереш четирима души и голямо куче в мини, особено в горещ ден и в кола без климатик. Особено ако червата на кучето са още по-подвижни отпреди и трябва да се движиш със скорост не повече от шейсет километра в час с всички неизбежни последици от това.

Прозорците бяха отворени и пътуваха смълчани, докато Танзи си мърмореше на глас всички неща, които бе убедена, че е забравила. От време на време спираше и заравяше глава в стратегически поставената торбичка.

Джес гледаше картата, тъй като сегашната кола на Ед нямаше вградено джипиес устройство, и използваше телефона му, като се опитваше да намери път далеч от задръстванията на магистралите и натоварените търговски центрове. След около два часа, изминати в странно полумълчание, пристигнаха на мястото.

Спряха пред блок от стъкло и бетон, построен през седемдесетте години на миналия век. На лист хартия, който се развяваше на вятъра, залепен с тиксо върху табела: „Не газете тревата“, беше написано: „Олимпиада“.

Този път бяха подготвени. Джес регистрира Танзи, подаде ѝ химикалка, молив, гумичка и чифт резервни очила. „Сега винаги носи със себе си резервни очила“, обясни Ники на Ед. После всички я прегърнаха и ѝ казаха изобщо да не се притеснява. Застанаха мълчаливо, докато Танзи влизаше вътре, за да се пребори с куп абстрактни числа и може би, с демоните в главата си...

Джес се помая още малко край бюрото за регистрация и свърши с подписването на документите. През отворената врата виждаше, че Ники и Ед бърбят, застанали отстрани на тревата. Ники му показваше нещо върху стария му телефон. От време на време Ед поклащаше глава. Тя се зачуди дали не е блогът.

— Танзи ще се справи, мамо — бодро я увери Ники, когато тя излезе отвън. — Не се тревожи. — Той държеше каишката на Норман. Беше обещал на Танзи да не се отдалечава с него на повече от петдесет

метра от сградата, така че тя да може да усеща специалната връзка помежду им през стените на изпитната зала.

— Да. Тя е страхотна — усмихна се Ед, с ръце, пъхнати в джобовете.

Погледът на Ники пробяга между двамата, после се премести надолу към кучето.

— Е, трябва да се разходим на въздух. Имам предвид кучето — додаде той. — Ще се върнем след малко.

Джес го гледаше как обикаля бавно из района. Потисна желанието си да каже на Ед, че ще го придружи.

Сега бяха останали само двамата.

— Ами това е — рече тя накрая.

Зачовърка петънце боя върху джинсите си. Искаше ѝ се да е облечена в нещо по-елегантно.

— Да.

— Ти отново ни спаси.

— Е, и ти май си свършила доста добра работа в това отношение.

Замълчаха. Една кола влезе в паркинга, майка и малко момче се измъкнаха припряно от задните седалки и затичаха към входа.

— Как е кракът ти?

— Много по-добре.

— Не носиш джапанки.

Тя се загледа в белите си маратонки.

— Не. Вече не.

Той прекара ръка по косата си и се загледа в небето.

— Видях пощенските пликове...

Тя почувства, че не може да отговори.

— Тази сутрин. Ако знаех... Нямах да те оставя да се оправяш сама.

— Всичко е наред — каза тя бързо. — Ти направи достатъчно. — В земята пред нея се подаваше голямо парче камък. Тя подритна пръстта със здравия си крак, опитвайки се да го разклати. — Много мило от твоя страна, че ни докара за олимпиадата. Както и да завърши, аз винаги ще съм ти...

— Няма ли да престанеш? — прекъсна я той. — Спри да риташ пръстта. И престани да говориш като... — Той се обърна към нея. — Хайде да поседнем в колата.

— Защо?

— Да поговорим.

— Не... Благодаря ти.

— Отказваш ли ми?

— Аз просто... Не може ли да поговорим тук?

— Защо да не седнем в колата?

— Не се преструвай, че не разбираш. — Очите ѝ се насълзиха.

Избърса ги яростно с длан.

— Наистина не разбирам, Джес.

— Тогава не мога да ти кажа.

— Това е абсурдно! Ела в колата.

— Не.

— Защо? Няма да продължавам да стърча тук, ако не ми дадеш разумна причина.

— Защото... — Гласът ѝ пресекна. — Защото там бяхме щастливи. Там аз бях щастлива. От години не съм била толкова щастлива. Затова не мога да го направя. Не мога да седя вътре и да сме само двамата сега, когато...

Гласът ѝ изневери. Тя се извърна, не искаше Ед да види сълзите ѝ. Той я приближи и застана зад нея. Тя потрепери. Усети, че трудно овладява емоциите си, когато той е до нея. Искаше да му каже да си върви, но знаеше, че няма да понесе да си тръгне.

Гласът му прозвуча като шепот:

— Опитвам се да ти кажа нещо...

Тя се загледа в земята.

— Искам да съм с теб. Знам, че забъркахме ужасна каша, но все още предпочитам да греша с теб, отколкото да постъпвам правилно и теб да те няма. — Ед замълча. — По дяволите! Не ме бива много в тия неща.

Джес бавно се обърна. Той бе вперил поглед в краката си, но внезапно вдигна очи.

— Казаха ми коя е била сбърканата задача на Танзи.

— Коя?

— Тя е за теорията на емергенцията. Силната емергенция означава, че сумата от едно число може да е повече от съставните му части. Разбираш ли какво ти казвам?

— Не. Математиката ми е тъмна Индия.

— Означава, че не искам да обсъждам случилото се. Онова, което направи ти. Което направихме двамата. Просто... искам да опитам отново. С теб. Може да се провалим с трясък. Но съм готов да рискувам.

Ед протегна ръка и пъкна нежно пръст в една от гайките на джинсите ѝ. Притегли я към себе си. Тя не можеше да откъсне очи от ръцете му. А после, когато най-сетне вдигна лице към неговото, той гледаше право към нея и Джес се улови, че едновременно плаче и се смее.

— Искам да видя какво ще се получи от нас, Джесика Рей Томас. От всички нас. Какво ще кажеш?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТАНЗИ

И така, униформата на „Сейнт Анс“ е в турско синьо с жълти кантове. Не можеш да се скриеш, ако носиш блейзър на „Сейнт Анс“. Някои момичета в моя клас го свалят, докато се прибират у дома, но мен не ме притеснява. Когато работиш усърдно, за да получиш нещо, хубаво е да показваш на хората какво си постигнал. Странното е, че когато видиш друг ученик от „Сейнт Анс“ извън училището, е прието да си помахате за поздрав.

Понякога поздравът е много сърдечен, както този на Срити. Тя е най-добрата ми приятелка и винаги ме поздравява така, сякаш е на безлюден остров и се опитва да привлече вниманието на прелитащ самолет. А понякога е просто повдигане на пръстите от страни на училищната чанта, както поздравява Дилан Картър, който се стеснява да говори с хората, дори със собствения си брат. Но всички го правят. Може да не познаваш ученика, който ти маха за поздрав, но му отвръщаш, ако е в униформата на „Сейнт Анс“. Такава е традицията в училището. Тя показва, че всички сме едно семейство.

Аз винаги махам, особено когато съм в автобуса.

Ед ме взема във вторник и четвъртък, защото тогава имам занимания в кръжока по математика, а мама е заета до късно с нейните „услуги по домовете“. Сега има трима души, които работят за нея. Казва, че работят с нея, но винаги им обяснява как да изпълнят поръчката и им разпределя работите, а Ед твърди, че още ѝ е неудобно, че е шеф. Казва, че вече започвала да свиква. Прави гримаса, когато го изрича, сякаш мама е и негов шеф, но си личи, че му харесва.

Откакто започна училището през септември всеки петък мама си взема свободен ден и идва да ме прибере, а после печем курабийки, само двете. Хубаво е, но трябва да ѝ кажа, че предпочитам да оставам повече в училище, особено сега, понеже през пролетта ще имам изпити. Татко още не е успял да дойде да ни види, но всяка седмица си пишем в скайп и той обещава, че непременно ще го направи. Продаде

ролса на човек от наказателния паркинг. Другата седмица ще ходи на две интервюта за работа, а има и други планове.

Ники е в подготвителен колеж в Саутхамптън. Иска да следва в университет по изкуствата. Има си приятелка на име Лайла и мама казва, че това е голяма изненада. Все още носи молив за очи, но вече не си боядисва косата и тя е с естествения си цвят, тъмнокафява. Сега е цяла глава по-висок от мама и понякога, когато са в кухнята, на шега обляга лакът на рамото ѝ, сякаш тя е плот на бар или нещо подобно. Все още пише в блога си от време на време, но казва, че вече е много зает и предпочита *Твитър*, затова няма проблем аз да го замествам. Другата седмица ще пиша повече за математиката и по-малко за лични неща. Дано доста от вас обичат математиката.

Върнахме парите на седемдесет и седем процента от хората, които ни изпратиха суми за Норман. Четиринайсет процента казаха, че предпочитат да дадем парите за благотворителност, а другите девет процента не успяхме да открием. Мама казва, че няма проблем, защото важното е, че сме опитали и че понякога е хубаво да приемеш щедростта на хората, стига да им благодариш. Поръча ми да ви благодаря, ако сте един от тях, и че никога няма да забрави добротата на непознатите.

Ед е тук буквално през цялото време. Продаде къщата си в *Бийчфронт* и сега притежава малко апартаментче в Лондон. С Ники трябва да спим на походни легла, когато сме там, но през повечето време е с нас. Работи в кухнята на своя лаптоп и приказва с приятеля си в Лондон с онези наистина страхотни слушалки, и постоянно излиза на срещи с минито. Възнамерява да си купи нова кола, защото наистина трудно се побираме всички, когато искаме да отидем някъде, но странното е, че никой от нас не го желае особено. Харесва ни да сме притиснати един до друг на седалките, а и не се притеснявам толкова, че Норман ще изцапа минито с лигите си.

Той е щастлив. Прави всички неща, които ветеринарят каза, че ще може, и според мама това е достатъчно. Законът за вероятностите, в съчетание със закона за големите числа, гласи, че понякога трябва да повториш едно събитие повече пъти, за да получиш резултата, който искаш. Колкото повече го правиш, толкова по-добре. Или, както го обяснявам на мама, просто понякога трябва да продължиш напред.

Тази седмица изведох Норман в градината и му хвърлих топката осемдесет и шест пъти. Нито един път не ми я донесе.
Но мисля, че накрая ще успеем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.